

HLAVNÍ IDEJE NOVÉHO ZJEVENÍ

1985

Petr Daniel Francuch

ÚVOD

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. iii - iv, Úvod.

Tato kniha se skládá ze šestnácti krátkých esejů, které se primárně zabývají záležitostmi Nového zjevení. Probírají a vysvětlují se zde přímo či nepřímo hlavní pojetí, ideje a chápání Nového zjevení. Každý esej lze pojímat a číst jako v zásadě nezávislý nehledě na fakt, že mezi nimi existuje vzájemná volná propojenost. Vždyť se přece zabývají tím, co se zde nazývá Novým zjevením. Vzhledem k této relativní nezávislosti, může čtenář tyto různé eseje číst namátkově, tj. vybírat si ty, které se mu zdají nejzajímavější, nebo tituly, které v něm vzbuzují silnou touhu přečíst si je jako první.

Pro některé a dokonce i pro mnohé čtenáře bude zatěžko bezprostředně přijmout obsah těchto esejů. Především, kolik lidí na tomto světě se v dnešních dnech zajímá o něco, co se nazývá něčím tak neuchopitelným, jako jsou duchovní ideje a pojetí týkající se něčeho, co se nazývá Nové zjevení? Pro mnohé lidi je to, jak si to sami definují, příliš nepraktické a neužitečné z hlediska jejich dennodenního pozemského snažení. Za druhé, jestliže by se i mohl najít značný počet lidí, kteří se zajímají o tyto záležitosti, kolik z nich by v době moderní vědy a pokročilé technologie bylo ochotno přijmout za možné takové věci, jako je Nové zjevení? Nepovažovalo by se přinejhorším za bláznivé výplody šilence, nebo přinejmenším za projev divoké fantazie a bohaté představivosti spisovatele, spíše než za zjevení, které přichází přímo od Nejvyššího? Není pravdou, že poznání čehokoliv má být získáno objektivním pozorováním: Akumulací, klasifikací, ověřením, zkoumáním a obezřetným zobecněním vnímatelných faktů a dat při užití dobře definovaných postupů a nástrojů předepsaných dle určitých očekávaných standardů vědeckého myšlení; a ne nějakým nejasným zjevením, které zdánlivě přicházejí odnikud bez žádné možnosti bezprostřední, objektivní verifikace?

Na druhé straně by i mnozí lidé přijímají fakt, že jedním z důležitých prostředků získávání poznatků a pochopení pravdy je přímé zjevení od Nejvyššího, mají potíže s přijetím faktu, že takové zjevení může být poskytnuto v moderních dobách. Mnozí lidé věří, že všechny potřebná zjevení byla jednou a provždy člověčenstvu poskytnuta v určité době v minulosti a byla zaznamenána v takzvaných svatých písmech. Věří, že tato písma nemohou být nahrazena, pozměněna, doplněna, dotvořena a že jejich platnost má absolutní hodnotu, kterou nelze nikdy změnit.

Mnozí lidé navíc věří, že takové zjevení se může týkat jen takzvaně náboženských záležitostí a nemůže mít žádný vztah k něčemu jinému nebo k nějakému jinému aspektu každodenního života.

Tyto a podobné názory vzbuzují dojem, že Nejvyšší již nefunguje v přímé komunikaci s lidmi, ale že Svě věci postoupil a licenci k objevování pravdy poskytl buď vědě, nebo svatým spisům, či obojímu, nechávaje veškeré rozhodování a významu a obsahu skutečné pravdy na nich. Mnozí lidé jdou dokonce tak daleko, že prohlašují, že není žádný Bůh, Nejvyšší, Stvořitel a že vše je vysvětlitelné a odvoditelné z přírodních zákonů, které se ustanovily samy sebou jako věc náhody či příhody. Pro lidi jim podobné bude obsah této knihy výsledkem poblouznění šilence.

At' je tomu jakkoli, není pro moderní lidi snadné věřit tomu či přijmout to, že v současné době je něco jako Nové zjevení možné. Znamená to skutečně, že Bůh, kdož se zde nazývá Nejvyšší, někomu říká či diktuje určité ideje, pojetí a myšlenky, které ustanovují Nové zjevení? Není pravdou, že takové tvrzení může přijít pouze od osoby, která trpí preludem velikášství či megalomanickou paranojou, jak by psychiatři a kliničtí psychologové mohli takovou osobu označit? Či snad to není u těch, kdo věří v duchy výsledek svedení či podvedení nějakým zlým či negativním duchem či entitou, která tvrdí, že je Nejvyšším; nebo je to zmnožená osobnost nemocné mysli, která činí takové výroky; anebo prostě důmyslná imaginace autora, který chce všemi prostředky získat pozornost lidí pro své vlastní neurotické potřeby?

Na straně druhé, proč lidé Nové zjevení potřebují ? Nemají dostatek nejrůznějších knih, které jim říkají o pravdě a o tom, jak mají žít své životy ?

Eseje obsažené v této a jiných knihách autora dávají odpovědi na tyto a podobné otázky. Problémem s takovými odpověďmi je, že je lidé buď přijímají jako pravdivé a rozumné, nebo je odmítají jako nesmyslné a zavádějící. Takže se dochází k objevu jedné z hlavních zásad Nového zjevení: Je na svobodné volbě každého, aby je přijal jako pravé zjevení Nejvyššího, nebo je považoval za pomatenosti šilence, divokou fantazii, imaginaci autora nebo at' to kdo chce nazvat jakkoli.

Přesně řečeno, tyto eseje nejsou napsány za účelem snahy donutit lidi, aby je přijali jako pravé zjevení od Nejvyššího nebo za část tohoto Zjevení. O to se autor nesnaží. Jsou napsány pouze k uvážení pro kohokoliv. Kdokoli se zajímá o hluboké duchovní záležitosti a má svou mysl otevřenou a širokou, bude je studovat, uvažovat o nich, meditovat nad nimi a následně rozhodne ze svého nitra, zdali je to, co se zde předkládá, skutečná součást Nového zjevení, nebo je to důmyslná a zajímavá duchovní teorie, s níž se může nebo nemusí souhlasit, nebo je to důsledek autorovy divoké představitivosti, či šílený výplod duševně nemocné mysli. Nástroje a prostředky ověření si takových tvrzení jsou obsaženy v Novém zjevení a každý se naléhavě žádá, aby tyto nástroje použil.

At' je závěr, který každý případný čtenář v tomto ohledu dosáhne, jakýkoli, bude to jeho osobní a svobodný závěr a výběr. Čtenář bude plně odpovědný za tento závěr a za všechny jeho důsledky. Je to každému Bohem daný dar a výsada, aby byl s to činit rozhodnutí o všech záležitostech života ze své svobodné volby a ze své vlastní svobodné vůle a nesl důsledky každého rozhodnutí.

Jestliže kterýkoli esej v této knize bude s to vyvolat v čtenáři pozitivní reakci, která ho povede k tomu, aby se stal lepší lidskou bytostí, lidskou bytostí duchovnějši a láskyplnějši a moudřejši, nelze žádat či očekávat více a účel, pro který byla tato či kterákoli jiná předcházející kniha tohoto autora napsána, bude splněn.

Petr Daniel Francuch
Santa Barbara, California,
Leden 1985

I.

O RŮZNÝCH TYPÍCH ZJEVENÍ A O TOM, JAK NÁLEŽITĚ OVĚŘIT JEJICH ZDROJ A PLATNOST

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 1 - 5, I.

Pro každého, kdo je ze své svobodné vůle ochoten vyslyšet a přijmout to, co bude zjeveno, je nutné, aby si uvědomil následující důležitá fakta: Když pravý Nejvyšší někoho pověří, aby byl přenašečem Nového zjevení, zjevení, které má univerzální důsledky, toto se provede ne jen prostým přenosem slov, idejí, pojmů a myšlenek, ale též všemi aspekty života takové přenosce. To znamená, že kdykoli tato osoba funguje jako pravý mluvčí Nejvyššího, cokoli řekne, učiní, cítí, projevuje a způsob, jakým se chová, jedná a reaguje na události a dění svého života, je využito Nejvyšším k vyvolání určitých reakcí, stavů, procesů, událostí a postupů po všech úrovních, stupních a dimenzích Stvoření Nejvyššího a po celé zóně vymístění, to jest po všech peklech v duchovním, intermediálním a přírodním světě. V jistém rozsahu je to též pravdou o všech lidech, kteří se v té či jiné době dostávají do kontaktu s takovým pravým mluvčím Nejvyššího. Takové je poslání a funkce přenosce jakýchkoli nových zjevení v průběhu dějin planety Země od jejího odpadnutí do zóny vymístění. Proto se vám radí, abyste takové reakce, výroky, chování, činy a obsah slov a spisů nikdy neomezili pouze na lokální a osobní úroveň porozumění, ale namísto toho jste nabádání, abyste na ně pohlíželi či je intuitivně pociťovali ve vyšším smyslu zahrnujícím všechny žijící a dýchající entity kdekoli bez výjimky a výluky.

Musíte si uvědomit, že existuje doslovně nekonečný počet odlišných úrovní duchovního uvědomění. Každý funguje z úrovně zvoleného, individuálního duchovního uvědomění a je spojen se všemi ostatními po celém Stvoření, kdo jsou v příbuzenství takovému duchovnímu uvědomění v pozitivním stavu, a se všemi těmi, kdo oponují nebo jsou protějšky takovému duchovnímu uvědomění ve stavu negativním. Takže každý, kdo přichází do kontaktu s takovým mluvčím, je takto zaangažován bez ohledu na to, zda si je či není uvědoměle, nebo z hlediska vlastní zevní mysli, tohoto závažného, kritického a významného faktu vědom.

Existují však odlišné typy zjevení přenášené Nejvyšším určitým lidem na této Zemi. Existuje jedno nové zjevení, které se přenáší příležitostně někomu určenému Nejvyšším pro tento specifický účel. Tento druh zjevení má univerzální důsledky a přichází v určitých kritických bodech historie lidstva a zóny vymístění. Obvykle se to stává tehdy, když nový věk či období či důležitý krok duchovního pokroku je hotov nastat nebo přinést plody. Z určitých - duchovních důvodů je pro každou jednotlivou dobu, když se přenáší toto univerzální zjevení, určena Nejvyšším jen jedna osoba, aby byla zprostředkovatelem tohoto nového zjevení. Je obtížné pochopit, proč je vybrána jen jedna osoba. Avšak každý to pochopí později. Jedním důvodem k tomu je to, že v kritických bodech na konci každého věku či éry nebo období anebo kroku je nutné a životně důležité zachovat soudržnost, jednotu a integritu nových duchovních idejí, které se přenášejí. Za těchto podmínek by bylo duchovně krajně nebezpečné dovolit, aby takové ideje byly nesprávně interpretovány nebo pochopeny nebo nějak zdeformovány nebo rozštěpeny či rozptýleny. Obzvláště jelikož jsou taková zjevení přenášena do zóny vymístění, kde negativní a zlé síly neustále využívají vše, co mají ve své moci, aby zkreslily či zmrzačily tyto nové ideje, mohl by jejich přenos prostřednictvím několika různých

osob ohrozit čistotu jejich obsahu. Uvědomte si, že nebezpečí zkreslení je větší, když jsou takové ideje přenášeny skrze několik lidí, než skrze jednoho člověka, který je vybaven zvláštními nástroji zjišťování jakékoli možné deformace. Jestliže by nastalo zkreslení, znemožnilo by to, aby nový věk či krok nebo období anebo éra zahájil svou vlastní progresi.

Avšak rozmanitost a rozdílnost obsahu idejí tohoto obecného, univerzálního nového zjevení je následně rozdělena specifičtějším způsobem prostřednictvím takzvaných místních, oblastních a individuálních zjevení, která přicházejí prostřednictvím různých lidí. Existuje mnoho dalších důležitých důvodů, proč je nutné tak učinit. Lidé tyto důvody poznají později, ne-li na této Zemi, pak v duchovním světě.

Za druhé existuje několik planetárních, oblastních a místních typů zjevení, která nemají výše uvedené univerzální důsledky, ale jsou platná jen pro tu planetu či oblast nebo zemi anebo místo, kde se odehrávají. V mnohých případech tato zjevení vyvěrají z nového univerzálního zjevení, jak se popisuje výše, a jsou na něm založena. Tyto typy zjevení se přenáší prostřednictvím více lidí v různých oblastech a státech jedné planety. Taková zjevení pokračují po celé dějiny člověčenstva a mají velkou duchovní hodnotu v rámci systému a míst, ve kterých jsou poskytnuta. Obvykle jsou dána za účelem přizpůsobení obecnějších, univerzálnějších principů a idejí nového zjevení zvláštnostem každého odpovídajícího regionu, oblasti či lokality nebo planety. Naneštěstí mnozí lidé včetně zjevovatelů samých mají velmi často sklon vnímat tato zjevení jako mající univerzální význam a smysl obecných rozměrů. To přivádí jejich následovníky ke snahám násilně vnucovat druhým z odlišných oblastí své vlastní náhledy a názory, jako by byly jediné správné. Vede to k rozvoji mnoha odlišných velkých náboženství, která začnou být vůči sobě netolerantní. Mnoho tragedií povstalo z takovýchto násilných vnucování a netolerance, jak to živě ilustrují dějiny náboženských válek, které neustále zuří na planetě Zemi.

Za třetí existuje mnoho zjevení povahy osobní. Obvykle se vztahují k jedné či několika navzájem vztaženým osobám. A opět ve své základní velikosti vyvěrají z obecných idejí univerzálního zjevení, které jsou ještě specifičtěji rozděleny a přizpůsobeny potřebám tohoto jedince či jedinců než oblastní, planetární nebo místní typy zjevení. A opět mají tato zjevení pro tyto jedince a pro jejich duchovní růst velkou duchovní hodnotu, pokud je nepocitují jako mající buď oblastní, planetární či univerzální význam a důsledek. Naneštěstí mnozí jedinci mají pod vlivem negativního stavu sklon vnímat svá osobní zjevení jako mající oblastní, planetární či univerzální význam či důsledek. Ten obvykle skončí v založení náboženských sekt, kultů, bratrstev a rozličných jiných pseudoduchovních organizací, v nichž negativní a zlé síly vzkvétají a znásobují se. Znovu se opakuje, že dějiny lidstva na planetě Zemi jsou plny živých ilustrací této situace.

A nakonec za čtvrté, existují početná pseudonová zjevení, pseudoregionální, pseudolokální či pseudoplanetární a pseudoindividuální nebo pseudoosobní zjevení, jako existuje mnoho pravých a pseudonově opět zrozených křesťanů a pravých i pseudotypů lidí nového věku, kteří mají k takovým zjevením vztah. Je nutné být si neustále vědom, že pekelná pseudospolečenstva a jejich samozvaní pseudovůdci a v současnosti obzvláště pseudo-Nová pekelná společnost vždy protichůdně zjevují falešnosti v přesně stejném množství a v opozici k pravým zjevením na všech jejich úrovních. Naneštěstí pro lidi na planetě Zemi využívají tato pseudozjevení pravd pravého zjevení, která za tímto účelem kradou. Někdy až

padesát procent či více těchto pseudozjevení obsahuje ukradené pravdy, k nimž přidávají své vlastní falešnosti a zkreslení a předkládají je lidem tak, jako by přicházela od Nejvyššího či od někoho z duchovního světa domněle určeného Nejvyšším. Protože v těchto pseudozjeveních je obsaženo mnoho ukradených pravd z nového zjevení, mají lidé sklon považovat je za pravá a platná a přijmou je do svých životů. Takže přijímají zfalšované pravdy, které je přivádějí ke zlým činům, skutkům, k bídě, utrpení a k všemožným problémům. Samozřejmě to vede také k neustálému udržování bytí a jsoucna negativního stavu. Protože v současnosti je více jak dvě třetiny lidstva v zásadě negativní povahy, více jak dvě třetiny lidí bude připraveno přijmout pseudonová zjevení spíše než pravé Nové zjevení. Jedině menšina lidí bude ochotna přijmout ideje pravého Nového zjevení (dočasně).

Ale jak lze rozeznat pravé zjevení od falešného? Aby se poskytl náležitý duchovní nástroj, který by jedinci umožnil učinit takové rozlišení bez stínu pochyb, zjevuje pravý Nejvyšší následující zkušební body. Od tohoto dne, dokud Nejvyšší nedodá další, bude toto pouze jediný platný a účinný nástroj rozeznání toho, zdali je nějaké zjevení pravé či falešné.

1. Každé nové univerzální, oblastní, místní nebo osobní zjevení musí dodržovat, uznávat a hlásat sedm principů duchovní homogenity, které byly zjeveny v knize „Poselství z nitra“ (Poselství 8, str. 46-54). Radí se pečlivě nastudovat a zapamatovat si toto poselství a využít těchto sedm principů duchovní homogenity pro vyzkoušení každého duchovního zjevení. Bude-li nějaký princip chybět, lze mít jistotu, že toto zjevení nepřichází od pravého Nejvyššího.

2. Pečlivě zkoumat, jak tvrzení nového zjevení překládá jedinci pravou přirozenost Nejvyššího. Je pravý Nejvyšší tentýž jako Ježíš Kristus, který má mnohá jména? Je Nejvyšší – Pán Ježíš Kristus též jako Krišna, Aláh, Višnu, Šiva, Buddha či ať použijeme jakékoli jméno? Je to tentýž Jeden Bůh Nedělitelný a není zde jiného Boha či Stvořitele? Existuje zde nějaká odchylka od tohoto pojetí přirozenosti Nejvyššího, která naznačuje, že nové zjevení nepřichází od Nejvyššího?

Důležitou zásadou v tomto bodě je být si vědom a uvědomit si, že tento princip je nejplatnější testovací nástroj toho, zdali toto nové zjevení přichází či nepřichází od pravého Nejvyššího. Je to přijetí, uznání a hlásání Lidského Božství a Božského lidství Nejvyššího, uznání, že Nejvyšší se Sám/Sama ve formě Ježíše Krista inkarnoval na planetu Zemi, přijal fyzické tělo, ten typ těla, které bylo původně zfabrikované pseudotvůrci, a učinil pak toto tělo Božským a spojil je a sjednotil s Božskou esencí, kterou je Nejvyšší anebo se v Bibli velmi často nazývá jménem Otec. Takže se Ježíš Kristus v této fyzické formě stal věčně trvajícím Otcem, Mocným Bohem, pravým Nejvyšším, kdož zahrnuje všechny aspekty Absolutní přirozenosti Nejvyššího v různých aspektech známých lidem na Zemi pod takovými jmény jako Buddha, Krišna, Višnu, Šiva, Bráhma, Aláh, Velký duch, Manitou či jakýmkoli, která lidé používají.

3. Pravé zjevení, které přicházejí od Nejvyššího, je vždy překládáno v duchu svobody volby, takže se v takových zjeveních nepřekládají žádné zákazy, omezení, tabu, ohraničení a zvnějšnění. Pravé zjevení vám nikdy neříká, co jíst či nejíst, jak se oblékat či neoblékat, jak se modlit či nemodlit, čemu se vyhýbat či nevyhýbat nebo co či ono se musí dělat, nebo jinak jeden nebude spasen. Ve skutečnosti pravé nové zjevení, které přichází od Nejvyššího, jedinci říká, že má svobodu učinit vše, jíst vše, pokud tak činí s pozitivní, dobrou a správnou motivací a záměrem pro

všeobecný prospěch, společné blaho, sdílení, výměnu a užitek všech ve Stvoření Nejvyššího z pozice nepodmíněné lásky a moudrosti. Nediktuje nikomu a od nikoho nevyžaduje vykonávat jakékoli tak pracné cviky, jaké jsou často reflektovány v praktikách jógy a podobných praktikách, o kterých se předpokládá, že povedou k většímu duchovnímu uvědomění a fyzickému blahobytu. Tyto jsou omezující a ohraničující. Mají nějakou hodnotu, ale existují daleko lepší nástroje dosažení téhož daleko lépe, rychleji a trvanlivěji. Jak si kdo pamatuje, dva z těchto nástrojů jsou duchovní autohypnóza a hluboká meditace.

4. Pravé zjevení, které přichází od pravého Nejvyššího, nikdy neobsahuje potvrzení možnosti fyzické, doslovné reinkarnace. Pravé zjevení, které přichází od Nejvyššího zdůrazňuje stálou duchovní progresi a ne regresi. Zdůrazňuje, že to, co se reinkarnuje, je vlastní vůle, touha a úmysly, ale ne duch.

5. Pravé zjevení pravého Nejvyššího, Pána Ježíše Krista, uznává, že Svatá bible je ve svém niterném smyslu, který je obsažen v 35 knihách, pravé Slovo boží a nové zjevení obvykle vychází z tohoto pravého Slova Božího. Tento pátý bod se stává relevantním od nyní nebo od nedávna, jelikož skončila typická a specifická lidská éra ve světě duchů, jak se zaznamenává v knize „Poselství z nitra“. Před tímto časovým obdobím se stejným způsobem využívala jiná písmena, aby se přinesla některá místní a oblastní zjevení. Avšak od té doby se situace změnila a nyní se klade důraz na Svatou bibli, protože vrcholná duchovní válka, o kterou se pekla pokouší, je vedena proti náležitému chápání pravé přirozenosti Ježíše Krista, jak ji odráží křesťanství a Svatá bible. Od nynějška vše stojí či padá s následkem té války.

6. Pravé nové zjevení s univerzálními důsledky může přijít jedině od pravého Nejvyššího, Pána Ježíše Krista. Nikdo jiný nemůže přenášet tento typ zjevení. Jestliže takové zjevení přichází jménem Krišny, Buddhy, Aláha nebo nějakým jiným jménem, musí dodržovat sedm principů duchovní homogenity a musí obsahovat výrok, že Krišna, Buddha, Aláh jsou tíž, jako Pán Ježíš Kristus. Jestliže takový výrok není v tomto zjevení přítomen, toto není od pravého Nejvyššího.

7. Pravé zjevení, které přichází od pravého Nejvyššího, neobsahuje žádnou specifickou předpověď budoucnosti či soudného dne ani ohavná a ošklivá tvrzení, že se Ježíš Kristus reinkaroval zpět na planetu Zemi a je již mezi námi, jak mnoho lidí takzvaného nového věku – pseudonového věku – tvrdí. Jak se dobře ví, lidé nesprávně chápou druhý příchod Ježíše Krista a věří, že nastane doslovné objevení se Ježíše Krista, co se týče křesťanů, nebo pátá reinkarnace Buddhy, co se týče buddhismu, nebo příchod Mesiáše, co se týče judaismu, nebo příchod Immana Mahdy, co se týče islamismu či muslimů, nebo příchod Krišny, pokud se hinduismu týče. Existuje jiné nesprávné pojetí či tendence lidí takzvaného nového věku, kteří věří, že Kristus, Buddha, Mesiáš, Imman Mahdy a Krišna se všichni reinkarovali jako Lord Maitreya, který se někde na planetě Zemi tajně připravuje, aby se člověčenstvu objevil jako Kristus. To jsou krajně nebezpečná pojetí. Dovolte mi každému připomenout to, co o těchto věcech řekl Pán Ježíš Kristus ve Svaté bibli. Otevřete nejprve Evangelium Matouše, kapitolu 24: 4-5. Zde říká: „Mějte se napozoru, aby vás někdo nesvedl, neboť mnozí přijdou v mém jménu a řeknou: „Já jsem Kristus“ a svedou mnohé.“ Verš 11: „Tehdy povstanou mnozí falešní proroci a svedou mnohé“ Verše 23-27: „Tehdy řekne-li vám někdo: „Hle, tu je Kristus nebo tam!“ nevěřte, neboť povstanou falešní proroci a falešní Kristové a ukážou veliká znamení a zázraky, že by svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné“. Bereme nyní do úvahy slova: „ukážou velká znamení a zázraky“, protože to bude mít vztah k dalšímu

bodů. Pokračujeme ve čtení: „Hle, řekl jsme vám to předem. Proto jestliže vám řeknou: „Hle, je na poušti (míníce Krista), nevycházejte. „Nebo je v niterných místnostech“, nevěřte tomu, neboť jako blesk přichází od východu a objeví se i na západě, takový bude příchod Syna člověka“ Nyní čtème v Evangelii Lukáše, kapitola 21:8: „Mějte se na pozoru, abyste nebyli svedeni, neboť mnozí přijdou v mém jménu a řeknou: „Já jsem“ a „ Čas se přiblížil“ Nechodte proto za nimi.“ Podobné výroky můžete také nalézt v Evangelii Markově, kapitola 13:5-6, 21-23. Jestliže tyto výroky nejsou teď jasné a neukazují bez stínů pochyb pravdivost těchto zde uvedených bodů, pak nic jiného nikoho nepřesvědčí.

Jak se má chápat pravý druhý příchod Pána Ježíše Krista, který se odehraje náhle ? Ten je osobní zkušeností. Příchod Pána Ježíše Krista, druhý příchod, se odehraje uvnitř jedince. Objevení se Nejvyššího – Pána Ježíše Krista je uvnitř jedincovy Niterné mysli, jak se odehrává právě teď prostředky a nástroji, které byly vyvinuty Nejvyšším prostřednictvím tohoto nového nástroje známého pod názvem duchovní hypnóza. Mimochodem to není vhodný název, ale bude postačovat, pokud bude negativní stav aktivován a vládnout. Druhý příchod Pána Ježíše Krista se odehraje uvnitř každého, když vchází do nitra, jde zpět Domů a objevuje Pána Ježíše Krista, Nejvyššího, v nitru. Toto je jeden z mnoha důležitých, pravých významů druhého příchodu Ježíše Krista.

8. Každé nové zjevení, které využívají zázraky, znamení a divy, aby prokázalo pravdivost svého obsahu, a tedy násilně vnucuje prostřednictvím těchto zázraků, znamení a divů svou věrohodnost a nutnost ho následovat namísto zdůraznění svobodné volby a vůle přijmout či nepřijmout obsah takového zjevení, jeden si může být jist, nepřichází od pravého Nejvyššího.

9. A nakonec, každé zjevení, které obsahuje ve svých ideách ideu věčného zatracení, konečnosti stavů a kondic a nezměnitelnost a tvrzení, že lidé mohou být zatraceni na věčnost do pekel a nikdy nemohou vyjít ven nebo se změnit, nepřichází od pravého Nejvyššího.

Nejvyšší, Pán Ježíš Kristus, Duch Svatý, Jeden Bůh Nedělitelný tedy dává každému, kdo toto čte, tyto nástroje, body, znamení, ať to kdo chce nazývat jakkoli, aby byl sto je využít pro zkoušku všech duchů, všech zjevení a všeho, co se děje dle napsaného, dle prohlášení nebo v jeho vlastním transu. Radí se je pečlivě prostudovat a je-li to možným, naučit se je nazpaměť. A jestliže si někdo přeje je přijmout jako pravé zjevení od Nejvyššího a používat s dobrým a pozitivním záměrem, nebude oklamán.

II. O DUCHOVNÍM VÝZNAMU SEDMÉ KAPITOLY PROROKA DANIELA VE SVATÉ BIBLI

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 6 - 12, II.

Nyní bude částečně zjevena jedna úroveň vnitřního smyslu této kapitoly, jak je relevantní a vztahuje se k této době a tomuto kroku.

Čtyři nebeské větry znamenají v této konotaci čtyři základní a esenciální aspekty Absolutní přirozenosti Nejvyššího. To, že rozbouřily Velké moře, znamená, že tyto čtyři základní a podstatné aspekty Absolutní přirozenosti Nejvyššího ohromě rozrušily všechna pekla veškeré zóny vymístění, která nemohou vydržet a přijmout pravou přirozenost Nejvyššího. Z moře vystoupili čtyři velcí dravci, odlišní jeden od druhého, v této konotaci znamená čtyři různé hlavní přesvědčivé názory, zfabrikované v nejhlubších peklech a rozšířené po celé zóně vymístění ve formě existujících náboženských doktrin či náboženství, jež byly speciálně určeny k tomu, aby neustále falšovaly pravdu o pravé přirozenosti Nejvyššího a obzvláště ohledně těchto čtyř esencialit a substancialit Jeho/Její Absolutní přirozenosti.

Krátce řečeno jsou čtyři základní a podstatné Absolutní aspekty Nejvyššího následující:

1. Nejvyšší Absolutní Božskou láskou a Absolutní Božskou moudrostí a jejich Absolutní jednotou v Absolutním duchovním manželství všech principů Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Takže je Jeden Nedělitelný Bůh ve všech Svých nekonečných a absolutních aspektech, které obsahují principy maskulinity a všechny principy femininity.

2. Nejvyšší je jediným a jedním Absolutním stvořitelem všeho, co je. Stvořil vše ze Sebe a Sebou. Takže Nejvyšší je vždy přítomen v každé jednotlivé částici, jakož i v celku stvoření v absolutním smyslu. Tento princip opětovně potvrzuje zásadu, že nejvyšší je Jeden Bůh Nedělitelný a že stvoření je odrazen Jeho/Její Jednoti a Absolutní přirozenosti.

3. Nejvyšší je Absolutní duchovní bytost, Čistým Absolutním vědomím a Myšlením, Čistou Absolutní sentiencí a Inteligencí. Nejvyšší je absolutně sebeuvědomělý a sebeobsahující a je Sám/Sama v Sobě a Sebou životem. Takže On/Ona je Absolutním životem a veškerý ostatní život se odvozuje z této Absolutní duchovní povahy Nejvyššího. Takže život je duchovní idea, která neustále vyzařuje a emanuje z Absolutního života Nejvyššího.

4. Nejvyšší je Absolutní tvořivou silnou a Božskou prozřetelností. Je Nejvyšším Pánem, Vládcem a Mistrem všeho, co je, včetně veškeré zóny vymístění. Nejvyšší je Pán Ježíš Kristus, který spojuje a obsahuje všechny tyto čtyři základní a podstatné aspekty absolutních principů Absolutní přirozenosti Nejvyššího.

Na uznání, přijetí a používání těchto čtyř esenciálních a fundamentálních aspektů Absolutní přirozenosti Nejvyššího tedy závisí stav jsoucná a bytí duchovnosti každého. Pochopte, prosím, že toto jsou nejdůležitější principy, které spojují a obsahují všechny principy ostatní.

Z tohoto důvodu, aby se ustanovil, udržoval, podporoval a napájel ve své dominantní čili aktivované a dominující pozici, je pro negativní stav důležité zfabrikovat způsoby a prostředky zkreslení, zkažení, zmrzačení a, je-li to možné, zničení takového pochopení, uznávání, přijímání a používání těchto principů.

V nejhlubších peklech tudíž nastává fabrikace ohavných přesvědčení ve formě čtyř pseudopřincipů, namířených proti náležitému chápání, uznávání, přijetí a uplatňování Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Tato čtyři pseudopojetí, pseudoideje či přesvědčení byla rozšířena po celé zóně vymístění a na Zemi se objevila ve formě hlavních náboženských doktrín a systémů církví, které obsahují a zahrnují všechny ostatní sekty, odvozeniny, větve atd. těchto náboženských doktrín.

Jak se uvádí výš, tato čtyři ohavná přesvědčení, falešná pojetí, zkreslené verze, perverze a zmrzačení jsou symbolicky pospána čtyřmi dravými zvířaty, která vycházejí z moře. Popis všech zvířat či každého specifického zvířete je popisem povahy a kvality těchto hrozně nesprávných a špatných přesvědčení ohledně přirozenosti Nejvyššího. Vychází z pekel a postupují všemi úrovněmi, stupni a kroky veškeré zóny vymístění.

Než postoupíme s určitými výklady těchto zvířat a sedmé kapitoly Daniela, stojí za to poznamenat, že výše uvedené čtyři esenciální a substanciální aspekty Absolutní přirozenosti Nejvyššího jsou reflektovány v pravém Stvoření Nejvyššího a na pravé planetě Zemi čtyřmi hlavními doktrínami, pojetími a ideami duchovnosti, které jsou obsaženy ve čtyřech hlavních církvích či náboženstvích, které v současnosti existují v pravém Stvoření Nejvyššího. Existují v nezkrasleném, nezmrzačeném, nezkaženém a čistém rozpoložení a stavu. Odrážejí, obsahují, zpracovávají tyto substancionalitu a esencialitu Absolutní přirozenosti Nejvyššího a jsou na nich postaveny.

První pojetí reflektované v Absolutní Božské lásce a Absolutní Božské moudrosti Nejvyššího a jejich jednotě a všech jejich odvozeninách je obsaženo v čistotě svého stavu v tom, co je známo jako křesťanská církev či křesťanská doktrína tak, jak ji ustanovil Sám Ježíš Kristus předtím, než nastala jakákoli kontaminace ohavnými přesvědčeními pekel.

Druhé pojetí Absolutní přirozenosti Nejvyššího je obsaženo a reflektováno ve svém čistém a nezfalšovaném čili ryzím stavu v doktríně či náboženství buddhismu; toto lze nazvat buddhistickou církví.

Třetí pojetí Absolutní přirozenosti Nejvyššího jako Absolutní duchovní bytosti a všech Jeho/Její odvozenin, esencialit a substancionalit je originálně a v ryzosti reflektováno a obsaženo v spiritualistickém trendu a doktríně hinduismu, v její nezfalšované, nezkraslené podobě, kterou můžeme nazývat hinduistickou církví.

A konečně čtvrté pojetí Nejvyššího, jsoucího Absolutní tvořivou silou a Božskou přirozeností a všemi jejími odvozeninami a různými nekonečnými projevy, je reflektováno v spiritualistickém trendu či doktríně, kterou představuje církev islámská, muslimská či Mohamedova, jak byla Nejvyšším ustanovena v její ryzí, čisté a nezamořené kondici.

Tito čtyři velcí dravci, kteří vystoupili z moře, byli zfabrikováni v nejhlubších peklech za účelem prosáknutí, zamoření zašpinění a otrávení původní čistoty a ryzosti pravd

obsažených v těchto čtyřech hlavních duchovních trendech, doktrínách, církvích či náboženstvích.

První dravec byl jako lev a měl orlí křídla. Na pseudoplanetě Zemi toto zvíře v současnosti reprezentuje židovsko - křesťanskou doktrínu i církev a všechny její odvozeniny, které panují většině lidstva. Lev s křídly orla představuje nebo označuje úplnou falzifikaci všeho, co se vztahuje substanciálním a esenciálním principům Absolutní přirozenosti Nejvyššího, jak je reprezentováno Ježíšem Kristem a reflektovaná po světě v různých židovsko - křesťanských doktrínách a jejich rozličných sektách, odnožích a náboženských přesvědčení. To, že jeho křídla byla oškubána, znamená úplnou ztrátu jakéhokoli smyslu pravé duchovnosti, co se týče lidí v jejich vztahu k jejich Stvořiteli, Pánu Ježíši Kristu. To, že bylo uděláno tak, aby stálo na dvou nohách jako člověk, a bylo mu dáno lidské srdce, znamená úplnou externalizaci všech duchovních principů a umístění všech životních hodnot do zevních, vnějších, hmotných, tělesných a bezcenných věcí. Takže to znamená materializaci duchovnosti čili umístění všeho do pozice vzhůru nohama. To znamená, že v současné době nezbylo v židovsko - křesťanských církvích nic z pravdy a z dobra. Ve své esenci a substanci zcela postrádají cokoli duchovního bez ohledu na to, jak mnoho si nárokují, hovoří a jeví se, že jsou duchovními.

Druhé dravé zvíře bylo jako medvěd. Vyvyšovalo se na jedné straně a mělo ve své tlamě mezi zuby tři žebra a bylo mu řečeno: „Vstaň, sežer hojně masa!“ Tento dravec označuje nebo představuje druhý hlavní přesvědčivý názor zel a falešnosti, které jsou obsaženy v budhistickém náboženství či církvi. To, že se vyvyšoval na jedné straně, znamená jeho jednostranné zabývání se dosažením blaženosti prostřednictvím nesprávných vnějších prostředků různých praktik, předpisů a postupů v tomto náboženství obsažených. To, že měl ve své tlamě mezi zuby tři žebra, znamená úplnou smyslovost jeho chápání způsobů a prostředků dosažení duchovního uvědomění a přehlížení potřeby a reality vnějšího stupně, který funguje jako základna, na níž je postavena duchovnost. To je označeno slovy „vstaň, nažer se hojně masa“. Takový postoj nakonec vede k perverzi druhého esenciálního a substancionálního principu Přirozenosti Nejvyššího (že Nejvyšší je přítomen v každé jednotlivé části svého stvoření a ve všech sentientních entitách), vedoucí k názoru, že tyto bytosti či tyto součásti Jeho povahy jsou fakticky Bohem. To má konec v úplném niterném ateismu. Takže za současných okolností na planetě Zemi bylo toto náboženství zcela a úplně zvráceno a bez ohledu na to, jak se zevně jeví být svaté a duchovní, vnitřně je ve své podstatě prázdné a ateistické.

Třetí zvíře vyhlíželo jako levhart, který měl na svém hřbetě čtyři ptačí křídla. Zvíře mělo také čtyři hlavy a byla mu dána moc vládnout. Tato šelma reprezentuje třetí hrozné přesvědčení pekel, který se na Zemi projevuje ve formě hinduistického náboženství. To, že měla na svém hřbetě čtyři ptačí křídla, znamená její zabývání se duchovní realitou s vyloučením veškeré ostatní reality, která je využita pouze za účelem získání vlády nad celým Stvořením tím, že předstírá sjednocování všech náboženských systémů existujících na planetě Zemi pod maskou tolerance ke všem duchovním pojetím a ideám. To představují čtyři hlavy a jí daná schopnost vládnutí. Forma tohoto náboženství existující v současné době na planetě Zemi byla úplně zašpiněna, zamořena a otrávena hrozným přesvědčením, které vyšlo z pekel ve formě subtilního přijetí negativního stavu jako rovného stavu pozitivnímu a Nejvyššího jako Absolutního původce obou stavů, to jest dobra i zla. Takové přijetí likviduje pravou duchovní konotaci tohoto náboženství. Takže nic z pravé duchovnosti v tomto náboženství nezůstalo bez ohledu na to, nakolik se zevně zdá

duchovně tolerantní a sjednocující všechny systémy. Čtvero křídel a hlav reprezentuje tuto toleranci, ale, jak se výše uvádí, je to za účelem ovládnutí a opanování všeho ve Stvoření Nejvyššího, aby se zničil třetí duchovní princip Absolutní přirozenosti Nejvyššího, že jen Nejvyšší je Absolutním životem a Absolutní duchovní bytostí, že jen z Nejvyššího se může vynořovat pravý život a že Nejvyšší je jediným původcem všeho vpravdě pozitivního a dobrého, Kdož nikdy nemůže obsahovat či vytvořit nic zlého nebo negativního.

Čtvrté divé zvíře, které je popsáno jako strašně a příšerně a mimořádně mocné a které mělo obrovské železné zuby a žralo a trhlo na kusy a zbytek rozšlapávalo svýma nohama a bylo odlišné od všech zvířat, která byla před ním, a mělo deset rohů a vše ostatní, co poté následuje, označuje a reprezentuje čtvrté nejvíce devastující a nebezpečné hrozné přesvědčení, zfabrikované v peklech ve formě islámského náboženství či islámské církve, tak jak v přítomnosti existuje na planetě Zemi, plus všechny ty z židovsko - křesťanského, buddhistického a hinduistického náboženství a jejich odvozenin, které se snaží získat moc a vládu nad vším ve Stvoření Nejvyššího. Kvůli takové snaze je řečeno, že mělo železné zuby. Zuby znamenají nejzevnější, nejvnějšnější, smyslové a senzorické prostředky získávání všeho duchovního a likvidaci všech náležitých idejí pravé duchovnosti ohledně Přirozenosti Nejvyššího. Protože chce vládnout a mít panství nade vším, nemůže tolerovat nic jiného a tudíž ničí, rve a rozdupává.

To, že mezi deseti rohy vyrostl roh malý, před nímž se tři z předcházejících rohů vyvrátily z kořenů a v tomto rohu byly oči jako oči lidské a ústa hovořící troufale, označuje nejhroznější přesvědčení tohoto náboženství reflektované v událostech a stavech v Íránu a ve všech ostatních náboženstvích terorismu, haldu po moci a ničení všeho duchovního, aby tak mohla ovládnout vše ve Stvoření Nejvyššího, což je označeno troufalými slovy, kterými hovoří proti Nejvyššímu.

Tato hrozná přesvědčení mají za účel zničit Absolutní tvořivou moc Nejvyššího a v pravé esenci a substanci jejich náboženství popírat pravého Nejvyššího jako Nejvyššího Pána, Vládce a Mistra všeho, co je, včetně veškeré zóny vymístění. To je obzvláště pravdou ohledně přijetí faktu, že pouze Pán Ježíš Kristus má absolutní panství, jak následuje ve verších 13 a 14. To je důvodem, proč islámské náboženství považuje každého, kdo není jeho členem, za nevěřícího a za svůj konečný cíl si klade eliminaci každého, kdo není v tomto náboženství účasten. To se ovšem koná nanejvýš vychytrale s předstíráním služby Alahovi či Bohu nebo Budhovi či Krišnovi nebo jakémukoli jménu, které lidé na planetě Zemi používají.

Po ustanovení těchto hrozných přesvědčení, tato v té době až po dnes zcela prosákla a úplně zničila veškerou duchovnost v těchto čtyřech hlavních náboženstvích a ve všech jejich odvozeninách, které na planetě Zemi existují. Z pravdy a dobra v nich již nezbylo vůbec nic. Všechny původní pravdy se všemi k nim patřícími dobry obsaženými v těchto náboženstvích byly nyní zcela a úplně vyčerpány, odstraněny a zahrnuty do Nového zjevení.

Když nastane taková situace, Nejvyšší zahajuje poslední soud těchto hrozných přesvědčení a těchto forem náboženství i jejich různých sekt. To je popsáno ve verších 9-10 a popisuje se to úplnou likvidací panování dravců, obzvláště toho, co bažil po ovládnutí Tvořivé síly Nejvyššího, jak je reprezentováno ve všech církvích a v církvi Islámu. Povšimněte si, prosím, že nejdříve je eliminována či zničena ta část, která se vztahuje ke čtvrtému zvířeti, to jest k bažení po moci a panování nad

Stvořením Nejvyššího, které existuje v těchto čtyřech ohavných přesvědčeních a v islámské církvi. Avšak zbylým dravcům, ačkoli jim byla odňata jejich moc panovat, byl prodloužen život na nějaké období a čas. To znamená, že těmto částem či ideám nebo pojetím anebo myšlenkám čtyř hrozných přesvědčení těchto náboženství, které se nevztahují k panování a touze po moci a po zkáze duchovnosti, ale vztahují se k jiným aspektům Absolutní přirozenosti Nejvyššího, které jsou zvráceny, bude dovoleno na nějaký čas zůstat, aby se lidem poskytl dostatek času pro přizpůsobení se a přijetí těchto faktů o čtyřech hlavních náboženstvích, která lidé považují za jsoucí od Boha, která jsou však fakticky fabrikacemi nejhlubších pekel. To lze nazvat přechodným obdobím.

Verše 13 a 14 se vztahují k pojetí Ježíše Krista, Kdož je zde nazýván Synem člověka. Syn člověka, jak je známo, označuje ryzí a původní pravdu před její zamořením, zašpiněním a otrávením a souvztaží s ní. Těmito pravdami je, že Ježíši Kristu bylo dáno panství a sláva i království a že všichni lidé, národy a jazyky Mu mají sloužit a že Jeho Panství je věčně trvajícím, které nepomine, a Jeho Království takové, které nebude zničeno. Tím se označuje nová doktrína Nového zjevení, která nemůže být zničena, neboť je založena na těch čtyřech substanciálních a esenciálních Absolutních aspektech Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Doktrína také obsahuje nejdůležitější zjevení o tom, že Ježíš Kristus je jediný Nejvyšší, kdož je sjednocen se Starodávným dnů, a Starodávný dnů, Kdož je Nejvyšší, se nyní stává Ježíšem Kristem skrze sjednocení Božského lidství a Lidského Božství, a že je jen jeden Bůh, Pán Ježíš Kristus, kterému se má sloužit a jehož království nemůže být nikdy zničeno.

Čtvrtý dravec, jímž je islamismus plus všichni ti v židovsko - křesťanském, hinduistickém a budhistickém náboženství a jejich rozličných odvozeninách, se seskupí dohromady, čili se pseudosjednotí, aby zničil všechna ostatní pojetí, ideje a duchovní svobodu, aby mohl ustanovit své vlastní panství nad celým Stvořením, přeuspořádat ho dle své vlastní podoby a obrazu, což znamená hovořit troufalými slovy proti Nejvyššímu.

Svatí, kteří jsou zmiňováni v této kapitole, jsou všichni ti po celé zóně vymístění a v příslušnosti k těmto čtyřem hlavním náboženským doktrínám či církvím, a ke všem jejich odvozeninám, kteří se neztotožnili s hroznými přesvědčeními a falešnostmi svých náboženství. Nepřijali žádnou okázalost a falešnou duchovnost, která v nich existuje, ale zachovávají svou čistotu, spoléhajíce se pouze na Jednoho Nedělitelného Boha, Kdož je Nejvyšší, Pán Ježíš Kristus. Také si prosím povšimněte, že čtyři velká divá zvířata vyšla z moře, každé odlišné od ostatních, jak se popisuje ve verši 3 této kapitoly. Avšak ve verši 17 je řečeno: „Ti velcí dravci, kteří jsou čtyři, jsou čtyři králové, kteří povstanou ze země.“ Význam tohoto je následující:

Čtyři velká divoká zvířata, čili čtyři velká pekelná přesvědčení ohledně přirozenosti Nejvyššího byla vyvinuta v nejhlubších peklech. Moře souvztaží s pekly. Slovo „král“ označuje pravdu. „Čtyři králové“ znamenají čtyři základy a podstatnosti pravé přirozenosti Nejvyššího, jak se projevují v přírodním stupni. Jejich království znamená čtyři hlavní duchovní doktríny a čtyři hlavní duchovní náboženství, jež existují po celé zóně vymístění a zvláště na planetě Zemi, jež mají vztah k těmto čtyřem pojetím Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Protože ale uvedení čtyři králové nepřišli z nebe, nýbrž ze země, zde králové znamenají zfalšovanou, zvrácenou a zkreslenou pravdu a čtyři králové označují čtyři hlavní duchovní doktríny a jejich

náboženství, jež jsou čistými falešnostmi, deformacemi a perverzemi Absolutní pravdy o Přirozenosti Nejvyššího. Slovo „země“ taktéž souvztaží se zevní myslí a jejím pekelným původem. V této konotaci to znamená, že tato čtyři velká pseudopojetí ovládla lidskou zevní mysl a zotročila lidi tak, že věří těmto pojetím jako pravdivým a dobrým. Tyto pekelné výtvořiny se počínají považovat za nebeské a ty, jejichž původ je Božský a nebeský, se začínají považovat za pekelné a pozemské a mající vnější původ.

Čtvrté pojetí se znovu opakuje ve verších 23-27, které popisují rozličné doktríny, jež vyvěrají ze čtvrté pseudo-integrované doktríny panování nad celým Stvořením Nejvyššího. V jednom bodě, právě před úplným zničením, začnou převládat nad pozitivními silami. Ale když taková zřejmá převaha nastane nebo se začne ukazovat a všichni praví duchovní lidé, nazývaní svatí, budou potlačeni a učiní se pokus eliminovat je po celém světě, bude to znamení úplného konce všeho starého, tradičního, konvenčního a všech těchto falešných náboženství. Namísto toho se ustanoví jedno pravé duchovní pojetí a doktrína, pocházející přímo od Nejvyššího. To bude trvat navždy, protože bude založeno na principu neustálého duchovního pokroku, nového doplňování, modifikací a zpracování těchto čtyř esenciálních a substancionálních aspektů Absolutní přirozenosti Nejvyššího, kdož je Pán Ježíš Kristus.

Toto vylíčení se v modifikované formě – co se týče křesťanství – opakuje ve Zjevení Ježíše Krista (Apokalypse) v kapitole 13. Uvědomte si, že vše v Apokalypse se především týká křesťanské církve a jejího postupného rozvratu, devastace, destrukce a úpadku do tohoto hrozného přesvědčení, reprezentovaného těmito čtyřmi šelmami.

Kapitola třináctá tedy hovoří o tom časovém období, kdy se na Zemi odehraje určité pseudosjednocení všech náboženství pod vládou toho čtvrtého divého dravce, který chce moc a chce si přivlastnit tvořivé síly a Božskou prozřetelnost Nejvyššího. Takové touhy existují ve všech čtyřech náboženstvích, ačkoli je v současnosti vidět nejsilnější jeho formu v islámském náboženství, jak vypadá například v Iránu. Irán souvztaží z určitým duchovním stavem v zóně vymístění, který pochází z nejhlubších pekel. V současnosti není pro každého vhodné, aby znal skutečný význam Iránu.

Máme zde nejprve jedno zvíře, ale zvíře, které obsahuje ostatní tři, protože ve Svaté bibli se ve druhém verši Zjevení, kapitola 13 říká: „Ten dravec, kterého jsem viděl, byl jak levhart. Jeho nohy byly jako nohy medvěda a jeho tlama jako tlama lva a drak (kterého lze považovat za čtvrté zvíře) mu dal svou sílu, svůj trůn a velkou moc.“ To je popis pseudosjednocení všech těchto šeredných přesvědčení, aby se učinil všeobecný útok na chápání, přijímání a poznávání pravé povahy Nejvyššího, jak se popisuje v těchto čtyřech esenciálních a substancionálních aspektech Jeho/Její Absolutní přirozenosti. Verše 11-19 popisují zvíře, které povstalo ze země se dvěma rohy jako beran, které hovoří jako drak, které provádí velká znamení a způsobuje, že lidé přijímají jednotu prvního zvířete. Tento dravec označuje pseudonové zjevení, které se objevuje s Novým zjevením, aby podkopalo a zničilo věrohodnost Nového zjevení a bude každému zdůrazňovat a bude se snažit každého přesvědčit, že tato od nynějška sjednocená náboženská přesvědčení ve formě pseudo-judeo-křesťanství, pseudo-budhismu, pseudo-islamismu a pseudo-hinduismu jsou jedinými pravdami a jedinečně správná. Jejich pojetí, ideje a doktríny se mají následovat a uctívat, a kdo tak neučiní, bude zatracen a zničen. Následovníci

tohoto pseudonového zjevení budou provádět zázraky, ukazovat znamení a mít velké pseudo-schopnosti přesvědčit lidi, aby je následovali.

S ohledem na tato fakta je tímto každý varován, aby si uvědomil, že velmi brzy přijde na planetu Zemi z pekel pseudo-nové zjevení ve jménu Božím, aby zničilo, zkazilo a zrušilo Nové zjevení, které bylo a je přinášeno prostřednictvím pisatele této knihy. Pseudo-nové zjevení se bude snažit každého přesvědčit, že všechna náboženství v současnosti existující na planetě Zemi pod názvem judeo-křesťanství, buddhismu, hinduismu a islámu se všemi jim odpovídajícími odvozeninami jsou dobrá, náležitá, správná a pravdivá. Pseudosjednotí všechna pojetí a ideje těchto čtyř hlavních náboženských systémů do jedné doktríny, která se ve jménu Božím pokusí zničit vše Božské a duchovní, co pochází od pravého Nejvyššího. Jako pravé Nové zjevení od pravého Nejvyššího zahrnuje, integruje a odmítá původní a ryzí zrnka pravdy, obsažená v těchto čtyřech hlavních náboženstvích a církvích, a buduje na nich nové ideje pro další krok a věk v dějinách veškerého Stvoření, tak zajisté nové pseudozjevení zahrnuje falešnosti, perverze, zkreslení a zla, okrášlena slovy lásky, moudrosti a pravdy v jedné velkolepé přesvědčivé doktríně, která se všemi způsoby prostředky pokusí udržovat vše staré, tradiční a konvenční pod maskou troufalých slov hnutí nového věku, nově zrozených křesťanů a nově zrozených těch či oněch. Každému je dán nástroj, aby rozpoznal pravé zjevení od falešného. Je třeba zajistit, aby se stále kontrolovalo vše, co přichází, dle 9-ti bodů, které byly uvedeny v tomto zjevení. (Viz předcházející kapitola.)

Také se radí, pokud si to kdo zvolí z vlastní svobodné vůle, aby se oddělil od každého spojení a zanechal každého spojení s jakýmkoli pojetími, ideami a učením vztahujícími se k těmto čtyřem hrozným přesvědčením, která jsou známa pod názvy judeo-křesťanství, buddhismus, hinduismus a islamismus a jejich pseudosjednocení, protože od nynějška vyčerpala všechny svoje pravdy a dobra a není tu již ničeho, čeho by se měl kdo držet. Toto je ovšem záležitost svobody volby a nikomu to nelze vnucovat. Avšak je to výhodné učinit, jestliže někdo chce pokročit a získat větší a lepší pochopení pojetí Nového zjevení, která byla ustanovena po celém Stvoření Nejvyšším. Také se upozorňuje, že to, co bylo zjeveno o těchto dvou kapitolách – kapitole 7 v Danielovi a kapitole 13 ve Zjevení Ježíše Krista, je jen velmi malá, malinká a nepatrná součást celkového obrazu, aby se poskytla nějaká idea o tom, co se v současnosti děje. Jak se ví, teprve nedávno začali vůdci a následovníci výše uvedených čtyř církví a všech jejich odnoží sdílet tendenci vyhledávat určité společné body. Důraz se nyní klade na sjednocení z vnějšku, z pozice vnější mysli. To se zdá být dobrou ideou. Avšak z hlediska duchovního, z hlediska Nejvyššího, je to z formování čtvrtého dravce, který pseudosjednocuje vše ve jménu Božím, aby Boha zničil. Je to znamení posledního soudu tohoto věku a této éry a jejich falešných doktrín reprezentovaných v těchto čtyřech církvích.

Kdy tento poslední soud začne a jak dlouho potrvá, je věcí Božské prozřetelnosti a nemůže se zjevit nikdy. Je třeba si zapamatovat tento verš v Evangelii dle Matouše, kapitola 24, verš 27: „Neboť jak blesk přichází od východu a objeví se i na západě, takový bude příchod Syna člověka“. To znamená, že přijde náhle v době, kdybychom nejméně očekávali, že se tak stane.

Opět je nutné zopakovat, že obsah kapitoly 7 v Danielovi a kapitoly 13 ve Zjevení Ježíše Krista ve Svaté bibli je o mnoho větší, než se zde zjevuje. Existuje nejméně devět dalších významů kromě toho, který je zde zjeven. Navíc si je třeba uvědomit, že zjevení Daniela a zjevení Ježíše Krista jsou přizpůsobena různým dobám

v dějinách zóny vymístění. Proto jejich význam bude v různých dobách označovat různé věci. To je důvodem, proč se věci předpovězené v Danielovi a ve zjeveních Ježíše Krista nemohou nikdy plně splnit, pokud je negativní stav v aktivní a dominantní pozici. Avšak pro tuto dobu a za současně existujících podmínek v zóně vymístění a na planetě Zemi je zjevený, dílčí a krátký výklad těchto dvou kapitol správný a odráží skutečný stav věcí. Je třeba ovšem ještě jednou zopakovat, že cokoli zde bylo řečeno a zjeveno, je jen k uvážení. Jeden si může zvolit souhlasit či nesouhlasit s tímto vším, přijmout to, či nikoli. Radí se mu, aby vešel s náležitým záměrem a motivací do nitra do hlubokého transu, na vrchol své duchovní hory, do své Niterné mysli a – po vykonání náležitých, důkladných bezpečnostních prověrek a podstoupení očisty a vyčištění ode všech zamoření, zašpinění a otrav každodenního žití uprostřed negativního stavu, který mu panuje a ovlivňuje ho – zkontrolovat a ověřit si tyto věci ze své vlastní pozice a stanoviska a zeptat se, zdali by měl toto zjevení přijmout jako fakt. Volba je jeho, jakož i důsledky takové volby. Toto se opětovně radí v duchu nepodmíněné lásky a její moudrosti.

III.

POŽADAVKY NA MLUVČÍHO A ZPROSTŘEDKOVATELE PŘENOSU ZJEVENÍ A POSELSTVÍ NEJVYŠŠÍHO

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 13 - 20, III.

Existují určité duchovní a praktické požadavky na každého, kdo touží fungovat jako zprostředkovatel přenosu anebo mluvčí Zjevení Nejvyššího bez ohledu na to, zda jsou tato zjevení povahy univerzální, planetární, regionální nebo individuální.

Za účelem praktické ilustrace těchto požadavků je podán slovní přepis jedné dávky pravidelného pobývání v transu takového přenosce z pozice jeho pravé Niterné mysli.

„Hovoří Petrova pravá Niterná mysl. Hovořím ze stavu hlubokého duchovního plenárního stavu či transu za přítomnosti všech mých pravých duchovních rádců, všech členů Vysoké rady Nové nebeské společnosti, pod dohledem, vedením a předsednictvím Nejvyššího – Pána Ježíše Krista – Jednoho Boha Nedělitelného. Hovořím po důkladných bezpečnostních prověrkách pravé Niterné mysli, vnitřní mysli a vnější mysli Petrovy mysli i všech ostatním přítomných včetně Nejvyššího. Byly důkladně prověřeny hořícím mečem pravdy, která poráží zla a nepravdy, a Svatou bibli otevřenou v první kapitole Evangelia dle Jana a přitlačenou na naše čela, pak na srdce a pak na solární plexy s následujícím prohlášením: „Uctíváme, uznáváme, vzýváme, sloužíme a milujeme Jednoho a pouze Jednoho Boha, Stvořitele, Kdož je náš milovaný Pán Ježíš Kristus, Duch Svatý, Nejvyšší, Jeden Bůh Nedělitelný, Náš Nebeský Rodič, Náš Tvůrce, Vykupitel a Spasitel, Kdož je Stvořitelem všeho Stvoření a Nejvyšší Pán, Mistr a Vládce všeho, co je, včetně všech oblastí pekel, veškeré zóny vymístění a negativního stavu jako celku.““

Aby se rozptýlily jakékoli pochyby o způsobu, jakým Petr přenáší poselství od Nejvyššího, rádi bychom s vámi sdíleli jednu dávku sezení, které Petr mívá téměř neustále. To znamená nejen jedenkrát denně, ale když se přenáší nějaké poselství či zjevení od Nejvyššího, několikrát, vícekrát denně. To vám dá nějakou představu toho, jaké je to být zprostředkovatelem přenosu poselství a zjevení Nejvyššího, jsoúce v pozici v zóně vymístění, kde neustále útočí negativní stav a zlé, temné síly.

Petrovo sezení se zásadě skládá ze čtyř částí. První část je vždy pro bezpečnostní prověrky (jak se zjevují v „Kdo jsi a proč jsi zde?“). Druhá část je pro očišťování a vyčišťování od všech zašpinění, zamoření a otrav, která nastala mezi sezeními, byť by to dokonce bylo v tentýž den. O třetí části budete zpraveni. Čtvrtá část sestává z žádostí o všechno pozitivní a dobré, co vyvěrá z Nejvyššího, a tato část vám bude částečně sdělena také.

Ve třetí části se vyskytují následující zkoumání, zkoušky, hledání a dotazování:

„Pane, upozorni mne na každé skryté, tajné, zamaskované či zjevené omyly, chyby, vady, hříchy, zla, nepravdy, sobectví, sebelásku, lásku k tomuto světu nebo na každé jiné ohavnosti a oškřivosti negativního stavu, které jsou ve mně přítomny. Existují ve mně nějaké takové skryté, zamaskované, tajné stavy jako tyto ? Považuji

určité věci či cokoli vůbec za dobré, náležité, správné a pravé, zatímco je to nevhodné, nesprávné a nedobré ? Považuji cokoli vůbec za nevhodné, nesprávné a nedobré, zatímco je to ve skutečnosti náležité, správné a dobré ? Jinými slovy, můj Pane, připisuji Ti to, co je ďábelské, zlé a nepravdivé, nebo připisuji ďáblovi to, co je Tvoje?“

Jestliže je v každém bodě takového dotazování odpovědí „ano“, nepostupujeme ani o krok dál, dokud se nám toto nedostane do pozornosti, důkladně se to nezpracuje, nevyznají se hříchy, nenásleduje politování a nenastane očista a vyčištění a nepoloží se tedy otázka, zdali je to vše ohledně tohoto jednotlivého problému. Je-li to vše, pak hledání, zkoušení, zkoumání a dotazování pokračuje následovně:

„Pane, přivlastnil jsem si, v sobě ztotožnil nebo jsem ospravedlňoval či omlouval anebo racionalizoval něco zlé, nepravdivé, hříšné, sobecké, daremné, něco ze sebelásky, lásky k tomuto světu či cokoli vůbec, co je v rozporu s Tvou vůlí? Zhřešil jsem, spáchal jsem nějakou nepravost či daremnost? Učinil jsem něco neadekvátního, nevhodného, nesprávného, negativního? Byl jsem jakkoli sobecký a egoistický? Funguji z pozice sebelásky a lásky k tomuto světu? Spáchal jsem nějaký přestupek či prohřešek? Učinil jsem, myslil, cítil, žádal, přál si, chtěl něco nečistého, špinavého, nemorálního, zvráceného, cizoložného, smilného, modloslužebnického, sexuálně nemravného, co je v rozporu s Tvou vůlí? Byl jsem lakomý a vůbec zkažený něčím negativním, zlým, nesprávným? Jaké byly motivační faktory za všemi mými aktivitami? Bylo zde něco nízkého, zabývajícího se něčím s ohledem na osobní zisk nebo osobní náchylnosti a podobné faktory? Byl jsem chamtivý? Ukázal jsem či ukazuji touhu po moci, panování či vládě nad druhými? Toužím ze svých sobeckých důvodů po uznání, reputaci, pověsti, renomé a slávě? Povyšoval jsem se nad druhé a chci, aby mne zbožňovali a uctívali? Považoval jsem se nějak za lepšího, zvláštějšího, jedinečnějšího, odlišnějšího a důležitějšího než jsou ostatní? Ponižoval jsem lidi, podceňoval je, znehodnocoval snižoval ve svůj prospěch či jakkoli jinak? Jsem žárlivý, závistivý, vlastnický závislý, zotročující jiné? Jsem ctízádnostivý, soutěživý, citlivý na to, když někdo jiný byl pochválen a já nikoli? Jsem citlivý na kritiku? Jsem odmítavý, zacházím s lidmi na základě svých problémů, promítám své problémy do druhých? Stráním se, jsem chladný, vyhýbavý, unikám a separuji se, izoluji se od ostatních? Nacházím se v ohavnosti a ošklivosti sebeospravedlňování, sebevyjímčnosti, považování se za neomylného, netolerantního k jiným existujícím náhledům, názorům, pojetím a ideám? Manipuloval jsem s lidmi Tvým jménem ze svých sobeckých důvodů, skrýval se za Tvé jméno, bral jsem Tvé jméno nadarmo a užíval, zneužíval a využíval jsem někoho Tvým jménem ze svých sobeckých důvodů či jakkoli jinak? Zranil jsem, urazil, obžaloval a napadal lidi a Tebe či sebe anebo jsem byl útočný či defenzivní? Jsem chamtivý, chtějící to, co chtějí ostatní, a chci vlastnit, co chtějí ostatní lidé, a nejsem vděčný za to, není mi příjemné to a nejsem spokojený s tím, co od Tebe mám? Není ve mně něco dogmatického, fanatického, autoritářského; něco úzkoprsého, jednostranného, rigidního, stagnujícího a něco, na čem lpím? Lpím neustále na starých, přežitých, zastaralých, vymóděných a zpátečnických pojetích a zvycích, které přežily svou užitečnost? Ovlivňuje mě něco takového? Nacházím se v řetězech, ve vězení, jámě, kobce, temnotě, černotě, slepotě, hluchotě, hlouposti pekel a podléhám jejich zákazům, tabu, omezením a vlivům? Je ve mně jakákoliv hloupost, bláhovost, nevědomost a neschopnost? Jsem netolerantní, netrpělivý, nerozvážený, nelaskavý, vrtošivý, vynucující a impulzivní? Byl jsem arogantní, hrubý, velikášský, paranoidní, grandiózní, sebeobdivující se a dělající ze sebe většího než jsem? Udržoval jsem a mám špatná, zdeformovaná, nesprávná, falešná,

neadekvátní, nevhodná, nepravá pojetí, ideje, myšlenky, pocity, představy, vjemy, chápání a znalosti o Tobě, Pane, o Tvé Přirozenosti, o Tvém Stvoření, o lidech, o sobě a o komkoli vůbec? Předstírám něco? Připouštím a dovoluji si falešné role, pozice a určení, která nejsou moje? Jsem falešným prorokem? Neposlala či neposíláje mne pekla? Lhal jsem, vymýšlel jsem si, přeháněl, vykládal jsem lidem pohádky, které nejsou pravdivé? Klamal jsem, byl jsem šílený, působil jsem pod vlivem iluzí, bludů, bláznovství a jakýchkoli zvráceností? Podváděl jsem jiné i sebe, byl jsem nečestný, nelaskavý, neupřímný, chtěl jsem někoho napálit a byl jsem nepočestný? Byl jsem pokrytecký? Vychloubal jsem se, upozorňoval na sebe falešnou pýchou a nabubřelým egem? Podléhám mučivým pochybnostem o sobě samém, o jiných, o Tobě a působím pod jejich vlivem; necítím se jistý a bezpečný, jsem podezřívavý, paranoidní, nejistý, nediplomatický, nejsem dostatečně pečlivý, opatrný a diskrétní? Byl jsem nemoudrý? Byl jsem vůči Tobě nebo komukoli jinému neposlušný, vzpurný, paličatý a vzdorovitý? Protivil jsem se, zahořkl jsem nebo cítil odpor, zdržoval jsem se a odporoval jsem vzhledem ke konání Tvého díla či tomu, abych byl sám sebou? Byl jsem sprostý, ošklivý, hanebný, nesnesitelný, nechutný, ubohý, všivý, v bolestech, strádající, stíhaný zákonem, plný jedu sarkasmu, ironie, masochismu, sadismu, ohyzdnosti, šerednosti a krutosti? Nacházím se v depresi, jsem frustrován, podrážděný, cítím se beznadějně a bez pomoci, pod tlakem, napětím a stresem? Strachuji se? Konám něco ze strachu, obav a starostí? Cítím se vinen? Jsem nějak postižen a pseudomotivován pocitem viny, sebedestruktivitou a přemítáním o sebevraždě? Obávám se ztráty pověsti, lidí, ztráty hmotných, pozemských a tělesných věcí, které nemají žádnou skutečnost či mají jen malou dočasnou hodnotu? Jsem na takových věcech závislý? Hněvám se, jsem nepřátelský, divoký, násilný, zuřivý, nenávistný ke druhým a k sobě, agresivní a destruktivně agresivní? Jsem pod vlivem osobních náchylností, předpojatých idejí, myšlení dle přání, sebenaplňujících se předpovědí, projekcí, očekávání a předpokladů? Nacházím se pod vlivem pověr, předsudků, předpojatostí, fantazií a zasněnosti, které nemají žádnou oporu ve Tvé realitě? Přijal jsem, vyslal či vytvořil nebo zfabrikoval na základě mých osobních náchylností a představ mého zlého srdce ze sobectví, ze sebe sama nějaké zkreslování či nesprávné pojetí? Zaváděl jsem a sváděl či zavádím a svádím jiné? Věci nesprávně stavím, vykládám a přenáším? Vykládal jsem a přenášel věci nesprávně, považuje je za jsoucí od Tebe, ale ty pocházely od zlých, negativních sil nebo z mých vlastních sobeckých egoistických důvodů a stavů? Učinil jsem něco takového? Jsem nějak zavražďován, stahován, polapen a ovlivňován zlými, negativními, temnými silami, jejich útoky, divokými atakami, bombardováním, záplavami, vměšováním, blokováním, zábranami a překážkami? Říkal jsem něco, dělal, pociťoval a měl k tomu vztah ze sebe, ze svého vlastního egoismu, osobních náklonností, namísto z Tebe, Pane? Jsem zbabělec? Jsem zkažený, ziskuchtivý, skoupý nebo lakomý?

Pokud jsem učinil či konám takové ohavnosti a ošklivosti, prosím, abys mě na každém kroku na ně upozornil, takže budu moci vyznat své hříchy, budu se moci kát a budu moci požádat o slitování a odpuštění a o důkladné očistění, vyčištění a vymytí jich všech ze mne a o ochranu a ostrahu před tím, abych již nikdy nehřešil nebo nebyl pod vlivem těchto ohavností a ošklivostí zlých a negativních stavů a procesů. Prosím, Pane, vyzkoušej, prozkoumej a prohledej mě důkladně, každý aspekt mého ducha, mé duše, mé mysli, mé osobnosti, mé sexuality, mého těla, mého myšlení, mé vůle, mého pojmání, mých idejí, myšlenek, mých úmyslů, motivací, tužeb, přání, choutek, mého chování, mých postojů, vztahů, působení, jednání, mého životního stylu, aby se vědělo, aby se vědělo, zdali jsem nějak zamořen, zašpiněn, otráven těmito ohavnostmi a ošklivostmi, které jsem vypočetl, a

těmi, jichž se nejsem vědom, jež jsou přede mnou skryty a na něž jsem upozorněn, a aby se vědělo, zdali tu jsou nějakí zlí, negativní duchové či entity, kteří mě posedli, nepozorovaně do mne vnikli nebo se ke mně připojili, takže na tom budeme moci pracovat a všech těchto věcí se budu moci ve svém životě zbavit.

Nyní je odpovědí na tyto otázky a výsledkem takových zkoumání, zkoušek a prohledávání velmi často to, že tu je něco, na čem potřebujeme pracovat. Než postoupíme dále, vykoná se, je-li to nutné, vypuzení těchto duchů; nastává očista a vyčištění a objeví se omyly, chyby, zla, nepravdy a deformace. Jsou prozkoumány motivace a důvody v pozadí jejich výskytu, aby se zjistilo, co ve mně umožnilo tuto invazi a prostoupení zlých, negativních a temných sil, jakým způsobem se umožnilo a dovolilo, aby se to stalo, a jaké je poučení a co se má učinit a jak se mám v budoucnu chránit pře upadnutím do takových léček nebo před napadením, zamořením, posednutím a vniknutím zlých, negativních entit.

Když Nejvyšší poskytne poselství nebo zjevení prostřednictvím Petra, ten je vždy předtím, než takové poselství či zjevení přichází, bez jakékoli výjimky a vyloučení čehokoli, připraven, očištěn a vyčištěn, prohledán a prozkoumán způsobem, jak se popisuje výše, v průběhu poselství či zjevení a okamžitě poté, co je ukončeno, je každé slovo vyzkoušeno, přezkoušeno, prověřuje se a zkoumá každá možná deformace, zamoření, otrávení z osobního, egoistického pramene nebo z pekel od negativních, zlých entit či duchů. Toto se provádí stejným způsobem, jak se popisuje výše, ale daleko intenzivněji.

Velmi často se v procesu těchto prověrek a dvojitych zkoušek zjistí, že pronikly nebo se infiltrovaly určité deformace, slova či ideje z osobních náchylností nebo subjektivních projekcí či z negativního stavu. Pokud je tomu tak, všichni ihned zkoumáme důvody tohoto proniknutí a vkládání a poté, co se projeví či ukážou někomu, kdo je součástí nové duchovní rodiny kolem Nového zjevení, jsou ihned odstraněny.

Musíte chápat, že každý zprostředkovatel přenosu zjevení či poselství je jako lidská bytost předmětem tolika zamoření, deformací, útoků a možnosti upadnutí jako kdokoli jiný. Je pod stálým neustálým útokem. On/ona je lidskou bytostí.

Každý případný zprostředkovatel přenosu či mluvčí Nejvyššího tudíž potřebuje skrze tyto pracné, někdy velmi bolestivé, ale velmi hluboké a důkladné prohlídky, průzkumy a zkoušky, které každému zaručují, že cokoli vychází, je čistá pravda. Někteří lidé mají na neštěstí sklon očekávat, že přenašeč či mluvčí poselství a zjevení Nejvyššího je dokonalý a že by neměl mít lidské typy potřeb, myšlenek, emocí, tužeb a chování. Jsou uraženi, když hovoří o penězích nebo o nových autech či o čemkoli, co má, nebo když flirtuje s opačným pohlavím atd.

Lidé mají sklon očekávat, že ten, kdo je zjevovatelem Nového zjevení, musí být nelidská, Bohu se podobající figura, která nemůže dělat chyby a která nemůže mít takové běžné, pozemské žádosti a sklony, jaké někdy jako lidská bytost ukazuje.

Jedním z důvodů, proč Nejvyšší vybral spisovatele této kapitoly za zprostředkovatele přenosu Nového zjevení, jsou jeho lidské kvality, aby ukázal, že být mužem či ženou Boží, být svatým člověkem, svatým, neznamená být bez všech lidských žádostí, emocí, schopností upadnutí, choutek a neznamená to kráčet oděný v pytlovině s popelem na hlavě nebo být v poušti nebo žít někde na vrcholku

hory, ve vzdálených, izolovaných oblastech, neznamena to se postit, vyhýbat se jídlu, radosti, zábavě a potěšení těla, ale znamená to žít životem rovnováhy, zahrnující vše, co je lidem k dispozici ve všech oblastech jejich životů a myslí, tj. ve věcech duchovních, emocionálních a duševních, záležitostech intelektuálních, sexuálních, fyzických, hmotných a jakýchkoli jiných, a užívat je jako prostředky k tomu, jak být lepší lidskou bytostí a lidskou bytostí více duchovní. Takže je jen normální a přirozené, že by každý takový přenosce či mluvčí mohl vykazovat takové touhy a mít takové sklony.

Pokud někdo napevno pokračuje ve svém sebeprozkoumávání, sebezkoušení a sebepohlédáváním tak, jak se zde sděluje, je v bezpečí a je pravým člověkem Božím, svatým mužem či ženou, světce. Částí takového neustálého dennodenního prozkoumávání je otázka: „Zbožňuji sám sebe? Uctívám sám sebe? Obdivuji sám sebe? Stavím sám sebe na piedestal? Snažím se být dokonalý, věda, že nikdo není dokonalý, jen Nejvyšší a věda, že snažit se a nutit být dokonalý znamená být arogantní, to jest snažit se být Absolutní?“ Někteří lidé mají taktéž sklon vnímat spisovatele této kapitoly jako autoritáře. Způsob, jakým hovoří, je způsobem autority, aniž by byl autoritářský. Cokoli řekne či uvolní jako poselství od Nejvyššího, je napsáno či řečeno s autoritou proto, že podstupuje výše uvedené důkladné dvojí prověrky, trojí prověření a prozkoumání vzhledem k jakémukoli zamoření, zdeformování, omylu, chybě a podobným věcem. Je jen zřejmé, že nic není uvolněno či řečeno předtím, než je to neustále prověřováno. Takto se může projevit jen čistá pravda. Proto je to řečeno s autoritou Nejvyššího. Žádný jiný důvod tento způsob řeči nemá.

Jakmile se tyto prověrky, průzkumy, zkoušky, prohlídky a vyznání hříchů, očista a vyčištění završí a zakončí, tehdy a jen tehdy je jeden připraven postoupit ke čtvrté části svého sezení, což probíhá následovně. Stručně se sděluje toto: „ Pane, naplň mne vůči Tobě vděčností, vděkem a oceněním za vše, co se v mém životě stalo i nestalo, a rovněž za vše, co jsem měl a neměl a co budu a nebudu mít. Dej mi výsadu být člověkem stále větší skromnosti, pokory a poníženosti. Pomoz mi, abych byl každý den stále čestnější, slušnější, věrohodnější, laskavější, čistší a upřímnější s diplomacií, taktností, starostlivostí, opatrností a diskrétností, abych se za každou cenu vyhnul tomu, že bych někoho zranil, poškodil či urazil. Pomoz mi ve všech ohledech být neustále progresivním, rostoucím a zdokonalujícím se. Nekonečně ve mně znásob víru, důvěru, spoléhání se a svěření se v Tebe, Pane, a v Tvou Božskou prozřetelnost, a z Tebe v sebe samého a v mé poslání. Pomoz mi, prosím, abych byl neustále více a více otevřenější a širší mysli, otevřenějšího a širšího srdce vzhledem k Tvému vlivu, a pomoz mi, abych byl daleko ohebnější a mobilnější, adaptabilnější a přizpůsobivější, více fluidní, schopnější změn, proměnlivější a všestrannější. Ze své vlastní vůle a volby si připomínám a žádám o pomoc, abych nepodmíněně miloval s moudrostí Nejvyššího, Pána Ježíše Krista, Ducha Svatého, jednoho Boha nedělitelného, Kdož je můj Stvořitel, Spasitel, Vykupitel, Stvořitel všeho Stvoření a nejvyšší Pán, Mistr a Vládce všeho, co je, včetně všech pekel, veškeré zóny vymístění a veškerého negativního stavu, a abych Tě můj Pane, bezpodmínečně miloval s moudrostí co nejdůkladnějším, co možná nejhluběji dosahujícím a pokročilým způsobem, nade všechny a nade vše, bez jakékoli nízké motivace, egoismu, sebelásky a lásky k tomuto světu nebo bez hledání zásluh nebo předpokládání či očekávání něčeho na oplátku, ale tak, že Tě miluji s moudrostí nepodmíněně nade všechny a vše s celého svého srdce, duše, myslí, ze všech svých sil, tak, jak mohu, z celého svého ducha, sexuality, těla, ve všech svých činnostech, v skutcích a v celém svém životě poskytováním užitku a tím, že ve svém

každodenním životě žiji, provádím, praktikuji, projevuji, zobrazuji, uskutečňuji a aktualizuji to, co učím jiné a kážu jiným, to čemu, věřím, a všechna Tvá přikázání, zákony, příkazy, ustanovení, statuty, předpisy, nařízení, úsudky a principy, takže Tě miluji s moudrostí nepodmíněně nade vše a všechny kvůli Tobě, kvůli principu, protože tak tomu má být. A tak, že z této lásky nepodmíněně miluji s moudrostí nad sebe samého každého ve Tvém Stvoření, svého bližního, své pravé duchovní rádce, svoji pravou duchovní rodinu, lidstvo, lidi, jednotlivce i své nepřátele, miluji je kvůli Tobě, kvůli nim, bez jakýchkoliv nízkých motivací, ale kvůli principům, protože tak tomu má být. A tak, že miluji nepodmíněně s moudrostí sebe samého, své pravé „já jsem“ bez jakýchkoli nízkých motivací či vyhledávání zásluh, egoismu nebo sebelásky či lásky k tomuto světu anebo čehokoli protivného, ale že miluji sám sebe nepodmíněně s moudrostí kvůli Tobě, můj Pane, kvůli ostatním, kvůli tomu, že jsem Tvým rozšířením a procesem, kvůli tomu, že jsem součástí celku, součástí Tvého Stvoření, kvůli principu, kvůli všeobecnému prospěchu, společnému blahu, výměně a sdílení se všemi. Ať tyto tři nepodmíněné lásky a jejich moudrostí se všemi jejich atributy, aspekty, rysy a charakteristikami a jejich důsledky i následky jsou jedinou věcí, která naplňuje mého ducha, mou duši, mou mysl, mé tělo, mé myšlení, mé cítění, mou vůli, mé úmysly, mé motivace, mé chování a postoje, můj životní styl, takže vše odvozuji z této pozice, protože to znamená, že vše v sobě odvozuji z Tebe a že jsem v Tobě a že je tu vzájemnost a sjednocenost – já v Tobě a Ty ve mně.

Bezpodmínečně se všeho vzdávám, zanechávám vše a zbavuji se všeho, čím jsem a co mám, pro Tebe, protože jen Ty mne znáš v absolutním smyslu. Jedině Ty víš, co je pro mě nejlepší; ať je tedy Tvá Vůle mojí vůlí a ať se Tvoje vůle koná v mém životě. Cokoli pro mě zvolíš, zvolím pro sebe, cokoli pro mě žádáš či si přeješ, žádám, přeji si a chci pro sebe. Necht' je Tvá Božská prozřetelnost mým životem. Žádám Tě, abys mi pomohl sloužit Tobě a všem ostatním dle mých nejlepších schopností, do plnosti svých potenciálů, do plnosti mé kapacity takovým způsobem, jakým Tobě a ostatním budu moci být nejužitečnějším, nejprospěšnějším, nejnápomocnější, žít pro Tebe a druhé kvůli Tobě a kvůli jiným a abych Ti sloužil s radostí, rozkoší, potěšením, s ochotou, s pocitem štěstí, naplnění, spokojenosti, klidně, s pohodou, horlivě, těše se na to, se smíchem, zábavou, s humorem, s úsměvem, spolehlivě, loajálně, oddaně, věrně s větší produktivitou, konstruktivností, tvořivostí, plodností, užitečností, progresivitou a prospěšností pro všechny bez žádných stop po něčem sobeckém, nízkém či bez jakýchkoli ohledů na osobní zisk, úplatnost, lakotu či osobní náchylnosti.

Pomoz mi být vskutku člověkem nepodmíněné lásky a moudrosti, nepodmíněného dobra a pravdy, účinné lásky a víry, člověkem nepodmíněné objektivity a poctivosti, spravedlností a soudnosti. Pomoz mi být stále více takovým, jakým jsi Ty, abych v rozsahu nejvíce možném pro lidskou bytost – omezenou lidskou bytost – byl jako Ty. Pomoz mi myslet, cítit, chtít, jednat a chovat se vzhledem k lidem, k sobě tak, jak to Ty děláš, a být takovým, jakým Ty jsi, laskavým, jemným, krotkým, klidným, poníženým, něžným, uvážlivým, chápajícím, tolerantním, respektujícím, přijímajícím a oceňujícím ostatní lidi takové, jací jsou, aniž bych jim vnucoval cokoli cizího, předčasného, něco vlastního, ale také aniž bych jim dovolil vnucovat cokoli jejich vlastního, co není z Tebe, aniž bych jim dovolil, aby kvůli sobě zneužívali, využívali a používali mě, aby se mnou manipulovali Tvým jménem, anebo abych jim dovolil jakkoli mě zranit, poškodit, urazit nebo napadat. Pomoz mi být takový, jaký jsi, úplně milosrdný a odpouštějící, prokazující nepodmínečnou milost a odpuštění druhým, sobě a přijímající bezpodmínečně Tvou nepodmíněnou milost a odpuštění, Pane, a být vskutku soucitným a vcitujícím se. Pomoz mi být člověkem odhodlanosti, pevnosti,

abych byl pevný, když je třeba, a nekonečně trpělivý, trpělivý a trpělivý s nekonečnou výdrží, výdrží a výdrží, být soustavný, vytrvalý a v pozitivním smyslu urputný, být každý den zralý a vyrovnaný, stále více v dobrém rozvázný, dobře vyvážený, vyrovnaný, organizovaný a sladěný. Pomoz mi být odvážný, statečný a smělý, bez jakékoli stopy po obavách a strachu či zbabělosti. Pomoz mi, abych Ti sloužil kompetentně, efektivně a úspěšně kvůli Tobě a kvůli všem. Pomoz mi být pravým Božím člověkem, člověkem dle Tvé Vůle, člověkem k Tvému obrazu a podobě, svatým člověkem, svatým v pravém smyslu tohoto slova, být vskutku totožný s Hamedeilem, Sjednocovatelem všech Božích principů v nás, Boha mezi námi, Boha s námi, Boha nad námi, Boha přesahujícího vše a všechny a Boha v nekonečné různosti projevů po celém Jeho/Její Stvoření. Pomoz mi být člověkem Tvých zásad, Tvého ražení, Tvých hodnot, Tvé celistvosti, morálky a morálnosti. Sjednot' mě, Ať jsem jednotou, jedností a harmonií všech funkcí ducha, duše, mysli, osobnosti, sexuality, těla, hmotných a finančních záležitostí, životního prostředí tak, že je vše zahrnuto, včleněno, nic není vyloučeno, ale též se nic nezanedbává, ale vše slouží svému účelu a užitku od nejniternějšího po nejzevnější, od nejvyššího k nejnižšímu v náležitých proporcích, v náležitě a řádné hierarchii Tvé duchovní organizace, v souladu s Tvou vůlí, v souladu s Tvou Božskou prozřetelností.

Pomoz mi realistický a netoužit, nechtít a neblažit po více než potřebuji, ale namísto toho být vděčný, uznalý a oceňující za to, co již mám, za všechny své talenty, nástroje a dary i za život, a využívat je, aktualizovat je a realizovat do plnosti svých potenciálů, aniž bych něčemu v sobě dovolil být nečinným, dřímajícím, líným a nevyužitým.

Je tu ještě cokoli jiného, co je mi třeba si připomenout, co si mám uvědomit, na čem mám pracovat? Existuje jakákoli oprava, zjevení, poselství, sdělení, jakákoli rada? Existuje vůbec nějaký problém z minulosti, od okamžiku, kdy jsem byl určen pro negativní stav do tohoto bodu, kdy je nyní načase, abych byl upozorněn, že na něm můžeme pracovat a zbavit se ho? Jak bych někomu mohl posloužit? Potřebuje někdo v nějakém místě, rozpoložení, v čase, paračase, v nějaké dimenzi, úrovni, stupni pravého Stvoření či zóny vymístění mou pomoc, mou službu z té pozice, v jaké jsem ve fyzickém těle nebo jakkoli jinak?

Tyto a podobné připomínky a podobná práce se neustále vykonávají v životě spisovatele od té doby, co z vůle Boží zahájil rozvoj duchovní hypnózy a začal vykonávat svou duchovní autohypnózu. Toto nyní probíhalo po mnoho let, ale nabralo to na intenzitě přibližně tisíc a tisíc násobně, když mu bylo zjeveno, že má zprostředkovat přenos Nového zjevení.

Předtím, než začal přenos Nového zjevení, Nejvyšší tento typ práce se v pisatelově životě zintenzivnil a rozšířil takřikajíc po čtyřicet hodin. Jedním z důvodů, proč pisatel musel zanechat většinu své terapeutické práce a zaneprázdnění s lidmi a proč také musel postupně opustit svou pozici vyučujícího, je ten, aby mohl strávit více času takovými výzkumy a prací nad sebou sama, aby tak neustále udržoval čistotu a integritu své kondice za účelem přenosu Nového zjevení.

Každý pravý mluvčí či zprostředkovatel přenosu poselství a zjevení Nejvyššího nebo ten, kdo si přeje být mluvčím Nejvyššího, by musel u sebe vykonat podobnou práci. Bud'te si vědomi toho, že kdyby nekonal tuto práci neustále tak, jak se v této kapitole stručně sděluje, nemohl by být pravým mluvčím Nejvyššího a podléhal by

mnoha zašpiněním, otravám, zamořením a deformacím a byl by přenašečem falešného zjevení, jak tomu v mnoha případech na Zemi je.

Tato práce, toto zkoumání je nutnou podmínkou toho, aby jeden byl pravým mluvčím Nejvyššího a zprostředkovatelem přenosu Nového zjevení. Opakují opět dle vůle Boha, Nejvyššího, Pána Ježíše Krista, Jednoho Boha Nedělitelného, že kdokoli si přeje být skutečným mluvčím Nejvyššího ve smyslu přenášení Nového zjevení nebo dokonce již oblastních, místních či individuálních zjevení, bude muset opustit vše, všechny své současné aktivity, kterými se zabývá, a konat na sobě tento typ práce, jaký vám pravá Niterná mysl pisatele právě sdělila.

Tedy poté, co se završí tyto čtyři části, čtyři důležité části pisatelových sezení ke spokojenosti všech v duchovním světě a k jeho vlastní spokojenosti, jediné tehdy poselství či zjevení projde, když a jestliže je třeba. Tak je tomu v pisatelově životě. Nejvyšší, Pán Ježíš Kristus, jeden Bůh Nedělitelný, je osobním svědkem a stvrzuje pravdivost této věci v přítomnosti každého z Vysoké rady Nové nebeské společnosti a Nové školy pro opětovné duchovní probuzení, poznání a uspořádání.

Je ovšem na vaší svobodné vůli, zdali toto jako pravdivé přijmete či odmítnete.

Je také nutné vám připomenout, že takové pracné a rozsáhlé a čas spotřebovávající prozkoumávání není třeba pro každého, jelikož každého pozice a povolání to nevyžaduje v takovém rozsahu, jak to činí pisatel. Avšak každý by měl denně projít skrze neustálé očišťování a vyčišťování, hledání a zkoumání a bezpečnostní prověrky v uvedené formě či rozsahu, jak popisuje či sděluje výše pisatelova pravá Niterná mysl. Nezapomeňte využít fenomén deformace času tak, že jste-li v transu na půl hodiny, můžete tuto půlhodinku rozšířit na tři hodiny, aby se tedy takové bezpečnostní prověrky a očisty a vyčištění odehrály ku vašemu prospěchu. Radí se vám konat tak nejméně dvakrát denně, a je-li to možné třikrát denně. Tehdy poznáte ve svém životě odlišnost.

Na závěr by každý v Nové nebeské společnosti a v Nové škole a obzvláště Nejvyšší a Niterná mysl, vnitřní mysl a vnější mysl pisatele rádi vyjádřili jejich uznalost a vděčnost vám všem, kdo jste ochotni naslouchat, uvážít, zvážít, prověřit a dvojité prověřit ve svých transech věrohodnost všeho toho a nakonec to přijmout a zahrnout do vašich vlastních životů.

IV.

REVIZE A DOPLNĚNÍ NÁLEŽITÝCH POSTUPŮ VERIFIKACE A BEZPEČNOSTNÍCH PROVĚREK PRAVÝCH DUCHOVNÍCH RÁDCŮ BĚHEM DUCHOVNÍ HYPNOTERAPIE A DUCHOVNÍ AUTOHYPNÓZY

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 21 - 28, IV.

V knize „Realita, mýty a iluze“ (1984) a „Kdo jsi a proč jsi zde?“ (1984) byly zjeveny a vysvětleny určité důležité kroky náležité verifikace a bezpečnostních prověrek všech duchovních rádců a pravé Niterné myslí ve vlastním duchovním transu. Zde bylo též uvedeno, že nyní se již po nějaký čas duchovní situace v duchovním světě a na této planetě drasticky změnila a bitevní pole duchovní války se přeneslo na planetu Zemi. Tato situace vyžaduje přehodnocení všech metod a taktik jednání s entitami a duchy objevujícími se u jedince v jeho transu. To, co bylo předtím platné a náležité, se poté stalo zastaralým a není na úrovni doby.

Současná situace na planetě Zemi se může charakterizovat jako duchovně velmi nebezpečná, neboť všechny druhy duchů mají nyní samotný přímý kontakt s lidskou myslí a ovlivňují ji. Předtím než tato situace nastala, byly veškeré duchovní vlivy vedeny kanály přes intermediální svět duchů. Při tomto předešlém uspořádání byly určité sady pravidel platné pro každého a každý musel tato pravidla následovat, aby byl s to si zde udržet svou pozici. Jakákoli odchylka a porušení těchto pravidel měly za výsledek ztrátu vlastní pozice a uzamčení ve vězení v nějaké oblasti pekel.

Avšak od doby přenosu všech bitevních polí na planetu Zemi, přímo do myslí, srdcí a chování lidí na této planetě, nelze kvůli podivnosti podmínek zde existujících ustanovit žádnou náležitou a spolehlivou sadu pravidel. Takže každý může dělat vše nebo předstírat, že je kýmkoli, jak si žádá, chce či přeje.

Za těchto okolností je velmi obtížné nastínit nějaké spolehlivé a pevné postupy, jimiž by jeden mohl bezpečně určit, zdali je či není ve styku s vlastní pravou Niternou myslí, s vlastními pravými duchovními rádci a, což je nejdůležitější, s pravým Nejvyšším ve vlastní pravé Niterné myslí. Proto když se ustanoví určité postupy bezpečnostních prověrek, ty působí jen dočasně, dokud zlí a negativní duchové a entity nezvládnou poznatky o těchto postupech a „nevmutují“ je do negativních duchovních bytostí, které mohou přetrvat a projít ve všech takových zkouškách. Toto pravidlo obzvláště platí pro zlé a negativní entity, které jsou povolány k tomu, aby podvracely činnost duchovně smýšlejících lidí, jakými např. jsou duchovní hypnoterapeuti a praktikanti duchovní autohypnózy. To je obzvláště pravdou o lidech, kteří dobrovolně přišli na tuto Zemi za obecným účelem odstranění negativního stavu ze jsoucna a bytí. K těmto lidem se přiřazují daleko vychytralejší a složitější zlé a negativní entity a ty rozvíjí tuto nebezpečnou schopnost „mutace“. Za těchto podmínek nelze si být nikdy stoprocentně jist a určit, zdali je jeden vždy ve styku s vlastní pravou Niternou myslí, s vlastními pravými duchovními rádci a s pravým Nejvyšším. Vychytralé a složitě zlé a negativní entity a duchové mohou prostřednictvím procesu zvláštních pseudoduchovních „mutací“ na sebe přijmout formu, zjev, roli, chování, způsob řeči, manýry a vše ostatní kteréhokoli pravého duchovního rádce, pravé Niterné myslí nebo dokonce pravého Nejvyššího.

Z určitých důležitých duchovních důvodů je velmi často toto Nejvyšším dovoleno, aby se vyzkoušela pravá loajalita a motivace lidí a za účelem poznání pravé povahy negativních a zlých stavů.

Vzhledem k této neobvyklé situaci se jakékoli kroky a postupy verifikace a bezpečnostních prověrek duchovních rádců a vlastní Niterné mysli, které kdo použije, stávají brzy nespolehlivými. Takže je tu vždy potřeba jejich modifikace a doplnění. Jestliže někdo vynechává tuto modifikaci doplňování vlastních postupů a kroků, je v nebezpečí toho, že bude někde na linii vlastního pozemského života oklamán.

Aby se lépe porozumělo dostupným krokům a postupům verifikace a bezpečnostních prověrek, je nutné je shrnout do následujících bodů.

V zásadě lze rozlišovat tři typy bezpečnostních prověrek a ověřování: Dle vnějších znaků či metod; dle vnitřních znaků či metod; a dle niterných znaků či metod. Každý z těchto znaků má přibližně čtyři metody, jimiž se bezpečnostní prověrky provádějí.

U vnějších znaků máme následující metody a postupy:

1. *Ideomotorická signalizace.* Vlastní pravé Niterné mysli se učiní návrh a žádost, aby ovládla pohyby jedincových prstů a nedovolila jim, aby je ovlivňoval někdo jiný, ale jen pravá Niterná mysl a pravý Nejvyšší ve vlastní Niterné mysli. Když se toto ustanoví, vlastní pravá mysl se žádá, aby naznačila, zdali to hovoří pravý duchovní rádcce či pravá Niterná mysl nebo pravý Nejvyšší. Je-li tomu tak, pak se zvedne „ano“ čili ukazováček, není-li tomu tak, zvedne se „ne“ čili středník.

V minulosti, před přesunem bojiště na tuto planetu, bývala pouze tato metoda sama o sobě nejspolehlivější metodou. Po přesunu se tato situace drasticky změnila a tato metoda se sama o sobě stala nejméně spolehlivou. Avšak v kombinaci se všemi ostatními metodami je stále hodnotným nástrojem bezpečnostního prověřování. Na straně druhé mohou vychytralí a komplexní zlí a negativní duchové, využívající slabosti lidského myšlení dle přání, snadno pro sebe výhodně ovlivnit pohyby prstů.

2. *Hořící dvojsečný meč pravdy a zaplavení intenzivním, zářivým bílým světlem.* Po zkonvertovaném stínu, kdož je nyní Velicím bezpečnostním důstojníkem, se žádá, aby vyzkoušel sám/sama sebe a každého jiného, kdo je přítomen na vrcholku duchovní hory včetně své vlastní Niterné mysli, tím, že na obě ramena poklepe sedmkrát po sobě hořícím dvojsečným mečem během obklopení intenzivním, zářivým bílým světlem, které přichází po určité časové období z východu. Při této metodě se předpokládá, že žádný zlý a negativní duch nemůže vydržet příliš dlouhé časové období intenzivní bílé světlo Božské lásky a Moudrosti Nejvyššího a hořící dvojsečný meč pravdy, symbolickou reprezentaci Božské pravdy, která úspěšně potírá všechna zla a nepravdy.

Opakuje se ještě jednou, když byla tato metoda počata poprvé, byla sama o sobě velmi účinná a úspěšná. Tak tomu již ovšem není. „Mutabilní“ vychytralí a komplexní negativní duchové nyní mohou vydržet a projít dokonce i tuto zkoušku takřikajíc s praporem vztyčeným. Nehledě na tento nepříjemný fakt, zůstává tato metoda v kombinaci se všemi ostatními metodami hodnotným nástrojem bezpečnostních prověrek, pokud se nepovažuje za konečnou zkoušku.

3. *Svatá bible*. Po zkonvertovaném stínu nebo Velícím bezpečnostním důstojníkovi se žádá, aby otevřel Svatou bibli v první či třetí kapitole Evangelia dle Jana a postupně ji přitiskl u každého na čelo, srdce a solární plexus. Pak ji umístí u srdce, drží ji zde, v tomto procesu každého sedmkrát poklepe na levé a pravé rameno, nesa meč na levém rameni, zatímco zároveň každého zalévá intenzivním, zářivým bílým světlem z východu.

Tato kombinovaná zkouška bývala nejspolehlivější, když byla poprvé ustanovena. Žádný zlý či negativní duch, žádný podvodník ji nemohl vydržet příliš dlouho. Naneštěstí nyní daleko vychytralejší a složitější negativní entity uspěly ve své pseudoduchovní snaze po „mutacích“ přizpůsobit se tomuto komplexnímu testu, a tudíž mohou projít dokonce i touto zkouškou. A však v kombinaci s ostatními metodami zůstává tato zkouška hodnotnou a platnou, pokud není používána jako jediná.

4. *Pečlivá kontrola rozpoložení na vrcholku vlastní duchovní hory*. Žádá se (anebo se to v duchovní autohypnóze učiní před čímkoli jiným), aby se vešlo na vrchol vlastní duchovní hory a pečlivě se zde zkontrolovaly podmínky. Je skála na pravé straně a má touž formu a velikost? Změnila se skála nějak? Je brána na levé straně uzavřena a zapečetěna? Zkontrolujte pečlivě pečeť na bráně, aby se zjistilo, zdali zde nejsou nějaké znaky toho, že s ní zacházel někdo nepovolaný. Je nebe modré, jasné a čisté? Nebo jsou zde nějaké mraky či zákal? Svítí slunce na východní straně nad obzorem přibližně 30 stupňů nad vlastní hlavou nebo v pozici, jakou má v deset hodin letního rána? Existují na vrcholku duchovní hory nějaké znaky opotřebení a zanedbání? Jsou zde nějaké stopy po pleveli či podezřele směšné vyhlížejících rostlinách, stromech nebo zvířatech anebo strukturách atd.? Je tráva čerstvě zelená, náležitě zavlažována a udržovaná? Jsou všechny struktury, které smějí být přítomny na vrcholku duchovní hory, v dobrém vzezření, formě a pořádku, bez žádného znaku zanedbanosti, porušení či poškození? Je voda v bazénu a vodopádu krystalicky průzračná a čistá, bez žádného znaku po zakalení atd.? Objevují se vlastní duchovní rádci v krásném oděvu a v jasných barvách či světlech, atd.?

Tyto či podobné znaky jsou velmi důležité pro určení, zdali je na vrcholku vlastní duchovní hory vše náležité. Jakékoli odchylky od náležitého uspořádání na vrcholku vlastní duchovní hory jsou podezřelé vzhledem k univerzálnímu souvztažnému významu, který všechny věci a okolnosti na vrcholku hory mají. Jestliže někdo zjistí jakékoli takové nepříjemné změny, může být naprosto přesvědčen a být si jist, že není ve styku s vlastní pravou Niternou myslí nebo s vlastními pravými duchovními rádci neboli že tento jedinec činí něco nesprávného, co otvírá dveře do negativního stavu a zamožuje, znečišťuje a otravuje jeho vlastní život.

Jestliže se tato metoda užívá v kombinaci se všemi ostatními metodami, je to úplně spolehlivý nástroj ověřování a bezpečnostních prověrek. Avšak berte v úvahu, že vychytrali a komplexní negativní duchové a entity ve své pseudoduchovní schopnosti „mutace“, poznávající požadované rozpoložení vrcholku duchovní hory, občas uspějí při udržování náležitého a očekávaného statu quo. V případech jako jsou tyto je dobrým opatřením požádat takového ducha či rádce, aby na vrcholku duchovní hory učinil nějaký pozitivní počín. Aby například vytvořil či zkrášlil květinovou zahradu nebo ovocný sad nebo postavil vodopád nebo bazén či strukturu a tak dále a podobně. Jestliže jedinec kladně a napevno zjistí, že se provedl vybavení a zkrášlení vrcholku vlastní duchovní hory, může si být po určité

období jist, že má co do činění s pravým duchovním rádcem. Avšak dokonce i tento hodnotný test není sám o sobě a sebou již spolehlivý, aniž by se zkombinoval se všemi ostatními testy, protože v procesu pseudoduchovní „mutace“ se vychytralí a komplexní zlí a negativní duchové naučí vytvářet očekávaní formy prostředí. Aby se těchto pět vnějších znaků učinilo hodnotnými metodami verifikace a bezpečnostních prověrek, musí být doprovázeny takzvanými vnitřními znaky a, což je nejdůležitější, znaky niternými.

Vnitřní znaky mají následující metody a postupy:

V zásadě tato část bezpečnostních prověrek sestává z velmi pečlivého vyzkoušení a otestování všech, kdo jsou přítomni na vrcholku duchovní hory včetně vlastní pravé Niterné mysli. Je zde zajímavé poznamenat, že již apoštol Jan povzbuzoval a pobízel lidi, aby zkoušeli každého ducha. Každému se doporučuje, aby si pro ponaučení a inspiraci přečetl první epištolu apoštola Jana, kapitola 4, verše 1, 2 a 3.

V procesu ohodnocení a testování všech přítomných na vrcholku duchovní hory, klade jedinec následující či podobné otázky:

1. Koho uctíváš, uznáváš, ctíš či komu sloužíš? Jaká je pravá přirozenost Nejvyššího? Přijímáš Lidské Božství a Božské lidství Nejvyššího ve formě Ježíše Krista? Je Ježíš Kristus pravým Nejvyšším, Kdož má mnohá jiná jména, Kdož Sám/Sama Sebe manifestuje lidem v různých oblastech na této planetě pod takovými jmény jako Buddha, Aláh, Krišna, Ráma, Višnu, Brahma, Adonai, Shadai, Manitou a pod mnohými ostatními jmény? Jsou tato jména reprezentacemi určitých aspektů Jednoho Boha Nedělitelného, Kdož je pravý Nejvyšší, Pán Ježíš Kristus a Duch Svatý? Popírání těchto faktů či jakákoli odchylka od nich naznačuje, že se jedná s podvodníky a padělky.

2. Jaké je tvé chápání a tvůj postoj vzhledem k Svaté bibli a ostatním duchovním Svatým knihám, které na této planetě existují? Je Bible Svatá pravým Slovem Božím, které obsahuje vnitřní smysl? Neochota prohlásit, že Svatá bible a ostatní Svaté spisy jsou pravým Slovem Božím, silně naznačuje, že se jedná s podvodníky.

3. Jak chápeš pojetí doslovné, fyzické reinkarnace? Potvrzení existence fyzické doslovné reinkarnace je znakem, že zlí, negativní duchové na sebe vzali roli pravých duchovních rádců.

4. Můžeš a chceš předvídat budoucnost moji či někoho jiného, nebo mi říci o určitých datech, událostech a děních, která mají přijít? O konci tohoto světa? Jaké je tvé pojetí svobodné vůle a volby? Předpovídání budoucího s určitými daty, finalistickými výroky byt' by se prokázaly jako pravdivé, naznačuje, že se jedná se zlými a negativními duchy a podvodníky. Princip svobodné volby a vůle je v rozporu s předpovídáním budoucnosti s přesnými daty či s každou specifickou předpovědí byt' bez údajů. Je třeba si uvědomit, že existují nekonečné variety a počty voleb, které jsou k dispozici, které budou určovat budoucnost, a ne předpověď jednoho jednotlivého ducha, který nemá žádné ponětí o tom, jaké volby se lidstvo či nějaká osoba chystá učinit. Že takové předpovědi jsou možné a dokonce vycházejí, je proto, že negativní duchové přesvědčí lidi, aby věřili jejich předpovědím a lidé pak následně učiní všech svých silách, aby taková předpověď vyšla. Takže se zde nejedná o pravou předpověď budoucího, ale namísto toho o věštbu naplňující samu sebe. To je pravdou také ohledně předpovědí o lidstvu, protože tím, že se něco

očekává, promítá se vlastní myšlení dle přání do lidstva a přispívá se k možnosti, že předpověď vyjde.

Tato metoda bývala velmi dobrým testovacím nástrojem pro verifikaci a bezpečnostní prověrky. Naneštěstí dodnes „mutovalo“ tak mnoho vychytralých a komplexních zlých a negativních duchů, že jsou s to o těchto věcech snadno diskutovat bez jakýchkoli potíží. Naučili se říci to, co se od nich očekává, že řeknou. Takže již nehovoří ze sebe, ale z očekávání duchovního hypnoterapeuta či praktikanta duchovní autohypnózy. Toto je velmi nebezpečná schopnost, kterou tento druh duchů vyvinul a kterou má „vmutovánu“.

Jeden si může být jist, že schopnost zlých a negativních duchů hovoří na základě očekávání a myšlení dle přání lidských tvorů, nikoli ze sebe, je jednou z nejvychytralejších zbraní, kterou nedávno získali. Tak tomu vždy nebylo. Před přesunem bitevního pole na tuto planetu, nebylo nikomu dovoleno hovořit z nikoho jiného, než ze sebe. Jestliže by zlí a negativní duchové byli schopni hovořit pouze ze sebe, nemohli by projevit nic jiného než nenávisť, hněv, zlobu a nepravdu.

Aby se ale pekla a jejich ohavnosti a ošklivosti dostala na povrch za účelem jejich závěrečného odstranění, bylo nutné jim dovolit, aby se naučili hovořit z jiných, z lidských očekávání, myšlení dle přání, idejí, pocitů a myšlenek, které zlý a negativní duch nemá či nevlastní.

Bez ohledu na tato fakta zůstávají tyto vnitřní nástroje a metody verifikace a bezpečnostních prověrek v kombinaci se všemi ostatními metodami v mnoha případech stále hodnotnou metodou bezpečnostního prověřování a ověřování vlastních duchovních rádců. Proto se všechny předcházející metody, jejich nástroje a postupy musí zkombinovat s takzvanými niternými znameními a jejich nástroji a metodami. Niterná metoda je nejspolehlivější, ale naneštěstí je zároveň nejobtížnější k používání. Zahrnuje integritu vlastní osobnosti a vlastního pravého duchovního stavu a rozpoložení. Skládá se z následujících kroků:

1. *Intuice.* Jedincova intuice je stále nejspolehlivější a nejhodnotnější nástroj verifikace a bezpečnostních prověrek. Jestliže v průběhu vlastního duchovního transu, když jedinec přichází na vrchol vlastní duchovní hory, v procesu bezpečnostních prověrek, jak se popisuje výše, jedincovo intuitivní pocitování naznačuje, že něco není správné a cítí se nepříjemně, nebo se necítí úplně kladně a pohodlně, může si být jist, že je v kontaktu s podvodníky.

Naneštěstí negativní a zlí duchové mohou obejít jedincovu intuici hrajece na starou strunu jeho myšlení dle přání a očekávání, že věci jsou v dokonalém pořádku nebo takové, jaké chce, aby byly. Jakékoli myšlení dle přání, toužení, přání, připisování či cokoli, kdo má, k němuž se jedinec silně upíná bez žádné ochoty takového přimknutí se zbavit, se stává léčkou, kterou se potlačují a zatlačují správné intuitivní pocity. V tomto případě má jedinec sklon zvrátit svou vlastní intuici nebo na ni vůbec nebrat ohled.

Náležité používání vlastního intuitivního pocitování v první řadě závisí na úspěšném používání dalšího niterného kroku.

2. Velmi pečlivé a důkladné prozkoumání vlastních úmyslů a motivací, kvůli nimž si kdo přeje být v kontaktu a komunikování s vlastní pravou Niternou myslí, vlastními

pravými duchovními rádci a s pravým Nejvyšším. Jinými slovy, jaké jsou pravé motivační faktory a úmysly tohoto snažení? Čím nižší, sobečtější, sebestředné, egoistické, věcné, vlastnické, lakotné, úplatné, materiální, fyzické, světské, pozemské a obecně negativní sebeláskyplné motivace a úmysly jsou přítomny, tím větší je pravděpodobnost bytí v kontaktu s podvodníky, kteří krmí a napájí těmito typy sklonů a motivací, ospravedlňují, omlouvají, racionalizují je a ztotožňují se s nimi.

Na druhé straně čím čistší a duchovněji vlastní úmysly a motivace k těmto snahám a činům jsou (to jest kvůli stávání se lepší lidskou bytostí, lidskou bytostí duchovněji, více milující a moudřejší, užitečnější, prospěšnější a nápomocnou, lidskou bytostí laskavější, ušlechtlejší, milosrdnější a více odpouštějící, lidskou bytostí skromnější a pokornější pouze za účelem vzájemného prospěchu a společného blaha pro všechny ve jsoucnu a bytí), tím větší je pravděpodobnost, že tento jedinec je ve styku a komunikaci s vlastní pravou Niternou myslí, s vlastními pravými duchovními rádci a pravým Nejvyšším.

Napodobit tento krok v ověřování žádní negativní a zlí duchové a entity prakticky nemohou. Jedinou věcí, kterou mohou učinit, je to, že jedinci poskytnou plný a bezpečný pocit, že jeho úmysly a motivace jsou pozitivní, dobré a duchovně vhodné, jak se výše naznačuje, takže se jejich pravá povaha nestane zřejmou. Aby se jakékoli takové vnucené nesprávné pocity bezpečí zadržely a nulifikovaly, je od nyní třeba v této metodě používat další kritický, závažný a důležitý krok.

3. Na počátku každého setrvání v duchovní transu se, jakmile se ustanoví důkladný duchovní plenární stav transu, vyvolá následující základní pravidlo života a Stvoření – jedinec započne říkat, pociťovat, myslet a chtít následující duchovní tvrzení: „Z své vlastní svobodné vůle, ze své vlastní svobodné volby plně rozpoznávám, uznávám, znám i uplatňuji životně nejdůležitější a nejrozhodnější duchovní princip Stvoření, že ve mně jest Absolutní původce mého života, jakož i veškerého života ve jsoucnu a bytí. Tohoto Původce znám pod jménem pravého Nejvyššího, Pána Ježíše Krista, Duchu Svatého, Jednoho Boha Nedělitelného, Kdož má příležitostně mnohá jiná jména, která jsou různými aspekty Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Uznávám a vím, že bez této věcné Přítomnosti pravého Nejvyššího – Absolutního zdroje mého života, mého jsoucna a bytí, bych nemohl žít a dýchat ani zlomek vteřiny. Také rozpoznávám, uznávám a vím, že ve mně stále, po čtyřadvacet hodin, jsou mí praví duchovní rádci, kteří mi byli přiděleni pravým Nejvyšším, Původcem, Udržovatelem a Zdrojem mého života ve mně a z jejich svobodné volby být ve mně za účelem mého duchovního růstu, pokroku, poučení a spojení se zbylým Stvořením. Nyní tedy ze své svobodné vůle a volby, v čistotě svého srdce, s pravým, náležitým a správným duchovním záměrem a motivací, kvůli všem, kvůli duchovnímu růstu, pokroku a zlepšování, za účelem bytí lepší lidskou bytostí, lidskou bytostí duchovněji, láskyplněji, moudřejší, laskavější, skromnější, pokornější, užitečnější, prospěšnější a nápomocnější, s okamžitým odstraněním jakýchkoli nesprávných, negativních, egoistických, protivných, zlých a falešných úmyslů a motivací, s důkladnou očištěnou a vyčištěnou od všech hříchů, omylů, chyb, špatných skutků, očekávání a předpojatosti, tímto s respektem a pokorně žádám Jednoho, kdo je vždy ve mně přítomen a Kdož je pravý Zdroj a Původce mého života, pravý Nejvyšší, Pán Ježíš Kristus, Duch Svatý, Jeden Bůh Nedělitelný, a pravou Niternou mysl, jež je sídlem Nejvyššího ve mně, jakož i všechny své duchovní rádce, přidělené mi pravým Nejvyšším, o kontakt a komunikaci. Dle své svobody volby a dle své svobodné vůle si volím být ve styku a komunikovat pouze s ryzím, pravým

Nejvyšším, pravými duchovními rádci a pravou Niternou myslí. Ať se tímto odstraní a eliminuje kdokoli jiný či cokoli jiné, jenž nebo jež by mohl nebo mohlo být nevyhnutelně přítomen či přítomno ve mně nebo na vrcholku mé duchovní hory, jenž či jež není ryzím a pravým Stvořitelem a zdrojem mého života, nebo kdo či co není určen nebo určeno Nejvyšším, aby byl či bylo se mnou, spolu se vším ve mně, co dovoluje takové nevídané vtírání se, protože kdokoli a cokoli takové povahy je zde v protikladu s mou svobodnou vůlí a volbou. Zavazuji se, že jakmile zakončím bezpečnostní prověrky, sám sebe vyzkouším, prohledám a prozkoumám, abych vyhledal, co ve mně dovolilo, aby ve mě a na vrcholku mé duchovní hory byli taková falešníci, vtíravci a podvodníci. A tyto důvody ze svého života zcela odstraním. Proto tímto žádám svého pravého bezpečnostního důstojníka, aby ze mne a z vrcholu mé duchovní hory odstranil všechny podvodníky a eskortoval je do takové speciální oblasti mezi pekly a intermediálním světem duchů, která byla nedávno ustanovena Nejvyšším, kde zvláště trénovaný štáb, určený Nejvyšším, předloží všem podvodníkům, zlým a negativním duchům ve mně a na vrcholku mé duchovní hory příležitost pro konverzi do pozitivního stavu tím, že se následují určité náležitě a řádné postupy a kroky, nebo pro jejich návrat do jim odpovídajících pekelných, aby nesli důsledky svých bláznivých voleb. Tím, že uplatňuji svoji svobodnou volbu a vůli a svá práva a výsady, které mám od pravého Nejvyššího ve mně, abych byl ve styku s moji pravou Niternou myslí, svými pravými duchovními rádci a pravým Nejvyšším, vyvolávám tato Bohem daná práva a výsady vyzývám je, aby se v tomto sezení v transu se mnou spojili a pomohli mi v mých duchovních snahách. Tímto ze své svobodné vůle a volby prohlašuji, že jsem si dobře vědom všech negativních a nepříjemných důsledků takové evokace, jestliže přistupuji k požadavku této komunikace s nesprávným, negativním a zlým úmyslem nebo s nízkou, sobeckou, egoistickou motivací. Žádám zas a znovu, aby se každý takový úmysl a motivace okamžitě dostaly do mé pozornosti, abych tak mohl vyznat své hříchy a kát se a požádat o milosrdenství a odpuštění a o jejich trvalé odstranění ze svého života.“

Jestliže tedy jeden použije tuto či podobnou formuli vždy, když vchází do duchovního transu, a jestliže souběžně zkoumá a hodnotí sám sebe vzhledem k jakýmkoli možným chybám, omylům, problémům, poklesům nebo jakýmkoli negativním a sobeckým úmyslům a motivacím a jestliže sám sebe stále podrobuje důkladné očistě a vyčištění od všech zašpinění, otrav a zamoření každodenního života v negativním stavu, je velmi chybné, aby tento jedinec byl sveden nebo že by se dostal do styku s podvodníky nebo s falešným Nejvyšším nebo falešnými duchovními rádci nebo falešnou Niternou myslí. A jestliže se dostane s nimi do styku, bude okamžitě schopen je identifikovat jako podvodníky a jednat s nimi s odpouštěním a milosrdenstvím, se soucitem a empatií, s bezpodmínečnou láskou a moudrostí, dává jim příležitost pro konverzi do pozitivního stavu tím, že je pošle do té oblasti speciálně ustanovené Nejvyšším mezi pekly a intermediálním světem duchů.

Je obtížné si představit, že by tento zvláštní krok mohl nějak či jakkoli být proniknut či adoptován negativními či zlými duchy bez ohledu na to, jak by mohli být vychytralí a komplexní. Jako vše ostatní, má pseudoduchovní „mutace“ své meze. To je obzvláště pravdou když se náležitě následuje čtvrtý krok této niterné metody.

4. Aby se vlastní duchovní trans udržel ryzí, čistý a nekontaminovaný, je radno, jakmile se vstoupí do duchovního stavu, aby jedinec řekl něco následujícího: „Nežádám nic, neboť chci činit vůli Boží. Jsem vděčný, uznalý za cokoli, oceňuji cokoli a jsem spokojený s čímkoli, co mám. Pokud skutečně něco nějakým

způsobem potřebuji na jakékoli úrovni, ať duchovní, duševní, fyzické, finanční, sociální a tak dále, vím, že můj Pán a Stvořitel zná, jaké jsou mé skutečné potřeby. Žádám svého Pána, Ježíše Krista, aby mi poskytl vše, co potřebuji za účelem bytí lepší, duchovnějš, užitečnějš lidskou bytostí, láskyplnějš a moudřejjš lidskou bytostí atd. Vzdávám vše, čím jsem a co mám, Tobě můj milovaný Pane, jelikož jedině Ty v absolutním smyslu znáš, co je pro mě nejlepš. Tudíž skutečně chci činit jen Tvou vůli, ne kvůli své sobeckosti, ale především kvůli Tobě a kvůli všem ve Tvém Stvoření, kvůli všeobecnému prospěchu, společnému blahu a užitku všech.“

Je též důležité se naučit, jak formulovat a klást otázky vlastní Niterné mysli, Nejvyššimu a vlastním duchovním rádcům.

Jestliže je to vůbec možné, mělo by se vyhýbat kladení otázek ve smyslu „měl bych“. Například: „Měl bych učinit to či ono?“ „Měl bych zařít to či ono?“ „Měl bych jít tam či onam?“ Takové otázky obvykle vyvěrají z vlastního myšlení dle přání, a tudíž porušují pravidlo rady, která přichází ze svobodné volby. Omezují vlastní Niternou mysl, Nejvyššiho a vlastní duchovní rádce, aby na tyto otázky odpovídali pouze jedním možným způsobem, to jest dávajíce jedinci nepopíratelnou svobodu volby učinit cokoli, co si žádá, pokud si tak zvolí. Takže se nevyhnutelně dostane odpovědi: „Jestliže jsi tak zvolil, můžeš to učinit.“ atd.

Namísto toho se radí klást otázky ve smyslu: Co je nejlepš pro všechny zúčastněné? Může to pomoci být lepš a duchovnějš lidskou bytostí? Je to duchovně správné? Je to v souladu s vůli pravého Nejvyššiho? Je radno učinit to z hlediska pozitivního stavu? Nebezpečí odpovědi: „Jestliže jsi tak zvolil, můžeš to učinit.“, atd., spočívá ve faktu, že se taková odpověď přijímá jako schválení, aby se tak učinilo, protože se to předpokládá jako vůle Boží. Takže se vlastní vůle nebo vlastní myšlení dle vlastního přání vkládá do vůle Boží. Když se tak stane, otevírají se dveře do negativního stavu a, jako důsledek toho, velmi vychytralí a komplexní zlí a negativní duchové vstupují do jedincova života, proniknou na vrchol jeho duchovní hory a převezmou plnou vládu nad jeho životem ve formě a pod maskou vlastních pravých duchovních rádců, vlastní pravé Niterné mysli a pravého Nejvyššiho.

Aniž se kdo naučí ze své vlastní svobodné volby a vůle žádat, aby se v jeho životě konala vůle Boží, nikdy nemůže být jist, zdali je či není ve styku s vlastní pravou Niternou myslí, vlastními pravými duchovními rádci a pravým Nejvyšším.

Jestliže kdo věrně aplikuje ve svých duchovních transech tento čtvrtý krok, je velmi nepravděpodobné, že bude podveden.

Ovšem nejbezpečnějš a nejspolehlivějjš způsob verifikace a bezpečnostních prověrek lze nalézt v soustavném používání všech výše uvedených kroků od nejzevnějších po nejniternějš. Lze se snadno naučit hypnoticky prodloužit fyzicky čas, takže deset minut objektivního času, lze například protáhnout na jednu či dvě hodiny nebo na tak dlouho, jak je v subjektivním čase nutné, aby se prošly všechny tyto kroky. Schopnost lidské mysli manipulovat časem pro její prospěch se doposud zbytečně nevyužívala. Nadešel čas, aby se každý naučil využívat tento dar ku svému prospěchu za účelem neustálého duchovního růstu a pokroku.

Jinou věcí, kterou se radí žádat po pravém Nejvyšším a všech ostatních ve vlastních duchovních transech, jsou stálá doplnění novými údaji, modifikace, přidání anebo zrušení něčeho, co se popisuje v této kapitole.

Jestliže někdo dělá tyto věci soustavně a věrně, s dobrým a pozitivním úmyslem a motivací, nemůže jít po nesprávné cestě a bude určitě vždy s to rozpoznat pravé pozitivní duchovní rádce od podvodníků a falzifikátorů. Proto se každý, kdo právě končí čtení této kapitoly, naléhavě nabádá, aby okamžitě vešel do vlastního duchovního plenárního stavu transu a pečlivě a důkladně prověřil všechny tyto kroky, aby se určilo, zdali jsou pro každého jednotlivého čtenáře a praktikanta duchovního transu pravdivé. Jestliže jeden při nějaké příležitosti obdrží negativní odpověď, měl by požádat o zjevení, aby se ustanovily náležité kroky bezpečnostních prověrek a verifikace použitelné pro žadatele. To by se mělo učinit, aby se vyhnulo každé možné generalizaci a pro zachování jedincových individuálních potřeb. Je si zde třeba uvědomit to, že ačkoli pro většinu lidí se výše uvedené kroky zdají být platné a použitelné, moudrost v této situaci vyžaduje, že si to každý u sebe prověří, aby zjistil, do jaké míry, pokud vůbec, jsou tyto kroky použitelné pro jeho vlastní jedinečnou osobnost a při jeho vlastní jedinečné práci v duchovním transu. Konec konců, co je náležité a správné pro jednoho, nemusí být náležité a správné pro někoho jiného. Takže je na zodpovědnosti každého jedince, kdo praktikuje duchovní hypnoterapii a duchovní autohypnózu, aby si prověřil všechny tyto kroky se svou pravou Niternou myslí, pravým Nejvyšším ve své Niterné mysli a se svými duchovními rádci. Jestliže doporučí tyto kroky jako použitelné pro vlastní práci v transu, pak se radí a doporučuje je všechny následovat s pochopením toho, že je zajištěno stálé prověřování jejich neustálé platnosti a účinnosti. Jedinec má požádat pravého Nejvyššího ve své Niterné mysli a všechny své pravé duchovní rádce, aby ho okamžitě upozornili na to, kdy se některé nebo všechny tyto kroky stanou zastaralými a nahradili je vhodnějšími a účinnějšími kroky pro takové neustálé bezpečnostní prověrky a verifikace. To zajistí neustálý, progresivní způsob vlastní práce v transu. Toto je ovšem pravdivé nejen o záležitostech probíraných v této kapitole, ale ve všech ohledech jedinceva života.

V.
**PROČ JEŽÍŠ KRISTUS HOVOŘIL A MĚL KE SVÉMU BOHU – OTCI
VZTAH,
JAKO BY ON A OTEC BYLI DVĚMA ODLIŠNÝMI OSOBAMI ČI ENTITAMI,
A NE JEDNÍM A TÝMŽ BOHEM - NEDĚLITELNÝM ?**

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 29 - 37, V.

Doslovný smysl Nového zákona v Bibli Svaté, jakož i mnohé výroky ve Starém zákoně velmi zjevně, zřejmě a zřetelně hovoří o Mesiáši - Ježíši Kristovi, kdo je Synem Božím, jako jedné entitě a Jehovovi, Bohu - Otci, Kdož je zcela odlišnou entitou. Později přidaly křesťanské církve entitu třetí - Ducha Svatého - o kterém se předpokládá, že je odlišný a oddělený jak od Boha - Otce, tak i od Syna Božího - Ježíše Krista.

Takové chápání a pojmání přirozenosti Nejvyššího je přesto již deformací pravé reality. A nejenom deformací, ale duchovně je to velmi nebezpečné pojetí.

Jaké jsou hlavní důvody pro to, že Nejvyšší dovolil na tomto světě udržování takové nebezpečné deformace po tak dlouhou dobu, obzvláště mezi tradičními křesťany bez ohledu na fakt, že Ježíš Kristus Sám v průběhu svého pobytu na Zemi podal spoustu narážek odporujících tomuto pojmání?

Než budeme pokračovat se zjevením o této věci, uveďme do detailu přesně některá místa ve Starém zákoně Svaté bible, jež ve svém doslovném smyslu oddělují Boha - Otce od Syna Božího, jakož i ta, která naznačují, že Otec a Syn jsou jedna a ne dvě oddělené entity či osoby. Evangelium dle Matouše, kapitola třetí, verš sedmnáctý: „A náhle přišel z nebe hlas, řkoucí: „To je můj milovaný Syn, v němž se mi velmi zalíbilo“. V tomto popisu je zřejmé, že hlas přišel odněkud jinud než z Ježíše Krista, tudíž je odděluje. Avšak bezprostředně v následující kapitole, v kapitole čtvrté, Matouše, když byl Ježíš Kristus pokoušen od ďábla, se ve verši sedmém této kapitoly říká: „Ježíš mu řekl: „Kromě toho je psáno, nebudeš pokoušet Pána svého, Boha“. Tato citace velmi zjevně ukazuje, že ten, kdo byl pokoušen ďáblem, byl pravý Pán, Bůh, tedy ne entita od Boha oddělená. V Matoušovi, kapitola desátá, verše třicet dva a třicet tři: „Proto kdo Mě vyzná před lidmi, toho já také vyznám před Svým Otcem, Kdož je v nebesích“. Verš třicátý třetí: „Kdokoli Mě ale před lidmi zapře, toho já zapřu také před Svým Otcem, Kdož je v nebesích“. Toto je tedy zřejmé oddělení od Otce, jako jedné oddělené entity, která je někde v nebesích. *Jak ovšem víte, ve vnitřním smyslu nebesa znamenají Niternou mysl čili nitro.* Avšak doslovný smysl je zřejmě smyslem úplné separace. V Matoušovi, kapitola jedenáctá, verš dvacátý pátý po dvacátý sedmý včetně, se říká a já cituji: „Tehdy Ježíš odpověděl a řekl: „Děkuji Ti, Otče, Pane nebes a země, protože jsi tyto věci skryl před moudrými a prozíravými a zjevil jsi je maličkým. Ano tak, Otče, neboť tak se to v tvém pohledu zdálo být dobré.“ Tyto dva verše nyní velmi zřejmě naznačují separaci do dvou entit. Avšak další verš náhle říká (verš dvacátý sedmý): „Všechno je Mi dána Mým Otcem a nikdo nezná Syna kromě Otce. Ani nikdo nezná Otce kromě Syna a toho, komu by Ho Syn chtěl zjevit.“ Tady je nyní velmi zřejmá narážka, že nikdo nechápe, že tito nejsou dvě oddělené osoby, ale jedna osoba či entita ve dvou odlišných aspektech.

V Matoušovi, kapitola dvacátá sedmá, verš čtyřicátý šestý se říká: „A kolem deváté hodiny Ježíš vykřikl silným hlasem řka: „Eli, Eli lama sabachtani ?“, což jest: „Můj Bože, Můj Bože, proč jsi Mě opustil ?“ Tento výrok či výkřik je tedy zřejmým oddělením jedné osoby, která volá na jinou odlišnou osobu. Ale pak se v Matoušovi kapitola dvacátá osmá, verš osmnáctý říká: „Pak Ježíš přišel a hovořil k nim řka: „*Byla Mi dána veškerá moc na nebi i na zemi*““. Tato slova zjevně naznačují, že není jiná moc než Ježíš Kristus, Kdo je zároveň Otec, Syn a Duch Svatý, jak naznačuje další verš Matouše, verš devatenáctý kapitoly dvacáté osmé. Podobná tvrzení je možné nalézt v Markovi a v Lukášovi i na mnohých místech Evangelia dle Jana. Například se u Jana, kapitola třetí, verše šestnáct a sedmnáct a dále v doslovném smyslu velmi zřejmě oddělují tyto dvě osoby, protože se ve verši šestnáctém říká: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal Svého jednorozeného Syna, aby tak každý, kdo v Něj věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ A verš sedmnáctý: „Neboť Bůh neposlal Svého Syna, aby svět zatratil, ale aby tento svět mohl být skrze Něho spasen.“ Z tohoto je zřejmé, že Bůh, jedna osoba, poslal svého Syna, jinou osobu, na tento svět. Toto je doslovným smyslem, pokud nikdo nezná, co slova Bůh a Syn znamenají ve smyslu vnitřním.

V téže kapitole, verš třicátý pátý, se říká: „Otec miluje Syna a vložil vše do Jeho rukou.“ Tento verš opět naznačuje, že zde jde o něco jiného, než o dvě oddělené entity, protože vše je dáno do rukou Syna. Také si to můžete přečíst v Janovi, kapitola pátá, verš devatenáctý až dvacátý sedmý a v celé kapitole, jako fakta, obsahující jak narážku na to, že Otec a Syn nejsou dvě oddělené osoby, ale entita jedna, a zároveň je v doslovném smyslu velmi zjevné, že jsou dvěma oddělenými entitami. Podobná situace nastává v další kapitole, kapitole šesté, verše dvacet šest až dvacet osm. V obsahu těchto veršů lze snadno dovodit obě pojetí, jestliže někdo nechápe vnitřní smysl tohoto obsahu.

V kapitole osmé, verše třicet sedm až po konec této kapitoly se nám velmi důrazně naznačují obě situace; nejprve že tu jsou dvě oddělené osoby a náhle ve verši padesát osm jim Ježíš řekl: „Zajisté pravím vám, před tím, než byl Abrahám, JÁ JSEM“. Když tedy říkáte o někom „JÁ JSEM“, je zřejmé, že je to pouze jeden možný Nedělitelný Bůh, ne dvě oddělené osoby. V desáté kapitole Evangelia Jana to od verše dvacet pět až po verš třicet osm začíná vypadat tak, jako bychom zde měli co činit se dvěma oddělenými entitami, Otcem a Synem, *ale pak ve třicátém verši Ježíš Kristus prohlašuje: „Já a Můj Otec jedno jsme“*. V tomto bodě Ho Židé chtěli ukamenovat a také Ho chtěli ukamenovat, když řekl: „Předtím, než byl Abrahám, JÁ JSEM.“ Tito nemohli zřejmě přijmout ideu, že Ježíš Kristus a Bůh Otec jsou jedna entita, ne dvě oddělené entity.

V kapitole jedenácté, verš dvacet pět a dvacet šest Ježíš velmi jasně prohlašuje: „Já jsem vzkříšení a život. Ten, kdo ve Mě věří, byť by umřel, bude žít. A každý, kdo žije a ve Mě věří, nikdy nezemře.“ Toto je velmi zřejmý náznak a implikace, že On je jediný Bůh, Otec, Syn a Duch Svatý, Jeden Bůh Nedělitelný, protože pouze Jeden, kdo je vzkříšení, a pouze Jediný, Kdož je život Sám a Sebou, je Jeden Bůh Nedělitelný. Žádný jiný život neexistuje, neexistoval, ani nebude nikdy existovat.

Opět pak v kapitole dvanácté Evangelia Jana, verš čtyřicet čtyři: „*A ten, kdo Mě vidí, vidí Jeho, kdo Mě poslal.*“ Toto je velmi zjevné naznačení, že nejsou oddělení, ale jsou jednou osobou a jednou entitou. V kapitole čtrnácté Evangelia dle Jana obsahuje verš šestý až jedenáctý velmi zřetelné narážky, že Ježíš Kristus a Otec, Jehova, Nejvyšší, jsou táž osoba. Verš šestý říká: „Já jsem cesta, pravda a život.

Nikdo nepřichází k Otci než skrze Mne.“ a ve verši sedmém: „Kdybyste poznali Mne, poznali byste také Mého Otce; a od nyní Ho znáte a vidíte.“ Ve verši devátém jeho druhá Část pokračuje: „Ten, kdo vidí Mne, vidí Otce.“ Pak v kapitole sedmnácté v Evangelium Janovi, celá kapitola je modlitba Ježíše Krista, Kdož se modlí ke Svému Otci jako odlišná, oddělená osoba. Podobné výroky lze nalézt ve zjevení Ježíše Krista čili Apokalypse, kde Ježíš Kristus říká „Můj Bože“, jako by byl od Něho odlišnou osobou.

V Bibli Svaté, jak ve Starém, tak Novém zákoně, existují mnohá podobná mísa, která naznačují obě pojetí, jedno, které odděluje Boha - Otce od Syna - jako Ježíše Krista, a druhé, které je činí jednou nedělitelnou osobou. Proč je tomu tak? Jaká je realita této situace?

Jisté aspekty a vysvětlení této situace byly Nejvyšším zjeveny skrze Emanuela Swedenborga. V této době Nejvyšší zjevuje a dále probírá pět hlavních důvodů této nebezpečné situace:

1. Nejvyšší je ve Své Esenci Čistou absolutní láskou a ve Své Substanci Čistou absolutní moudrostí. Tato Esence a Substance jsou každá Jedním odlišným základním a podstatným principem Přirozenosti Nejvyššího. Z těchto absolutních principů vyvěrá a odvozuje se každý a vše ve Stvoření.

Taková Absolutní přirozenost nemůže produkovat či tolerovat něco negativního, zlého, falešného či protivného. Jestliže by Nejvyšší ve Své přítomnosti dovolil někomu či něco zlého, falešného, negativního či protivného, tím, že je Absolutně pozitivní a jediný živoucí pravý Věčný a Nekonečný život, každého a vše této negativní, falešné a zlé povahy by to okamžitě zničilo. Takový následek tohoto střetu není tolerovatelný touto Absolutní přirozeností Nejvyššího a je s ní v rozporu.

Aby pravý Nejvyšší zakusil negativní stav a dostal se s ním do přímého styku (za účelem spasení celého Stvoření), bylo nutné oddělit určité ideje a aspekty Jeho Absolutní Substance dle vůle Její Absolutní esence a umístit je do lidského (fyzického) těla, které bylo počátečně a původně zfabrikováno pseudotvůrci.

Jelikož lidské fyzické tělo bylo zfabrikováno pseudotvůrci z čisté nenávisti k Nejvyššímu, neskládá se z ničeho jiného, než ze všech nahromaděných zel a nepravd, které jsou jimi vytvářeny a které osnovány od okamžiku aktivace negativního stavu a jeho uvedení do dominantního postavení.

Jestliže by Nejvyšší vstoupil do tohoto světa v celkovosti a úplnosti Své Absolutní esence a Substance, toto tělo by spolu s veškerou zónou vymístění a všemi jejími obyvateli ve všech jejích světech a dimenzích okamžitě přestalo existovat. Jestliže by přestala existovat zóna vymístění, pak by se zničilo veškeré Stvoření, protože by nebylo žádné místo pro vypadávání všech těchto odmítnutých idejí (neuznávat nebo nepřijímat či neopětovat Pánovu Božskou lásku a Božskou moudrost anebo neuznávat Boha jako jediného Stvořitele) pozitivními entitami. Jestliže by takové ideje neměly žádné místo, kam vypadnout, byly by nuceny být přijaty svými původci. Taková situace by vedla k všeobecné samovraždě. Přijetí dvou protikladných idejí o Bohu a Jeho/Její Absolutní přirozenosti jako absolutně správných by vytvořilo náhlé univerzální šílenství. To by u každého vedlo k následné destrukci jeho schopnosti přijímat, předávat a opětovat život od Nejvyššího. Takže všechny přijímače či nádoby života Nejvyššího - sentientní entity

a bytosti - by odpadly a namísto toho by se ustavila nicota. Proto tedy nutnost separace.

Konkrétní jazyk lidských tvorů na planetě Zemi, v jakémžto jazyce je napsána Svatá bible, vnímá a chápe mluvené slovo pouze v jeho doslovné, faktické konotaci. Když Svatá bible doslovně hovoří o Synu Božím a Synu člověka, vnímá Syna jako někoho odlišného, než je Otec. Pociťuje se to podobně jako vztah existující mezi pozemským synem a otcem, kteří jsou velmi zřejmě dvě odlišné a jedinečné bytosti. Avšak ve vnitřním smyslu takových slov není žádná separace. *Namísto toho Syn Boží znamená určité aspekty a ideje Absolutní Božské esence Nejvyššího, které jsou vyjmuty a umístěny do zóny vymístění, která je ovládána zly a nepravdami a která je časo - prostorově vázána. Na straně druhé znamená Syn člověka určité aspekty a ideje Absolutní Božské substance Nejvyššího, které jsou vyjmuty a umístěny do zóny vymístění.*

Takové vyjmutí těchto idejí a aspektů, kterými je čistě Nejvyšší, se jeví za iluze dominantních zel a nepravd a časo - prostorového rozpoložení v zóně vymístění, jako by vyjmuté nebylo totéž jako to, z něhož to bylo vyjmuté. Takže máme iluzi, že tento Bůh, Otec a Ježíš Kristus jsou dvě oddělené osoby či entity. Avšak je třeba si zde zapamatovat následující životně závažný, kritický a důležitý fakt. Výše uvedené určité ideje a aspekty Absolutní přirozenosti Nejvyššího jsou nyní umístěny do fyzického těla, zfabrikovaného pseudotvůrci, které je zcela, úplně a naprosto cizí pravé Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Nejvyšší ve Své Absolutní přirozenosti nemůže být v takovém těle přítomen. Přesto paradoxem této situace je, že za účelem spasení je pro Nejvyššího absolutně nutné, aby byl přítomen v takovém těle. Bez této přítomnosti by Nejvyšší nemohl zakusit negativní stav, nemohl by jím být pokoušen, a tudíž by nemohl nikoho spasit.

Takže jak se překoná tento zdánlivě neřešitelný paradox či dilema? Řešení spočívá ve faktu, že určité rozličné aspekty a ideje Nejvyššího se pomalu a postupně, krok za krokem, jeden za druhým, umístí do takového těla. Jak se do tohoto těla umísťují, je výsledkem pokušení. V procesu takového pokušení nastává postupná eliminace všech zel a nepravd z tohoto těla a následné nahrazení jich všech větším a větším stupněm výše uvedených idejí a aspektů Nejvyššího. V procesu těchto soubojů, odstraňování a nahrazování se toto tělo, zfabrikované pseudotvůrci, stává krůček po krůčku více a více Božské a je následně stále více zahrnováno do Nejvyššího, stávajíc se doslovně jedním s Nejvyšším.

V průběhu procesu takových zápasů, eliminací a náhrad Ježíš Kristus tedy funguje z pozice tohoto těla. Když On/Ona funguje z pozice tohoto těla, prožívá Sám Sebe a je prožíván jinými jako oddělená a odlišná osoba od Svého nebeského Otce. V takové kondici je jen zřejmé, že Ježíš Kristus hovořil o Svém Otci, měl s Ním vztah a modlil se k Němu, jako by byl někým odlišným od Svého Otce a někde jinde, než byl Jeho Otec. Když se někdo omezí časo - prostorovým kontinuem a je uprostřed zel a nepravd, má z této pozice, z pozice prostorově - časových omezení tohoto Vesmíru a zóny vymístění a z pozice zel a nepravd, které jsou spjaty s prostoročasem, jen malý výběr něčeho jiného, než pohlížet na věci v oddělenosti, v odstupu a někde mimo.

Avšak když Ježíš Kristus hovořil a fungoval z pravých idejí a aspektů ve Svém duchu a duši, *které jsou pravým Nejvyšším*, hovoří a funguje jako Nejvyšší, a tudíž prohlašuje: „Já a Otec jedno jsme.“ „Kdokoli Mě vidí, vidí Mého Otce.“ „Nikdo nezná

Otce, než Syn“. „Byla Mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.“ a podobné výroky, jak se citují výše.

V procesu Svého pozemského života, který trval třicet tři roků, Ježíš Kristus postupně, krok za krokem, vypudil všechna zděděná a všechna ostatní zla a nepravdy, kterými byl nadělen po linii své pozemské matky a otce, jak se odrážely ve všech genech fyzického těla, které bylo povodně zfabrikováno pseudotvůrci, a nahradil tato zla a nepravdy celostí a úplností přítomností Nejvyššího. Takže na konci Svého poslání se Ježíš Kristus ještě jednou stal Nejvyšším také ve Svém fyzickém těle. S tímto fyzickým tělem si Sám/Sama Sobě umožnil, po Svém ukřižování, vstup do všech pekel a završil zde Svůj akt spasení a vykoupení veškerého Stvoření, po čemž se stal také Nejvyšším, Pánem a Vládcem veškerého negativního stavu a všech jeho pekel. Takže tímto a jinými procesy učinil toto Své tělo Božským, sjednocuje ho se svým Otcem a činíce Sám Sebe jedním se Svým Otcem také z pozice zóny vymístění.

Toto je tedy jedním z hlavních důvodů, proč Ježíš Kristus tak často hovořil o Svém Otcí, modlil se a hovořil k Němu, jako by Otec byl od Něj odlišný. Je třeba si zapamatovat, že Bible Svatá popisuje život Ježíše Krista pouze v průběhu Jeho pobytu na planetě Zemi a jen z pozice Jeho/Jejích aspektů, to jest z pozice negativního stavu. Toto je jediná pozice, která je zde k dispozici. Z této pozice, dle samotné povahy této pozice, se vše jeví v oddělenosti, a ne v jednotě. Taková je pravá povaha negativního stavu.

2. Jak každý ví, odehrála se inkarnace Nejvyššího ve formě Ježíše Krista na této planetě v židovském národě. Dle všech zevních faktorů byl Ježíš Kristus Židem. Proč je to tak důležité a závažné, aby Ježíš Kristus byl Židem?

To má co do činění s fakty obsaženými v tom, jak se chápe zákon souvztažností. Je nutné chápat, že každý národ na této planetě, jakož i kdekoli a kdykoli jinde, souvztaží s určitými duchovními a intermediálními stavy, kondicemi a procesy. V mnoha případech je tato souvztažnost v zóně vymístění dvojí: Jedna pozitivní a jedna negativní. V pozitivní konotaci souvztažil tehdy Izrael a Judea s duchovním respektive nebeským královstvím Stvoření Nejvyššího. Jak si pamatujeme, v době Ježíše Krista si jen Judea podržela geografické určení. To zařídila Božská prozřetelnost Nejvyššího, aby tak inkarnace Ježíše Krista byla možná v zeměpisné oblasti, která v pozitivní konotaci souvztažila s nebeským královstvím a ve vyšším smyslu s Absolutní esencí Nejvyššího. Taková podstatná souvztažnost značně zmírňuje nebeské a duchovní přítomnosti Nejvyššího ve světě, kde zůstaly jen vnější názvy, které mají duchovní význam. Proto by inkarnace Ježíše Krista v jakékoli jiné zeměpisné oblasti, než je Judea, byla kvůli této souvztažnosti a významnosti neúčinná. Nebeské království mělo tehdy přímou souvztažnost s absolutní esencí Nejvyššího, zatímco Jeho/Její duchovní království souvztažilo s Jeho/Její Absolutní substancí. Sjednocení těchto dvou v té době ustanovilo Absolutní nitro čili centrum Nejvyššího. Jak si kdo pamatuje, je fundamentálním principem veškerého Stvoření to, že vše ve všech ohledech postupuje z nitra k vně, včetně souvztažností nejzevnější Stvoření.

Avšak, jak si kdo pamatuje, v zóně vymístění je vše vzhůru nohama. Nejzevnější stav se zde tudíž považuje za nejniternější a nejniternější se často a úplně přehlídí, jako nemající žádnou existenci. Toto je zmatečná záležitost. Zde ale přichází negativní význam negativní souvztažnosti Izraele a Judeje. V negativním smyslu

souvztaží Izrael se všemi nepravdami zóny vymístění a Judea se všemi jejími zly. Odtud je pseudonitro zóny vymístění, které je fakticky nejzevnější či nejnvnější pozicí zóny vymístění, v době inkarnace Ježíše Krista reprezentováno touto planetou a zvláště Židy. (Je třeba chápat, že různé doby v historii člověčenstva vyžadují odlišné souvztažnosti odlišných pozemských národů. To znamená, že ať v době inkarnace Ježíše Krista židovský národ souvztažil s čímkoli, nutně to neznamená, že tatáž souvztažnost se zachovává v současnosti. Nikdo neví s čím v současnosti každý národ v duchovním světě souvztaží. Taková znalost by byla krajně nebezpečná a zničily by působení Božské prozřetelnosti Nejvyššího. Na základě této znalosti by se mohl předpovědět budoucí vývoj duchovních záležitostí těchto národů. Toho by využil negativní stav, aby podkopal a zničil celkový akt spasení Nejvyššího). V tomto ohledu se mohly učinit kroky k dobytí a odstranění negativního stavu jen z pozice pseudonitra. Považování nejzevnějších faktorů za pravé „uvnitř“ ustanovuje základnu negativního stavu. V pravém nitru neexistuje žádný negativní stav. Takže inkarnace do negativního stavu vyžaduje inkarnaci do tohoto pseudonitra. Je třeba nejdříve sledovat zákon pozice vzhůru nohama, by se tato zvrácená pozice odstranila. Židovský národ v té době souvztažil s touto situací; odtud potřeba Ježíše Krista inkarnovat se do židovského národa.

Avšak jak se vnímala a chápala přirozenost Nejvyššího z pozice, kterou dle zákona souvztažností zaujímal židovský národ v době inkarnace Ježíše Krista?

Ve své negativní souvztažnosti reprezentuje židovský národ úplnou deformaci a znesvěcení všeho niterného, takže nic z niternosti nezůstalo. Vše niterné se zritualizovalo, externalizovalo, dostalo vně a odpojilo od svého duchovního nebeského zdroje. Za těchto podmínek je jediné poznání a chápání Boha, které lze zachovat a pojímat takové, že Bůh je nedotknutelný, bez jakékoli formy a tvaru, místa, času: že je neviditelný, neosobní, vzdálený, nelidský, úplně někde mimo v nepřístupné oblasti a kdokoli by Ho uviděl či uslyšel, byl by okamžitě zničen. Tímto pojmáním Boha byla zajištěna cesta k popírání Božské existence, to jest k ateismu a materialismu. Toto pojmání se velmi zjevně odráží v doslovném smyslu Mojžíšova zákona. Nikdo nemůže vidět a slyšet Boha a přežít. Takže zřejmým závěrem je, že Bůh nemůže být nikdy žádným způsobem spatřen, slyšen, pochopen; nebo být někomu nějak přístupný, osobní či blízký.

Jestliže by za takových okolností Ježíš Kristus ve fyzickém těle prohlásil, že On je pravým Bohem, Nejvyšším, Židé by Ho okamžitě ukamenovali k smrti, jak to téměř učinili při několika příležitostech, když se odvážil naznačit, že On a Otec byli jedno a že před Abrahámem JÁ JSEM. Podívejte se opět na výše citované v Evangeliiu dle Jana. Jestliže by se to stalo, Ježíš Kristus by ve svém poslání selhal a veškeré Stvoření by se zničilo, jelikož by ho pseudotvůrci ovládli. (Jak víte, v době inkarnace Ježíše Krista pseudotvůrci a jejich negativní stav převažovali nad pozitivním stavem, kterážto situace si vyžádala inkarnaci Ježíše Krista.)

Proto bylo pro Ježíše Krista přijatelnější hovořit o Synu Božím a Synu člověka nebo o Mesiášovi, Synovi Požehnaného, protože v doslovném, zevním, vnějším pojmání Syn není tentýž jako Bůh - Otec, Jehož nelze nikdy přímo u vidět či uslyšet nebo k Němu přistoupit. To je dalším důvodem, proč Ježíš Kristus velmi často hovořil o Svém Otci, Bohu, tak jako by byli odlišnými bytostmi, osobami či entitami.

3. Jak každý ví, v negativním stavu zóny vymístění se takové kategorie, jako pravda, moudrost, víra, maskulinita a tak dále vnímají jako oddělené kategorie od dobra,

lásky, dobročinnosti, feminity a tak dále. Nevnímají se jako nerozlišitelné, ale odlišné a oddělené jedna od druhé. Z tohoto důvodu se běžně vyskytuje, že jeden může být dobrý, ale zároveň má velmi málo pravdy nebo pravdu zkreslenou anebo žádnou: Nebo že někdo může mít, vlastnit či znát veškerou pravdu, ale nemá žádné dobro. Někdo může být velmi znalý a zdánlivě moudrý, ale postrádá veškerou lásku, nebo jeden může mít hojnost lásky, ale zároveň může být velmi nemoudrý. Taková je povaha negativního stavu. Kvůli této základní separaci a rozštěpení není v této zóně možné náležité, úplné a celkové sjednocení, spojení a jednotu těchto principů. Tyto se vždy objevují odděleny a nezávisle jeden na druhém. Za těchto podmínek by inkarnace Ježíše Krista jako kompletního sjednocení a jednoty s Nejvyšším a se všemi Jeho/Jejími Absolutními principy vytvořila takový šok, že by to zničilo vše a každého zde. To by vedlo k destrukci veškerého Stvoření (jak se uvádí v bodu číslo jedna).

Proto se, jak se ukazuje v první kapitole Evangelia dle Jana, Slovo stalo tělem. Slovo Boží znamená čistou Božskou pravdu. Takže to byla Božská pravda Nejvyššího, která se inkarnovala jako Ježíš Kristus do této zóny na tuto planetu. Z této pozice, z pozice Božské pravdy, se mohlo provést sjednocení všeho, co reprezentoval Ježíš Kristus na této planetě, aby se tak Božská pravda Nejvyššího mohla ještě jednou připojit k Božskému dobru. Božské dobro či Božská láska je tím co se nazývá Otec. A Božská pravda či Božská moudrost je tím, co se nazývá Syn.

První krok v procesu spojení je znalost pravdy. To je důvodem, proč Ježíš Kristus říká: „Neboť poznáte pravdu“, to jest Ježíše Krista, „a ta vás osvobodí.“ A: „Já jsem pravda, cesta a život,“ a tak dále. Pravda vede k Dobru.

Avšak protože je zde tento smysl mediace, stává se Ježíš Kristus jako Božská pravda čili Syn Boží mediátorem Božského dobra čili Boha - Otce. Z pozice vnějšího vnímání lidské zevní mysli se tento vztah jeví tak, jako by tu byly dvě oddělené osoby či entity, které mají vztah jedna ke druhé z pozice oddělenosti a odlišnosti, jsouce mediátorem jedna ke druhé.

Když se Ježíš Kristus modlil nebo hovořil ke Svému Otci, jako by Jeho Otec byl oddělenou osobou, modlil se a hovořil z pozice Božské pravdy (v Esenci zvané Synem Božím a Synem člověka v Substanci) k pozici Božského dobra (v Esenci zvané Jehova čili Otec nebo Bůh v Substanci), což z časovo - prostorově vázané a zlem - nepravdou podmíněné zóny vymístění poskytuje nesprávnou a zdeformovanou iluzi a jevení se, jako bychom zde měli dvě zcela odlišné osoby či stavy.

Avšak v pozitivním stavu stvoření žádná taková separace neexistuje. Nikdo tudíž nepocítuje Boha - Otce a Syna - Ježíše Krista jako dvě oddělené osoby nebo jako dva bohy. Namísto toho jsou vnímány jako dva sjednocené aspekty. Jednoho Nedělitelného Boha - to jest jako Božská pravda Nejvyššího, která se stala tělem a funguje ve formě Ježíše Krista jako Vykupitele a Spasitele veškerého Stvoření, a jako Božské dobro Nejvyššího (Otec), které bylo duchem a duší čili životem této Božské pravdy čili Ježíše Krista.

4. Jak se uvedlo předtím, v dobách inkarnace Ježíše Krista na tuto planetu pseudotvůrci a negativní stav jimi aktivovaný plně ovládali tuto planetu, jakož i veškerou zónu vymístění. Skrze intermediální svět měli přímý přístup k veškerému pozitivnímu stavu, kde tehdy založili své pevnosti. Z této pozice neustále pronikali

všemi nebesy (jak to lze vidět z výroků v Bibli Svaté - Job, kapitola první, verše šest až dvanáct; Job, kapitola druhá, verše jedna až sedm a prorok Zachariáš, kapitola třetí, verše jedna až tři) a postupně také přebírali vládu nad pozitivním stavem Stvoření Nejvyššího.

Za těchto podmínek byla situace na planetě Zemi taková, že všechny národy na ní existující v době inkarnace Ježíše Krista byly zcela ovládány pseudotvůrci. Tyto národy uctívaly demony, d'ábly a satany (to jest pseudotvůrce). Tyto, jako celek, neměly vůbec žádné pojetí pravého Boha - Nejvyššího (s velmi málo výjimkami několika jednotlivců) a Jeho/Její pravé přirozenosti. A tak postrádali jakýkoli přímý přístup k pozitivnímu stavu. Pouze židovský národ vzhledem ke svému souvztažnému významu, smyslu a reprezentaci měl nějaké duchovní uvědomění existence Boha - Stvořitele jako Jednoho Boha Nedělitelného.

Avšak jak se ví z dějin tohoto národa, jak je odráží Svatá bible, Židé stále chtěli a následovali ostatní takzvané bohy jiných národů, které měli zničit. Takže Židé jako celek nikdy plně nepřijali Božskou pravdu Absolutní substance Nejvyššího. Namísto toho udržovali nějaké temné uvědomění Božského dobra Absolutní esence Nejvyššího jako Jednoho Boha Nedělitelného. Kvůli jejich choutkám po ostatních bozích a zvykům černé magie, které v té době na planetě převažovaly mezi všemi národy, postupně zvrátili a následně úplně zdevastovali Božskou pravdu, která jim byla k dispozici v Mojžíšově zákoně. Tento zákon brali velmi doslovně a zevně. Ritualizovali ho do takových rozměrů, že pro ně nebylo nijak a v žádném ohledu k rozeznání nic významu niterného a souvztažného. Když taková situace nastává, Božská pravda čili Absolutní substance pravé přirozenosti Nejvyššího opouští lidskou mysl a u lidí nezůstává žádné náležité poznání, chápání, přijímání a praktikování jakékoli pravdy. To je smrtelně nebezpečná situace, protože jakmile postrádáte jakékoli poznání, chápání, přijímání a praktikování Božské pravdy, uzavírá se také cesta k Božskému dobru. K Božskému dobru není žádné jiné cesty než skrze Božskou pravdu. Že by mělo k této situaci dojít, bylo plánem pseudotvůrců. Nepřáli si nic více, než dosáhnout úplné devastace Božské pravdy v lidské mysli, aby se také uzavřela cesta k Božskému dobru, to jest k Absolutní esenci Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Jestliže by v tomto uzavření pseudotvůrci uspěli, zvítězili by a ovládli veškeré Stvoření. Takže celé Stvoření by nakonec bylo zničeno.

Tato situace vyžadovala přímou intervenci Nejvyššího ve formě inkarnace Ježíše Krista čili Božské pravdy Božského dobra Nejvyššího. Ježíš Kristus se nemohl inkarnovat jako Samo Božské dobro, neboť na planetě Zemi a v celé zóně vymístění se nezanechala žádná Božská pravda. Je třeba si zapamatovat, že cesta k Božskému dobru je skrze Božskou pravdu. To je řád stvoření. Takže inkarnace Božského dobra by vedla k úplnému zavržení Boha, protože nebyla k dispozici žádná pravda, jíž by jeden mohl vnímat, chápat, uznávat a přijímat toto Dobro. Vnímání, uznání, chápání, přijetí a praktikování Dobra je možné jen Pravdou. Jestliže jeden nemá žádnou Pravdu, je úplně slepý a nemůže vnímat řádné Dobro. Bylo tudíž pro Ježíše Krista nutné inkarnovat se jako Božská pravda, aby navrátil lidi k této Pravdě, takže by se mohli připravit k vnímání, poznání, pochopení a přijetí a praktikování Dobra. V procesu Svého pozemského života počal Ježíš Kristus jako Božská pravda, která poráží, dobývá a podřizuje si všechna zla a nepravdy negativního stavu, to jest všechno pekelné, a znovu sjednocuje tuto Božskou pravdu s Božským dobrem, stává se pravým Nejvyšším také v zóně vymístění.

Je třeba chápat, že Božské dobro, vzhledem ke své esenciální povaze Božské lásky, nikoho neporáží, proti nikomu nebojuje, nikoho neodsuzuje ani nikoho do ničeho nenutí. Je to Božská pravda Božské moudrosti, která tak činí kvůli věčnému zachování Božského dobra. Božské dobro je nejpodstatnější aspekt života, život sám, jež musí být chráněn proti jakýmkoli útokům přicházejícím z negativního stavu, který chce zničit tento sám život. Proto by inkarnace Božského dobra na tuto planetu nic nepořádila, neboť nepotírá zla a nepravdy. Přijímá vše tak, jak je. Ježíš Kristus by tudíž jako Božské dobro nemohl dosáhnout žádného spasení Stvoření od pseudotvůrců a negativního stavu jimi aktivovaného. Jestliže by se Ježíš Kristus zjevil pouze jako Božské dobro, byl by odmítnut stejně tak, jak byl odmítnut židovským národem jako Božská pravda. Odmítnutí Božského dobra znamená okamžitou smrt, sebevraždu, protože jakmile se odmítá Život Sám (což je Božské dobro Božské lásky), pak co máme ? Veškerý život okamžitě přestává.

Avšak odmítnutí Božské pravdy neznámá odmítnutí života. Znamená pouze uzavření cesty k Božskému dobru, které nakonec vede k duchovní smrti, kterou je peklo, ale nikdy k doslovné věčné smrti, jak by to učinilo odmítání Božského dobra.

Jestliže by se za existujících podmínek na planetě Nula v době inkarnace Ježíše Krista, jak se popisuje výše, Ježíš Kristus objevil lidem jako spojené Božské dobro a Božská pravda, to jest jako Nejvyšší - Jeden Nedělitelný Bůh, výsledkem by bylo totální odmítnutí jakéhokoli Dobra a jakékoli Pravdy. Tímto zavržením by nastala profanace Svatosti Absolutní jednoty a Spojení Božského dobra a Božské pravdy. V okamžiku této profanace by se nemohl uchytit žádný akt spasení. (Toto je to, co znamená neprominutelný hřích proti Duchu Svatému. Spojení a jednota Božského dobra a Božské pravdy jako Božské lásky a Božské moudrosti Nejvyššího se rovná Duchu Svatému. Toto tedy znamená jedno pojetí Ducha Svatého, a ne třetí osobu Božství.)

Takže za takových podmínek bylo nutné dovolit, aby se zpočátku od Božského dobra oddělily určité aspekty Božské pravdy, která se v podobě Ježíše Krista inkarnovala na tuto planetu a objevila se zde tak, jako by Ježíš Kristus byl odlišnou osobou od svého Otce - Božského dobra, a ne jako Jeden Bůh Nedělitelný. Kdykoliv byl Ježíš Kristus pokoušen negativním stavem, kdykoli potírá zla a nepravdy, které ho stále napadaly, fungoval jako Božská pravda z Božského dobra, která musela být oddělena od Božského dobra (Otec), aby se takové pokoušení a utkání mohlo vůbec odehrát. Je to proto, že Božské dobro nelze pokoušet. V tomto stavu oddělení hovořil Ježíš Kristus o svém Otci (Božském dobru), modlil se k Němu, měl k Němu vztah, jako by Otec byl od Něho oddělenou entitou.

Tento způsob vztahu je zachován též v Apokalypse (zjevení Ježíše Krista), kde Ježíš Kristus hovoří o svém Otci či říká „Můj Bože“ tak, jako že jsou dvěma oddělenými osobami. Tento typ řeči je v Apokalypse zachován proto, že Apokalypsa se v první řadě zabývá devastací a destrukcí současných křesťanských církví a jejich nauk zly a nepravdami. Křesťanská církev nepřijala z určitých duchovních důvodů nikdy plně doktrínu Jednoho Boha Nedělitelného. Právě naopak přidala osobu třetí ve formě Ducha Svatého. Takže završila nesprávnost chápání přirozenosti Nejvyššího mezi většinou křesťanů. Protože se toto násilí učinilo, jak se ještě jednou opakuje, na Božské pravdě, je to Božská pravda čili Ježíš Kristus v Apokalypse, jakoby oddělená od Božského dobra (Boha - Otce), která funguje jako Soudce. Jedině Božská pravda může soudit. Božské dobro nesoudí nikoho. V procesu stavu takového souzení se Božská pravda (čili Syn) objevuje jako oddělená od Božského

dobra (Boha - Otce) a hovoří o svém Dobru, to Jest Otci, jako by nebyli jedno a totéž.

Co se křesťanského pojetí Ducha Svatého týče, je velmi zřejmé, že jestliže se jeden Bůh rozdělí do dvou osob, taková separace otevře dveře mnohým dalším možným separacím. Avšak ze Svaté Bible je velmi zřejmé, že Duch Svatý postupuje z Ježíše Krista jako duch Pravdy Ježíše Krista (viz. Evangelium dle Jana, kapitola šestnáctá, verše sedm až patnáct a na jiných místech) a není oddělenou entitou. Toto je duch inspirace, osvětlení a iluminace, který jedince vede v Pravdě k Dobru Nejvyššího. Že je tomu tak, je velmi zjevně zobrazeno v Evangeliu dle Jana, kapitola dvacátá, verš dvacet dva. Ten říká: „Dýchl na ně a řekl jim: Přijměte Ducha Svatého.“ Toto je velmi prostá a zjevná ilustrace faktu, že Duch Svatý není odlišnou entitou, ale inspirací Ježíše Krista, která z Něj vystupuje („Dýchl na ně“).

Výše uvedené krátké zpracování a zjevení lze považovat bez stínů pochyb za důkaz, že Otec, Syn a Duch Svatý nejsou tři odlišné entity, ale Jeden Bůh Nedělitelný, Kdož Je naším milovaným Pánem, Ježíšem Kristem - pravým Nejvyšším. Poskytuje také světlo těm, kdo chtějí pochopit, proč měl Ježíš Kristus tak často vztah k Bohu - Otci, jako by byli dvěma oddělenými osobami.

VI.

DOPLNĚNÍ NA TÉMA PROČ SI LIDÉ VOLÍ JÍT DO PEKLA

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 38 - 43, VI.

Dne 22. května 1982 byly zjeveny (v „Poselství z nitra“, strany 257-263) určité důvody pro lidské volby jít do pekla. Tehdy bylo naznačeno, že vedle čtyř zjevených důvodů takové volby existují nejméně tři další její hlavní důvody. Tyto dodatečné tři důvody nebyly tehdy zjeveny, protože většina lidí nebyla duchovně připravena je přijmout nebo je chtít pochopit.

Avšak v současné době existuje na této planetě dostatečný počet duchovně smýšlejících lidí umožňujících Nejvyššímu zjevit tyto tři dodatečné důvody toho, proč si lidé volí jít do pekla.

Aby se náležitě porozumělo tomu, co následuje, případnému čtenáři se radí, aby si přečetl poselství „Proč si lidé volí jít do pekla?“ v knize tohoto autora „Poselství z nitra“, strany 257-263.

Za účelem kontinuity nyní znovu velmi krátce uvedeme první čtyři důvody.

1. První důvod vyvěrá z faktu, že většina lidí na této planetě se v současné době inkarnuje z negativního stavu, to jest z pekel. Většina z nich tudíž ze své svobodné volby odchází na nějakou úroveň pekel, aby pokračovali ve své lásce ke zlům a nepravdám.

2. Druhý důvod je osobní, známý jen Nejvyššímu a Niterné mysli toho, kdo volí. Je jím také poskytování neustálého příkladu toho, jak se vypořádat s vlastními problémy a osvobodit se od falešných lásek a ztotožňování se a vyjít ven z pekel.

3. Třetí důvod lze nalézt v odmítání principů svobodné volby a namísto něho v tendenci obviňovat Boha ze všech ohavností a ošklivostí negativního stavu s požadavkem, aby Nejvyšší okamžitě vše změnil a aby On/Ona zcela odstranil/la negativní stav.

4. Čtvrtý důvod je výsledkem lidské zamilovanosti do dogmat jim odpovídajících náboženství, která absolutizují, aniž si dovolí jakoukoli změnu či pokrok ve svém duchovním a duševním životě.

Předcházející čtyři důvody zůstávají platnými důvody pro volbu jít do pekla. Jediná nutná modifikace v jejich pojmání se vztahuje k procentu, jak je reflektováno v důvodu číslo jedna. Zde se řeklo, že přibližně 40 % populace je inkarnací z pekel a 60 % populace je inkarnací z jiných stavů odlišných od pekel. Skutečná situace se drasticky změnila a fakticky byla nesprávně vnímána dle myšlení podle přání pisatele. Avšak v současnosti je reálná situace na planetě Zemi taková, že přes dvě třetiny populace přichází z negativního stavu a méně než jedna třetina ze stavu pozitivního. Z této jedné třetiny se přibližně 95 % stává otroky negativního stavu a zvolí si v některé či jiné době jít do pekel a jen 5 % z této jedné třetiny si ponechá svou pozitivní povahu až do samého konce anebo se jí opětovně zmocní v procesu potírání zel a nepravd, kterému je každý na této planetě vystaven.

Z důležitých duchovních důvodů se toto číslo rapidně mění k negativnímu spektru, jak specifická lidská éra bude docházet ke svému konci a ke svému zrušení také v zóně vymístění na pseudoplanetě Zemi.

Aby se dále přispělo k ukončení této specifické lidské éry na této planetě, zjevuje nyní Nejvyšší dodatečně tři důvody, proč si lidé volí jít do pekel.

5. Jedno ze současných zjištění veřejného mínění ve Spojených státech o duchovních a náboženských otázkách odhalilo, že ačkoli 80 % jeho účastníků věřilo v existenci Boží či v nějakou nadpřirozenou sílu či bytost, jen přibližně 20 % všech připouští existenci pekel a negativních, zlých duchů. Tyto výsledky naznačují, že většina lidí nevěří, že existuje takový stav jako pekla a že jsou negativní a zlí duchové, kteří zaujímají, udržují, napájí a zvětšují negativní a zlý stav v multidimenzionální univerzální zóně vymístění za účelem ovládnutí veškerého Stvoření a zrušení pozitivního stavu. Takový falešný systém víry logicky a nevyhnutelně vede k závěru, že vše zlé je dobré a že všechny ošklivosti a ohavnosti krveprolévání, běd, strádání, zhroucení, krizí, revolucí, válek, zločinů, nemocí či cokoli máte v takové hojnosti na této planetě, jsou přirozeným a dobrým stavem věcí a v nejzazším smyslu byly vytvořeny Samým Bohem.

Jestliže jeden věří v Boha - Stvořitele všeho, co je, ale zároveň popírá existenci negativních a zlých duchů a jim odpovídajících pekel, nevyhnutelně a neodvratně skončí tak, že připisuje původ všeho zla a nepravdu, všech ošklivostí a ohavností Bohu. Konec konců to byl Bůh, kdo stvořil nedokonalé lidi a tudíž skutečností samého tohoto aktu stvořil Bůh ze Sebe Samého/Samé vše zlé a negativní. Proto je zlé a negativní dobré a pozitivní.

Toto je zvrácené a zdeformované chápání a pojmání Absolutní přirozenosti Nejvyššího, kterážto Přirozenost je Absolutně pozitivní. Cokoli je Absolutně pozitivní, nemůže obsahovat nic negativního, a tedy nemůže dát vzniknout něčemu negativnímu. Negativní přichází jen z negativního, jež je výsledkem popírání tohoto faktu o pravé Přirozenosti Nejvyššího. Nic povahy negativní nemůže vyjít z něčeho, co je pozitivní. To by bylo v rozporu se strukturou Stvoření.

V tomto ohledu je nutné si uvědomit, že umístění někoho ve Stvoření Nejvyššího nebo někde jinde (jak se zjevuje v knize „Čtvero pojetí duchovní struktury Stvoření“) je vždy určeno zvoleným přístupem a chápáním i postojem k Nejvyššímu a Jeho/Její Přirozenosti. Jestliže si někdo zvolí vnímat Nejvyššího jako původce negativního stavu, automaticky se obrátí zády k pravé Přirozenosti Nejvyššího, obrátí se zády ke všemu pozitivnímu, náležitému, správnému a Božskému. Takže se obrací zády ke všemu skutečně pozitivnímu a dobrému. Jestliže se jedinec pevně ztotožní s tímto zvráceným pojmáním Přirozenosti Nejvyššího, automaticky sám sebe vyloučí z pozitivního stavu Stvoření Nejvyššího a následně se umísťuje do pekel. Pekla se kromě dalšího skládají ze všech, kdo nevěří v existenci pekel a v pravou Přirozenost Nejvyššího, jako Absolutně pozitivní. Takoví lidé v peklech nevěří, že v peklech jsou, neboť vše pekelné považují za dobré a pozitivní. Z takové pozice jim nepřipadá žádná potřeba se změnit, uznat vlastní problémy či hříchy, kát se, vyznat vlastní negativitu a požádat o milosrdenství a odpuštění.

Je třeba si uvědomit, že popření existence pekel a jejich zlých a negativních duchů neučiní jednoho automaticky pozitivním. Pouze to znamená, že cokoli kdo v negativním smyslu dělá, činí tak dle své vlastní vůle, a ne pod vlivem pekel. Cokoli

kdo ze své vlastní vůle dělá, se tomu jedinci musí přidělit a přivlastnit bez ohledu na to, zdali připustí či nikoli, že jednal negativně.

Jestliže by jedinec připouštěl a uznával, že vše zlé a negativní přichází z pekel, a jestliže by se kvůli tomuto důvodu chtěl vyhnout spojení s něčím negativním či pekelným, nic zlého či negativního by se tomuto jedinci nemohlo přidělit. Takže jeden by si nikdy nezvolil jít do pekla, neboť nic z pekel by se do něho nikdy nemohlo vloudit. Jestliže v takovém jedinci není obsaženo nic z pekel či negativního stavu, pak by tento jedinec nemohl nalézt cestu do pekel.

Jestliže se na straně druhé začne věřit, že neexistují žádná pekla nebo zlí, negativní duchové a že jedinec je původcem všeho, co se přihodí v jeho životě, ať je to dobré nebo špatné, tento se nevyhnutelně činí producentem či původcem všech zel a nepravd, vytvářeje tak svá vlastní pekla, což ho přivádí ke společnosti podobně věřících, tedy do pekel.

Jediný způsob, jak se vyhnout peklům a jejich zlým a negativním duchům, je uznání jejich existence. Existence pekel nastává faktem, že si někdo zvolí umístit původ všeho špatného, zlého a nepravdivého nebo všeho dobrého, správného, náležitého a pravého do nesprávného zdroje nebo popírá zcela jeho existenci. Obě tyto volby - umístění do nesprávného zdroje a popření jeho existence - každému znemožňují, aby ve svém životě poznal, uznal, pochopil a odstranil negativní stav.

To, že se tak neučiní, ustanovuje pravou povahu pekel, a tedy odevzdává jedince peklům. Jinými slovy zvolením si nepřijmout existenci pekel a jejich zlých a negativních duchů odevzdává se jedinec nevyhnutelně jejich moci za účelem poznání reální pravdy. Je zřejmé, že když jedinec popírá pravdu o peklech a jejich negativních, zlých duších, není v pravdě. Jestliže není v pravdě, je tedy v nepravdě. Jestliže je v nepravdě, žije život, který je nesprávný. Takový život vede k vytváření zla, které se omlouvá, ospravedlňuje a racionalizuje přijatými nepravdami či popíráním pravdy o negativním stavu. Jestliže se někdo ztotožňuje s takovým postojem, volí si být v peklech, dokud o nich a o jejich negativních a zlých duších nepozná pravdu.

Jediným důvodem, proč lidé jako tito volí jít do pekla, je poznání pravdy o realitě pekel. Na žádném jiném místě než v peklech se nemůže poznat tento neoddiskutovatelný fakt. Jakmile poznají pravdu, bez ohledu na to, kolik času to zabere, stává se pro ně možným zvolit si konverzi do stavu pozitivního. V okamžiku této jejich volitelnosti jim Nejvyšší poskytne dostatečné příležitosti k tomu, aby vyšli z jim odpovídajících pekel a zapsali se do Nové školy opětovného duchovního probuzení, poznávání a uspořádání a následného nadělení novým duchem, novou duší, novou myslí, novou osobností, novým tělem a novým posláním v pozitivním stavu nebes.

Při pohledu na tato fakta je zřejmé, jak životně důležité je správné pochopení, přijímání a postoj k pravé Přirozenosti Nejvyššího a k pravdě o peklech a jejich negativních a zlých duších. Tato náležitá a správná znalost je každému dostupná v jeho Niterné mysli. Takže každému se radí, aby se obrátil do nitra dle kroků a postupů, jak jsou popsány v knize „*Kdo jsi a proč jsi zde?*“, a poznal pravdu o těchto a všech jiných záležitostech.

6. Pod vlivem rigidního, finalistického a dogmatického negativního stavu, který

existuje v aktivním a dominantním módu na pseudoplanetě Zemi, budují lidé všelijaké obludné, rouhavé a pseudooslavné tradice, zvyky, konvence a kultury. Mnozí lidé je obdivují, uctívají je, lpí na nich a považují je za zbožné a pozitivní. Mnozí lidé přijmou a přisvojí si životní styl v souladu se svou kulturou a jejími tradicemi, konvencemi a zvyky. Začnou věřit, že žádná jiná forma nebo kondice života není možná nebo myslitelná, a proto za žádných podmínek nechtějí nic měnit. Se svým životním stylem se cítí pohodlně, milují ho, zbožňují ho a chtějí, aby pokračoval věčně.

Jednu z nejvíce devastujících zvyklostí a tradicí takové povahy lze sledovat v instituci pozemských manželství a v tom, jak lidé chápou a praktikují svou sexualitu. Pod vlivem pekelných nauk a pekelného občanského práva se lidé v tomto ohledu stávají ovládanými pocity majetnictví, vlastnictví, výlučnosti, zotročování, závislosti a žárlivosti vzhledem k ostatním lidem a zvláště k opačnému pohlaví. Mají pocit, že jsou oprávněni vlastnit jinou lidskou bytost pro své vlastní potřeby a užitek a že nikomu jinému není dovoleno sdílet s nimi jejich vlastnictví. Doslovně vzato, že mají na takové vlastnictví úřední povolení. Tato výlučnost a majetnictví i vlastnictví je nejvíce zřejmé vzhledem k vlastnímu choti a sexualitě. Neexistuje na této planetě jiná oblast, ve které jsou tabu této společnosti, náboženství a kultur tak explicitní, jako při sdílení vlastního chovu a vlastní sexuality. Tato jsou ovšem posilována společenskými a náboženskými zákony, které označují lidi, odchylovající se jakkoli od tohoto pravidla, jako cizoložníky, smilníky, hříšníky, jako lidi promiskuitní a nemístné.

Podle logiky této věci je logické, že vše, co uvnitř vlastní osobnosti produkuje stavy a pocity žárlivosti, majetnictví, vlastnictví, výlučnosti, otroctví a zotročení, závislosti a podobné stavy, nemůže vycházet z ničeho dobrého a pozitivního. Takže to nemůže být od Nejvyššího. To je velmi zřejmé z toho, co Ježíš Kristus odpovídá saduceům ohledně manželství po vzkříšení. (Evangelium dle Matouše, kapitola 22, verše 23-27; Evangelium dle Marka, kapitola 12, verše 18-27; Evangelium dle Lukáše, kapitola 20, verše 27-38):

„Neboť po vzkříšení se ani nežení, ani se nevdávají, ale jsou jako andělé Boží v nebi.“

Saduceové ovšem položili tuto otázku ze stanoviska tradičního pojmání manželství, jak je z textu zřejmé. Avšak Ježíš Kristus velmi jasně zdůraznil, že po vzkříšení žádná tradiční manželství neexistují, ale namísto toho je zde něco zcela odlišného. Ale co to je? Odpovědí je, že jsou jako andělé Boží v nebesích. Avšak co to je být andělem Božím? V zásadě je to být osvobozen od každého pocitu a stavu žárlivosti, majetnictví, egoismu, sobectví, vlastnictví, sebelásky, lásky k zevnějšnostem, k světským, tělesným a bezcenným věcem, zotročení, výlučnosti, závislosti a podobných negativních a bezbožných stavů. Být andělem Božím je být v pravém manželství Lásky a moudrosti, Dobra a Pravdy, Účinné: Lásky a Víry, Maskulinity a Femininity a všeho ostatního z pozitivního stavu za účelem vzájemného prospěchu, společného blaha, výměny, užitku a sdílení se všemi. Toto je stav nebes čili pravý pozitivní stav. V jsoucnu a bytí neexistuje žádný jiný pozitivní stav.

Když však někdo přichází do duchovního světa po odchodu z pseudo-Země (po fyzické smrti), přichází sem s určitými očekáváními, že věci budou pokračovat přesně stejně dle toho, co kdo přijal v souladu s tradicemi kulturu a náboženství, v níž byl vychován a s nimiž se plně ztotožnil.

Když je taková osoba poprvé konfrontována s pravdou o věci, je takřikajíc šokována až k zbláznění. Pro mnohé lidi je obtížné přijmout tuto nečekanou skutečnost o pravé povaze pozitivního stavu. Po chvíli jim je ovšem dáno na výběr: Pokračovat v předchozím, pozemském životním stylu ovládnutí, žárlivosti, výlučnosti, egoistického vlastnění, závislosti, zotročení a zotročujícího způsobu života, nebo ho opustit a přijmout odlišný, nebeský životní styl. Někteří lidé se cítí nebeským životním stylem ohroženi. Mnozí lidé se cítí být ohroženi tímto novým stylem života a volí si pokračovat v něčem, co je jim důvěrněji známé a s čím se plně identifikují. Jelikož tento starý životní styl tradic, zvyků, konvencí, kultur, institucí, ustanovení a podobných věcí vychází z pekel a je pekly podporován, volí si jít do pekel. Zde je jim dána příležitost poučit se o pravém původu všech institucí, ustanovení, tradic, zvyků, konvencí a kultur pseudočlověčenstva na této pseudoplanetě Zemi a obzvlášť o pseudomanželství a praktikování sexuality. Poté, co dostanou své hořké lekce a začnou vykazovat ochotu se změnit, je jim poskytnuta možnost napravit své chyby, odstranit svá zla a nepravdy a konvertovat do pozitivního stavu tím, že projdou procesem transformace a nového nadělení v Nové škole pro opětovné duchovní probuzení, poučení a uzpůsobení.

7. Jak každý ví, lid se na této pseudo-Zemi rodí do totální nevědomosti o všem. Takže nemají žádnou vědomou znalost toho, že existuje nějaký jiný život a realita než realita a život na této planetě Zemi. Znakem aktivace a panování pekel a jejich negativního stavu je být zcela nevědomý o jakémkoli praném duchovním životě. Mnozí lidé na této pseudoplanetě si z pozice této nevědomosti volí plně se ztotožnit s pozemským životem, věříce, že má stálou hodnotu, a že se budou tudíž vždy navracet na tuto Zem skrze proces takzvané reinkarnace. Zamilují si pseudoživot na této pseudoplanetě a nevyhnutelně vyvinou ohromnou žádost a touhu, aby se neustále vraceli zpět čili reinkarovali na tuto Zemi tak dlouho, jak je to možné. Posedlost takovými ideami, jako je idea reinkarnace, odvrhuje schopnost přijmout skutečnou pravdu o tomto či o něčem jiném. Takoví lidé se stávají skutečně slepými a hluchými ke všemu, co se nehodí k jejich životnímu stylu či jejich pojmání života. Takže když přijdou do duchovního světa, odmítají přijmout progresivní způsob jsoucna a bytí, který činí pro každého nemožným, aby se fyzicky reinkaroval na totéž místo nebo na tutéž planetu dvakrát či vícekrát. Odmítají se učit či poslouchat cokoli, co nesouhlasí s jejich filosofií a chápáním života. To je uzavírá před uzřením a přijetím pravdy a následným odstraněním jejich falešného systému víry.

Takže se takovým postojem dobrovolně odlučují od každého či jakéhokoli stavu, který není souhlasný s jejich systémem víry. Proto vyhledávají lidi a společnosti, které jsou v podobném systému víry a šťastní se k nim připojují, očekávajíce, že se kdykoli fyzicky reinkarnují na planetu Zemi. Protože ale žádná reinkarnace nepřichází, stávají se v určitém bodě zuřivými a navrací se na planetu Zemi ve formě duchů a přidávají se a vloudí do myslí lidí, kteří pokračují ve víře ve fyzickou reinkarnaci (nebo se přidržují jakéhokoli falešného systému víry), a začnou nepříjemně ovlivňovat život takových lidí, předstírajíce, že jsou jejich pravými duchovními rádci. Takoví duchové nebo falešní duchovní rádci vkládají do lidí vzpomínku na jejich předcházející životy, způsobujícíce, že věří, že to byl vskutku jejich život a že museli na této planetě být mnohokrát předtím.

Těmito ohavnostmi se tento druh duchu stává - prostřednictvím procesu nenápadného vnučování a podporování svých vlastních systémů víry u jiných na planetě Zemi - negativním a zlým umísťuje se do módu odplaty za svádění jiných, odsuzují tedy sami sebe do pekel až do doby, kdy budou ochotni připustit, že se

mýlili a začnou vykazovat touhu po změně. Když doba odplaty uplyne a budou se kát a začnou ukazovat touhu zanechat svých falešných systémů víry, bude jim poskytnuta příležitost ke konverzi zápisem do Nové školy pro opětovné duchovní probuzení, poučení a uzpůsobení a následné nadělení novým pozitivním typem ducha, mysli, osobnosti, těla a životního stylu a umístění do pozitivního stavu nebes.

Z tohoto závěru je velmi zjevné, jak velmi je nebezpečné lpět na svých vlastních falešných systémech víry bez ohledu na to, jaké mohou být nebo jak pravdivé se zdají být, namísto toho, aby se vlastní mysl udržovala otevřená a požádalo se o pohyblivost a ohebnost a o schopnost být v každé době proměnlivý a hotov ke změně jak je třeba a kdy je to třeba. Je také zřejmé, jak nebezpečné je přijmout bezprostředně takový názor, že se každý, kdo se objeví kupříkladu ve vlastním duchovně - hypnotickém transu, může považovat za pozitivního a dobrého, obzvláště když ten někdo podporuje náš systém víry nebo naše myšlení dle vlastního přání. Jedním z důvodů, proč Nejvyšší nadiktoval knihu „*Kdo jsi a proč jsi jde?*“, bylo účel poskytnutí přesných postupů pro přísné vyzkoušení všech objevujících se duchů ve formě duchovních rádců, aby se eliminovali ti, kteří se vracejí zpět k lidem na této Zemi, aby jako odvetou sváděli, zaváděli a napájeli jejich vlastní systémy víry, protože věci nejsou takové, jaké očekávali, že budou, když vstupovali do duchovního světa poté, co odešli ze svého těla na této Zemi (což znamená poté, co zemřeli). Bezprostředním nepřijetím takových duchů či pseudoduchovních rádců se jim fakticky pomáhá si uvědomit, že věci mohou být zcela odlišné, než jaké se očekávají být. To je pravdou daleko více, když jeden začne nesouhlasit se zjevně nesprávným závěrem a nabádáním, že tento druh duchů se snaží vnucovat někomu, kdo je v duchovním transu. Tím, že se jim poskytne příležitost se změnit a přijmout pravdu o realitě pozitivního stavu, lze každému takovému duchu vskutku pomoci, aby se vyhnul vcházení do pekel, ale aby se namísto toho zapsal do Nové školy pro opětovné duchovní obrození, poučení a uzpůsobení pro odstranění falešných systémů víry a zel i nepravd, ke kterým takový duch lne.

Toto je jeden z mnoha důvodů, proč se Nejvyšší rozhodl zjevit tyto tři dodatečné důvody toho, proč lidé volí jít do pekla. Činí se to tak, aby každý, kdo je ochoten a připraven, byl s to pomoci upozornit tyto duchy a falešné duchovní rádce na to, jak nesmírně nebezpečné je lpět na svých starých systémech víry a udržovat je bez ohledu na to, z čeho se tento systém skládá nebo jaký je. To se neomezuje jen na víru a reinkarnaci, ale na vše ostatní tohoto druhu. Zároveň také pochopení těchto několika důvodů toho, proč si lidé volí jít do pekla, může každému, kdo si tak ze své svobodné vůle a volby zvolí, pomoci se vyhnout nutnosti odsoudit se do pekla tím, že se akceptují všechny tyto důvody a zajistí se, že nenásleduje cestu, která ho/ji může vést do pekla bez ohledu na to, na jak krátkou či dlouhou dobu.

VII. JAKÉ JSOU PRAVÉ DŮVODY EXISTENCE TAK MNOHA ODLIŠNÝCH A ČASTO PROTIKLADNÝCH NÁBOŽENSTVÍ A JEJICH POČETNÝCH SEKT NA PLANETĚ ZEMI?

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 44 - 49, VII.

Jak každý ví, existuje na této pseudoplanetě několik hlavních náboženských systémů s jim odpovídajícími početnými sektami. Většina z nich má sklon prohlašovat, že vlastní nejpokrokovější, nejsprávnější a pravé poznání o Bohu a způsobu praktikování života, který vede ke spasení od zlých a negativních sil a od odporného života plného bídy a strádání. Všechna tato náboženství a jim odpovídající sekty přijaly sadu zavedených pravidel, předpisů, rituálů, obřadností a zásad jejich dodržování a praktikování, za což se jejich následovníkům slibuje věčný život štěstí a požehnání. Všechna z nich odkazují na určité spisy a odvozují se z určitých spisů, které se celkem vzato považují za svaté a za pravé slovo Boží, mající poslední slovo absolutní autority, a předpokládá se, že obsahují absolutní pravdu. Všechna z nich vyvinula sobě odpovídající nauky za účelem náležitého výkladu, pochopení a aplikování zjevení, obsažených v těchto svatých spisech.

Protože ale lidé ve svém omezeném a relativním stavu a rozpoložení mají sklon vykládat různá tvrzení v těchto svatých písmech různě, vynacházejí odlišné doktríny a sady pravidel, které se stávají základnou, na které se budují a prosperují odlišné a velmi často protikladné sekty dokonce i uvnitř téhož náboženského systému.

Jelikož nejrůznější vykladači těchto svatých písem upadají do iluze, že jejich výklad je pouze tím jediným, který uskutečňuje náležité chápání a praktikování pravdy, stávají se netolerantními a velmi často nenávislivými vůči jakémukoli jinému náboženství a jemu odpovídajícím sektám dokonce i uvnitř jejich vlastního náboženského systému.

Jediným společným jmenovatelem, který všechny tyto náboženské systémy a jim odpovídající sekty mají, je to, že všechna učí o Bohu, o duchovním životě a prostředcích uctívání, komunikování a vztahu s Bohem. Vnímání, chápání, uznávání, uctívání tohoto Boha a vztah k Němu, jakož i nutný životní styl odpovídající požadavkům náboženských systémů a jim odpovídajících sekt je od jednoho náboženství k druhému a od jedné sekty ke druhé určován v odlišném smyslu a s odlišným důrazem na to, co je a co není důležité.

Dalším společným jmenovatelem většiny z těchto náboženství a jim odpovídajících sekt je to, že lidé jsou jimi vyučováni ze zevnějšností. To znamená, že ve většině případů jsou lidé nuceni slepě věřit tomu, co jim jejich kněží, duchovní učitelé či vůdci říkají, i když to odporuje logice zdravého rozumu. Následovníkům není dovoleno diskutovat o nauce či jejich důvodech, ale prostě ji přijmout takovou, jaká je. Jediné zdůvodňování a rozumování, které je dovoleno, je takové, které pouze potvrzuje dogmata a doktrínu vlastního systému víry.

Ačkoli některá náboženství Východu zdůrazňují nutnost vcházení do nitra pro nalezení skutečné pravdy, která je uvnitř, chápání a definice toho jak dosáhnout

náležitého osvícení a poznání ohledně duchovní cesty, je striktně určena pravidly odkázanými někým, kdo byl považován za osvíceného. Takže jeden je nucen věřit, že cokoli mu tento osvícenec říká a hovoří, aby ze své vnější pozice učinil, je pro každého bez jakýchkoli otázek a pochyb zcela použitelné.

Jestliže účelem každého náboženství a jemu odpovídajících sekt je vyučovat lidi o Bohu, duchovním životu a o věcech příbuzných, pak proč je tomu tak, že existuje tak mnoho odlišných a velmi často nesmiřitelných doktrín a učení ohledně těchto důležitých záležitostí? Proč to Nejvyšší dovoluje a toleruje?

Existuje několik důvodů této situace:

1. Pravá Přirozenost Nejvyššího je absolutní. Znat Boha v absolutním smyslu tudíž vyžaduje být absolutním. Ale nikdo není absolutní, jen Nejvyšší. Nikdo tedy nemůže znát Nejvyššího v absolutním smyslu. Lidé jsou tedy relativními k Absolutnímu stavu Nejvyššího. Proto mohou vnímat, znát, chápat a přijímat Boha pouze ze své relativní pozice. Každá relativní pozice k Absolutnímu stavu zaujímá odlišný úhel pohledu. Žádné dvě osoby nemohou zaujímat přesně tentýž stav a rozpoložení, tudíž žádné dvě osoby nemohou mít přesně stejný úhel pohledu ve vztahu k Nejvyššímu.

Takže vnímání, chápání, pocitování, poznání a přijímání Boha bude u každého poněkud nebo zcela odlišné v závislosti na hledisku, z jakého se jeden snaží mít vztah k Absolutnímu stavu Nejvyššího.

Před tím, než negativní stav vstoupil do své aktivace a dominance, byla taková situace pro všechny ve Stvoření Nejvyššího nanejvýš vítaným stavem a rozpoložím. Každý věděl (jak je tomu i dnes v pravém Stvoření), že tyto rozmanitosti a odlišnosti pohledů, vnímání, chápání, poznání, přijetí a hledisek, z nichž se jeden vztahuje k Nejvyššímu, přispívaly k principům vzájemného sdílení, k úplně správnému poznání Absolutního Nejvyššího. Takže tato situace se nepocítovala jako rozpor, ale jako hodnotný příspěvek do studnice poznání Nejvyššího z pozice, hlediska, stavu a rozpoložení každého.

Jestliže by si někdo mohl zobrazit situaci, v níž existují nekonečné počty různých lidí a entit ve Stvoření Nejvyššího, a jestliže by každý ochotně, šťastně a rád přispěl svým vnímáním, poznáním, pochopením a přijetím Nejvyššího, pak by jeden pocítoval, že souhrnný součet všech těchto vnímání, znalostí, pochopení a přijetí Nejvyššího by ve svém celku poskytl Absolutní poznání Absolutního Nejvyššího. Toto je princip duchovního sdílení pro vzájemný prospěch, společné blaho a užitek pro všechny, protože skrze takové sdílení je každý schopen získat větší poznání (a jeho použití) o Nejvyšším, o druhých a o sobě samém. S takovou znalostí a její aplikací se každý stává lepší, šťastnější a duchovněji i užitečnější osobou.

Takže původní účel, za jakým bylo Nejvyšším dovoleno tak mnoho rozmanitých názorů a náboženství, byl právě tento důvod. Dát lidem příležitost poznat lépe Boha, nejen z jejich omezené perspektivy a hlediska, jaké každý z nich zaujímá, ale i z hlediska kohokoli jiného. To jim pomáhá být duchovněji a více znalými ve všech záležitostech života. To je původní či pozitivní zdroj existence tak mnoha náboženství a jim odpovídajících sekt před takzvaným pádem.

Avšak když takzvaní pseudotvůrci učinili rozhodnutí aktivovat negativní stav,

vychytrale využili situace, aby v lidech rozvinuli negativní a zlý postoj sebeospravedlnění, sebevýjimečnosti a nenávisti vzhledem ke všemu odlišnému od jejich pozice, hlediska, stavu, názoru a rozpoložení.

Takže v procesu „geneze“ negativního stavu se všechna náboženství a jim odpovídající sekty staly hlavním hnízdem, ve kterém se zrodily a byly vyvinuly všechny falešné, zvrácené a zdeformované náboženské doktríny a pseudoduchovní trendy.

Tato situace byla Nejvyšším dovolena za účelem získání jednoho z nejdůležitějších duchovních poučení: Co se stane, když se ztratí náležité chápání potřeb pro rozmanité duchovní trendy; popírá se homogenita jejich existenčního účelu; a vymytí se potřeba duchovního, vzájemného sdílení bez jakýchkoli vnějších nátlaků a sebeospravedlňujících se postojů jednoho stavu, hlediska, názoru a chápání.

Výsledky a následky této situace jsou živě zobrazeny a demonstrovány v krvavých dějinách náboženství člověčenstva na Zemi, ve všech peklech a v zóně vymístění intermediálního světa duchů.

Toto je takzvaný „negativní“ důvod toho, proč existuje tak mnoho náboženství a jim odpovídajících sekt.

2. Původní lidé na planetě Zemi byli pravým nadělením Nejvyššího a Nejvyšším. To odráží výrok: „Učínme člověka k Našemu obrazu, dle Naší podoby;“ (Geneze, kapitola 1, verš 26). Učinit člověka k obrazu Božimu znamená, *kromě mnoha dalších věcí*, učinit ho ve stavu úplné svobody a nezávislosti. Učinil člověka dle Boží podoby znamená, *kromě mnoha jiného*, učinit ho kvůli jedinečné, neopakovatelné a velmi zvláštní manifestaci určitých rysů a aspektů Absolutní přirozenosti Nejvyššího v relativní kondici.

Kvůli této struktuře je nejdůležitější věcí, které lidé musí čelit, ať jakkoli, aby ve své svobodě a nezávislosti (k obrazu Nejvyššího) učinili rozhodnutí nejen o tom, zdali chtějí, nebo nechtějí být relativními projevy určitých absolutních aspektu a rysů Absolutní přirozenosti Nejvyššího (Jeho/Její podoby), ale, a to je nejdůležitější, jaké aspekty a rysy si zvolí, či nezvolí projevit nebo se stát, či nestát jejich konkrétním zobrazením a předvedením či projevením.

Jak si ale nějaká relativní, neabsolutní entita či bytost může zvolit něco z Absolutna, jestliže není k dispozici žádná úplná či okamžitá, subjektivní a přímá znalost všech nekonečných aspektů a rysů Přirozenosti Nejvyššího?

Prvním krokem v tomto kritickém a vitálním vztahu je, aby se z vlastní svobodné vůle a volby (z obrazu Nejvyššího) souhlasilo být v relativní kondici manifestantem, reprezentantem a ilustrátorem některých aspektů a rysů Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Jakmile jedinec souhlasí tak učinit, je v okamžení, uveden ke všem potenciálním a již v relativním stavu a kondici dostupným reprezentacím podoby Nejvyššího a jejich aspektů a rysů.

Nekonečné variety reprezentací rozličných aspektů Přirozenosti Nejvyššího dávají popud k vytváření různých náboženství a spiritualistických trendů, které reprezentují tento jeden aspekt a přísluší k tomuto jednomu aspektu z několika určitých aspektů Přirozenosti Nejvyššího. Lidé, kteří reprezentují určité aspekty,

kteře jsou si navzájem blízké, mají sklon se shromažďovat a sdružovat s ostatními. Čím menší vzájemná blízkost aspektů a rysů, tím menší podobnost a potřeba pro těsnější sdružování. Odtud původ odlišných náboženských systémů a jim odpovídajících početných sekt.

Avšak tato situace má jinou výhodu: Konkrétní ilustrace příkladem takových shromáždění, rysů, charakteristik a aspektů Absolutní přirozenosti Nejvyššího poskytuje tomu, kdo si ji případně zvolí, živé zobrazení výsledků svobodné volby být reprezentantem některých důležitých aspektů Nejvyššího v relativní kondici, stáváje/stávajíc se tak extenzí a procesem Nejvyššího.

Výše popsaná situace je sama o sobě a sebou pozitivní, protože poskytuje každému příležitost ocenit, pochopit, respektovat některé jiné aspekty a mít vztah k některým jiným aspektům Nejvyššího, který neprezentují jiní a jejich duchovní a náboženská sdružení. To značně přispívá k většímu, hlubšímu a lepšímu poznání Nejvyššího, ostatních a sebe sama, což činí jednoho šťastnější, lepší, užitečnější a duchovněji lidskou bytostí a osobou.

Avšak po aktivaci negativního stavu pseudotvůrci byla tato situace využita k tomu, aby se nesprávně prohlásilo, že aspekt, rys či vlastnost Absolutní přirozenosti Nejvyššího, jak je reprezentován některým náboženstvím nebo sektou či osobou, je buď nejdůležitější nebo výlučný anebo jediný existující, reprezentující tedy veškerou Absolutní přirozenost Nejvyššího. Je-li toto pravda, nemají ovšem žádné jiné aspekty, vlastnosti či rysy Absolutní přirozenosti Nejvyššího žádný užitek či platnost a neměl by se na ně brát zřetel a jejich následovníci by se měli zlikvidovat či by měli zkonvertovat k tomuto jednomu aspektu, který představují ti, kdo proklamují takovou nepravdu. Takové prohlašování ovšem vede k destrukci pravé duchovnosti a jakéhokoli pravého smyslu odlišných náboženských systémů víry.

Opakuje se, že Nejvyšším bylo dovoleno, aby se tak stalo za účelem získání dalšího hlavního, důležitého poučení o negativním stavu: co se stane, jestliže se vyjme jeden aspekt Absolutní přirozenosti Nejvyššího z Jeho/Jejího Nekonečného, Absolutního stavu a prohlásí se za jediný dostupný, možný, za výlučný, nejdůležitější či za pouze jediný ve Jsoucnu a bytí.

Tato situace také poskytuje možnost volby odmítat vše a ilustrovat život nejen falešné a zdeformované duchovnosti, ale i žádné duchovnosti.

Z této pozice se může každý ve Stvoření Nejvyššího na živoucím a živém příkladu poučit o tom, co nevolit. Takže možnost volby nezvolit něco je učiněna vitální možností skrze takto zvrácené a neduchovní náboženské systémy a jejich početné sekty, jak existují na této planetě.

3. Jsoucno a bytí negativního stavu ve formě různých pekel a jejich početných projevů je možné pouze za podmínky buď úplného popření Božího Jsoucna a bytí, nebo blokování schopnosti nabýt správné poznání a chápání pravé Přirozenosti Nejvyššího. Takže život pekel vyvěrá ze stálého fabrikování a následného promítání různých idejí, myšlenek, pocitů, pojetí a stavů, které vedou buď ke konečnému popření bytí a Jsoucna Boha, či k úplnému zkreslení a falzifikaci náležitého chápání a přijímání Přirozenosti Nejvyššího.

Za tímto účelem pekla fabrikují početné náboženské systémy a jim odpovídající

početné sekty, do nichž vkládají taková nesprávná a zdeformovaná pojmání a ideje a činí je „svatými“, hodnými všech možných obětí. Avšak hlavním, skrytým účelem všech takových náboženství a jim odpovídajících sekt je udržovat lidi, aby nezískali náležité a správné pochopení, poznání, přijetí a vztahování vzhledem k pravému Nejvyššímu. Pokud mají pekla úspěch v zásobování, napájení, udržování a podporování početných odlišných a rozporných náboženských věroučných, systémů víry a jim odpovídajících sekt, je zabezpečen a bezpečně zajištěn status quo a neustálé pokračování negativního stavu.

Takže v současné době má negativní stav úspěch v nulifikaci každého pozitivního dopadu existence rozličných náboženství a jim odpovídajících sekt na této planetě, jak se popisuje v bodě jedna a dva. Zůstává pouze dopad negativní. Naneštěstí tato situace naznačuje, že všechny v současnosti existující náboženské systémy a jejich početné sekty jsou pekly buď úplně zfabrikovány, či úplně zkaženy. To znamená, že v současnosti se v nich nezanechalo nic z původního významu.

Z tohoto závěru je zřejmé, proč na této planetě existuje tak mnoho odlišných a protikladných náboženství a jim odpovídajících sekt: Jsou reflexí pravé povahy negativního stavu, který je schopen existovat v aktivním a dominantním stavu pouze neustálými útoky na náležité vnímání, chápání, poznávání a přijímání pravé Přirozenosti Nejvyššího, Jeho/Její duchovní principy, Jeho/Její pozitivní stav a veškeré Stvoření.

Jediný způsob, jakým se to může zajistit, je produkcí, fabrikací, podporou a napájením tolika odlišných a protichůdných náboženství a jim odpovídajících sekt, kolik je možné, která by si neustále navzájem šla po krku, jak to krvavé náboženské války na této planetě tak živě ilustrují.

Této situaci Nejvyšší dovoluje pokračovat za účelem poučení všech ve Stvoření Nejvyššího, jak působí negativní stav; jaký je skutečný zdroj jeho jsoucna a bytí; jak by se mohl odstranit; proč by se mělo volit neztotožňovat se s ničím negativním; a proč se neangažovat v žádném v současnosti na této planetě existujícím náboženském systému či jemu odpovídající sektě.

4. Největší nebezpečí pro jsoucno a bytí negativního stavu a všech jeho pekél je lidská schopnost vejít do nitra, do své Niterné mysli a objevit zde reálnou pravdu o těchto a jiných záležitostech. Negativní stav dobře ví, kde lze najít pravdu. Proto, aby se udrželo a úspěšně pokračovalo jsoucno a bytí negativního stavu, bylo nutné nějak zablokovat cestu do nitra lidí, do jejich Niterné mysli a učinit je závislými na vnějších vstupech a faktorech. To by negativnímu stavu dovolovalo lidem vnucovat zvenčí ideje, názory, pojetí a životní styly konzistentní s potřebami přežití negativního stavu, spíše než s niternými, duchovními potřebami lidí samotných. Nejlepší způsob, jakým toho dosáhnout, je zaneprázdnit lidi zevnějším stavem věcí a učinit, aby ve všech záležitostech života přijali zevní autoritu. Jestliže se někdo naučí soustavně poslouchat či spoléhat na někoho jiného, spíše než na svou vlastní Niternou mysl a svou vůli, především pochybuje o všem, co přichází z nitra, z vlastní Niterné mysli, a za druhé učí se důvěřovat pouze tomu, co přichází od někoho jiného, kdo je v pozici autority, která to ví lépe.

Takže negativní stav a pekla zfabrikovala početné vnější autority ve formě různých filosofí, náboženství, sekt, bratrstev, spirituálních trendů atd., které si nárokují mít nutné poznatky a způsoby pro šťastný a naplněný život každého. A protože

negativní stav obvykle využívá vnější myšlení dle přání lidí, aby byli takoví či onací, či konat bohoslužbu tak či onak atd., přizpůsobuje obsah každé náboženské doktríny lidskému myšlení dle přání.

Tímto uspořádáním negativní stav dosahuje dvou důležitých věcí: za prvé udržuje každého v zevněžnostech, v módu uzavření přístupu k vlastnímu pravému Zdroji, to jest k pravému Nejvyššímu ve vlastní Niterné mysli, zajišťuje tak, že se nepozná žádná skutečná pravda; a za druhé ustavuje rozporné náboženské systémy víry a jím odpovídající početné sekty, které uvádí lidi do zmatků a zadržují je před získáním náležitého a správného poznání a přijetí pravé Přirozenosti Nejvyššího.

Toto je tedy další důvod a zdroj tak mnohých náboženství a jejich početných sekt v jsoucnu a bytí na této planetě. Táhne-li kdo odvozovat jakékoli poznatky ze zevních činitelů a s úplným přehlížením čehokoli niterného se spoléhá pouze na ně, skončí v deformacích a nepravdách, které nakonec vedou ke zlým činům a k životu negativity. Zevní faktory života, jsou-li odděleny od svého niterného zdroje, jsou založeny na rozporech a zmatcích. To bylo důvodem, proč negativní stav mohl vzniknout pouze v nejzevnějším stupni Stvoření, který je v nejtěsnější blízkosti stavu zmatků a rozporů. Konec konců pravá povaha negativního stavu je založena na rozporech a zmatcích. Když někdo věří ve zmatky a rozpory, nedostane se mu ničeho více než zmatků a rozporů. V negativním stavu neexistuje jistota o ničem. Nejistota jeho rozpoložení vede k fabrikaci početných náboženských systémů a jim odpovídajících sekt, které odrážejí pravou povahu negativního stavu: Zmatky, rozpory a nejistotu. Taková je povaha zevněžností, jestliže se oddělí od svého niterného Zdroje, pravé Niterné mysli čili stavu niternosti, kde sídlí pravý Nejvyšší.

Takové rozpoložení negativního stavu vede k založení různých frakcí a protichůdných filosofií, pojetí a spiritualistických trendů, které neustále vedou válku proti sobě navzájem, prohlašující každá, že má konečné odpovědi pro vyřešení všech nejistot, zmatků, rozporů a problémů negativního stavu. Tato pekelná situace a její politika se promítá na planetu Zemi, kde se objevuje ve formě různých náboženství a jim odpovídajících početných sekt.

Takže z tohoto hlediska je velmi zřejmé, že většina ze současně existujících náboženství a jejich sekt na této planetě není ničím jiným, než odrazem statu quo pekel. Jsou přímými fabrikacemi rozličných pekelných skupin a frakcí za účelem udržování a napájení jejich života a jejich pseudoduchovních filosofií a doktrín, z nichž se odvozují a pro něž se neustále vedou lité duchovní bitvy.

Opakuje se ještě jednou, že tato situace byla Nejvyšším dovolena za účelem poučení všech ve Stvoření Nejvyššího o tom, co se stane, když se pravý niterný Zdroj poznání pravdy a Nejvyššího nebere na zřetel a vše se odvozuje ze zevních činitelů a jejich stavů a rozpoložení.

Toto jsou tedy některé hlavní opravdové důvody existence tak mnoha rozporných náboženství a jejich početných sekt na této planetě. Toto zřejmě nejsou jediné vyčerpávající důvody. Ale znalost toho, co se nyní zde předkládá, je v této době dostatečná k tomu, aby podala představu o co se vůbec jedná.

Že současně existující náboženství a jejich početné sekty na této planetě mají negativní původ a povahu, a tudíž nijak nesplňují duchovní potřeby lidí, je zcela zřejmé z těchto dvou výroků, které zde budeme citovat z Bible Svaté. V proroku

Jeremiášovi, kapitola 31, verše 33 a 34 lze číst:

„Po těch dnech Hospodin řekne: Vložím Svůj zákon do jejich myslí a zapíšu jej do jejich srdcí; a budu jejich Bůh a oni budou Můj lid.“

Verš 34:

„Nebude již každý člověk poučovat svého souseda a svého bratra řka: Poznej Hospodina, neboť Mne poznají všichni, od nejmenšího po největšího z nich, říká Hospodin. Neboť jim odpustím jejich nepravost a jejich hřích už nevzpomenu.“

Z tohoto výroku („Nebude již každý člověk poučovat svého souseda a svého bratra řka: Poznej Hospodina, neboť Mne poznají všichni, od nejmenšího po největšího z nich, říká Hospodin“) je velmi zjevné a zřejmé, že odkazuje na pravý niterný Zdroj poznání Boha, které nevyžaduje žádné vnější poučování či spoléhání se na vnější učitele nebo náboženství či sekty nebo cokoli vůbec, kde není nic jiného než zmatek, rozpory, problémy, nepravosti a hříchy, ilustrované životem dětí Izraele, které zde reprezentují veškeré lidstvo na této planetě.

A jiný citát z Bible Svaté, který je zaznamenán ve Zjevení Ježíše Krista, kapitola 2, verš 22. Zde se praví:

„Avšak neviděl jsem v něm žádný chrám, neboť chrámem je Pán Bůh Všemohoucí a Beránek.“

„Chrám“ v této konotaci reprezentuje všechna a vztahuje se na všechna náboženství, sekty, duchovní trendy a jejich různá dogmata a doktríny, které musí být bezpodmínečně zrušeny, aby se ukázala pravá doktrína Nového Jeruzaléma, kterou je pravé Nové zjevení Ježíše Krista a Jeho/Její skutečný druhý příchod v Niterné mysli každého. Jedině uvnitř vlastní Niterné mysli, kde je a přebývá Nejvyšší, Pán Ježíš Kristus (beránek - Božské lidství a Lidské Božství Nejvyššího), Duch Svatý, Jeden Bůh Nedělitelný, je možno objevit pravé poznání Boha přímo od Boha a žít pravý život nezamořené, neznečištěné a neotrávené duchovnosti.

VIII. O DŮVODECH INKARNACE NEJVYŠŠÍHO NA PLANETĚ ZEMI VE FORMĚ A PROJEVOVÁNÍ SE JEŽÍŠE KRISTA

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 50 - 60, VIII.

Většina praktikujících křesťanů na Zemi má nějakou vágní obecnou představu o tom, kdo je Ježíš Kristus a proč se inkaroval na tuto planetu. Avšak tyto představy jsou buď neúplné, nebo zcela zkreslené.

Nejobvyklejším názorem, který v tomto ohledu mnozí křesťané vyznávají je ten, že Adam a Eva v zahradě Eden porušili smlouvu, odpadli od milosti svého Stvořitele a svým hříšným činem zahájili divoký zmatek všech zel a nepravd, které napevno ustanovily panování negativního stavu a počaly jsoucno a bytí pekel. Stvořitel, mající soucit s lidstvem, tedy na tento svět seslal svého jednorozeného Syna – Ježíše Krista, aby obětováním svého života na kříži za hříchy lidstva tuto od lidí sňal a poskytl jim příležitost, aby své hříchy smyli Jeho krví, kterou prolil na kříži, a dal jim tak příležitost ke spasení aktem přijetí Ježíše Krista jako Spasitele lidstva, Jenž byl samotným tímto aktem s to uklidnit hněv Boha - Otce.

Tato či obdobná pojetí poslání Ježíše Krista na této Zemi převažují mezi mnoha křesťany. Přesto, jak už zdůraznil Swedenborg ve svých vynikajících spisech, toto nebyl jeden z hlavních důvodů pro to, že se Nejvyšší inkaroval na planetu Zemi ve formě Ježíše Krista.

Některé z těchto pravých důvodů byly zjeveny skrze Swedenborga a prostřednictvím zápisů zaznamenaných v různých knihách autora této knihy.

Abychom měli lepší pochopení a jasnost v tom, jaké jsou hlavní důvody inkarnace Ježíše Krista na této Zemi, budou shrnuty a zjeveny v následujících bodech:

1. Před tím, než se dovolilo negativnímu stavu se aktivovat a uvést do dominance v čase a prostoru, bylo tak učiněno za následujících podmínek:

Nejvyšší učinil slib všem dobrovolným účastníkům v negativním stavu a všem, kdo byli zfabrikováni z idejí negativního stavu, že On/Ona Sám/Sama podstoupí dobrovolnou inkarnaci v čase a prostoru a plně se vystaví negativnímu stavu za účelem vydláždění cesty ven z negativního stavu pro každého, čímž se tedy stane Spasitelem všech, kteří se stanou ztracenými ve zlech a nepravdách produkovaných negativním stavem.

Jak se zdůrazňuje v některých jiných knihách autora, aby se učinil negativní stav reálným (za účelem ilustrace jeho pravé povahy), je nutné, aby ho někdo chtěl a ztotožnil se s ním. Jsoucno a bytí negativního stavu se, jako vše ostatní odvozuje a závisí na něčí vůli a ztotožňování se. Nic nemůže existovat mimo sebeuvědomělou sentientní mysl. Takže aktivace negativního stavu zcela závisí na volní produkci, přijetí a ztotožnění se s tím, že se k němu vyvine silná oddanost. Pokud se nevyvine hluboká láska k negativnímu stavu, ten má jen velmi malou možnost pro svou manifestaci a přežití.

Nejvíce účastníků v negativním stavu, obzvláště ti, kdo byli zfabrikováni z idejí čisté negativity, hluboce milují a zbožňují buď veškerý negativní stav, nebo některé jeho aspekty. Rozsah lásky k negativnímu stavu je určen rozsahem praktikování nebo žití toho, co je negativní, zlé a falešné. Taková láska odpuzuje každou jinou formu či kondici života.

Jakmile si někdo zamiluje negativní stav, bez ohledu na jeho formu a projev, skrze tento proces tohoto milování se negativní stav stává jediným možným a dostupným zdrojem vlastního života. Z takového rozpoložení nemůže povstát žádný pocit nebo potřeba nijaké změny nebo odstranění negativního stavu z vlastního života. Odstranit za těchto okolností negativní stav z vlastního života se fakticky rovná eliminaci vlastního života.

Tato situace je jedinou možnou pro aktivaci negativního stavu. Všichni dobrovolníci v něm si před tím, než souhlasili stát se těmito dobrovolníky, uvědomovali tento krajně nebezpečný požadavek a podmínku, za jakých by se mohl negativní stav aktivovat. Každý si uvědomoval nejenom nebezpečí, ale i nutnost ztratit se pozitivnímu stavu, nemít žádné vzpomínky na volby učiněné v tomto ohledu a nemít žádnou schopnost dostat se ven z negativního stavu dle své vlastní vůle.

Je zřejmé, že je zcela nemožné dostat se ven z negativního stavu vlastní vůlí, kvůli prostému důvodu, že vůlí každého dobrovolníka je být negativní. Vždyť to je to, pro co se dobrovolník dobrovolně rozhodl. Jak by se kdo mohl dostat ven z negativního stavu, jestliže ho chce a miluje, identifikuje se s ním a považuje ho za zdroj svého života? Za takové situace a s takovým postojem se jeden stává v negativnímu stavu zcela ztraceným bez jakýkoli touhy po tom či proveditelnosti toho, aby se sám od sebe z něho ven.

Jestliže by se tomuto rozpoložení dovolilo přetrvávat, nikdo v negativním stavu by navěky nechtěl z něho vyjít ven. To by znamenalo, že by negativní stav se všemi svými ukrutnostmi a ošklivostmi navždy musel být i existovat do věčnosti. To by také znamenalo, že negativní stav by, bez jeho omezování nakonec ovládl veškeré Stvoření a veškeré Stvoření by v zevním smyslu bylo zničeno, neboť nejzajímavějším cílem negativního stavu je zničení veškerého Stvoření Nejvyššího.

Z tohoto důvodu bylo nutné, aby Stvořitel Sám učinil slib, že všem dobrovolníkům a těm, kdo jsou zfabrikováni z idejí pekel, a těm, kdo se stali aktivátory a zvětšovatelé negativního stavu, bude v jednom bodě času a prostoru živým a konkrétním příkladem ukázána cesta ven z negativního stavu.

Takové posláni a pověření - ukázat živým a konkrétním příkladem cestu ven z negativního stavu - je možno provést jen tomu, kdo je Absolutně pozitivní a neobsahuje žádnou negativitu či relativitu. Nikdo jiný než Nejvyšší by nebyl s to provést toto posláni, protože nikdo jiný než Nejvyšší není Absolutně pozitivní. Poslat do negativního stavu někoho, kdo není absolutní, ale je relativní a stvořený znamená ohrozit toto posláni, protože negativní stav byl počat a uveden do dominance z pozice této relativnosti k Absolutnu. Takže takový akt spasení lidí z negativního stavu by byl jen relativním a neměl by žádnou Absolutní hodnotu. Takže každý v negativním stavu by se nakonec snažil vrátit zpět do negativního stavu.

Spasení lidí z negativního stavu lze logicky započít jen ze stavu, který je Absolutně pozitivní a nelze jej zamořit relativitou, z níž negativní stav pochází. Stav zahájení

něčeho nemůže být zároveň stavem eliminace tohoto něčeho, protože v relativní kondici není žádná motivace k tomu, aby se dal popud k eliminaci něčeho, co je tímto něčím produkováno.

Takže ve Své Absolutní lásce a Moudrosti, Soucitu a Empatii, dovolující aktivaci negativního stavu za účelem důležitého duchovního poučení, Nejvyšší slíbil, že se dobrovolně podvolí k tomuto životnímu a důležitému poslání a stane se Spasitelem veškerého Stvoření od spárů a rakoviny negativního stavu. Proto se Nejvyšší inkarnoval na planetu Zemi ve formě Ježíše Krista, aby splnil tento důležitý, kritický a životní slib Svému Stvoření.

2. Původní aktivátoři negativního stavu, kteří bytí nazváni pseudotvůrci, se aktem této aktivace stali neoddiskutovatelnými a nepochybnými mistry, pány a vládci negativního stavu. Majíce neobvykle ohromné poznatky o principech Stvoření a pozitivního stavu, použili toto poznání k postupnému ovládnutí veškerého Stvoření. Krok za krokem uspěli v této snaze až do bodu, kdy započali ovládat nejenom zónu vymístění do níž původně vypadli, ale taktéž veškeré intermediální světy a první oblasti nebes. Aby toho dosáhli, potřebovali nějak přimět a přesvědčit Samého/Samou Nejvyššího, aby se jim podvolil se slibem, že odevzdají pod Jeho/Její kontrolu vše, co do té doby bylo pod jejich vládou. Celá záležitost převzetí vlády se v době inkarnace Ježíše Krista odvíjela okolo pokušení Nejvyššího ve formě Ježíše Krista, aby přenechal Svou pozici vládcům negativního stavu.

Aby se přivodil konec panování pseudotvůrců, bylo pro Nejvyššího nutné dovolit, aby se taková pokušení vůči Němu odehrála. Důvod tohoto dovolení spočívá ve faktu, že pokud se konkrétně a zkušenostně nezobrazí to, že Absolutní pozitivní stav Nejvyššího nemůže být sveden k podlehnutí pokušením negativního stavu, nikdo jiný z pozice negativního stavu nemůže poznat, že je nejen možné, ale i absolutně nutné odolat pokušením negativního stavu. Tato situace se pěkně odráží v Evangeliiu dle Matouše, kapitola 4, verše 1-11 a u Lukáše, kapitola 4, verše 1-13.

Avšak pokušení Nejvyššího - v Jeho/Jejím Absolutním stavu a v kondici bytí Absolutně pozitivním - někým a něčím, co je samo o sobě a sebou relativní, a tudíž negativní, je nemožností. Jestliže by se dovolilo, aby se taková snaha o pokušení odehrála, nikdo zúčastněný v této snaze pokoušet Nejvyššího by nebyl s to přežít ani na zlomek vteřiny. Přítomnost Absolutního stavu samou svou povahou stráví beze stopy vše, co nepochází z Jeho Absolutního zdroje. Absolutní stav je všezahrnující. Cokoli je tomuto vše zahrnujícímu Absolutnímu stavu cizí, přestává existovat, neboť to nepochází z pravého Jsoucna a Bytí.

Toto je jeden z hlavních důvodů, proč původní aktivátoři negativního stavu byli v okamžiku jeho aktivace vyvrženi do zóny vymístění neboli do takového stavu úplné separace od Absolutního zdroje. V zóně vymístění nebyla v té době žádná přímá přítomnost Absolutního stavu Nejvyššího. Přítomnost Nejvyššího zde byla u každého jen nepřímá v jeho vůli být negativní. Aby se ale lidem ukázala cesta ven ze zóny vymístění a negativního stavu, bylo pro Absolutní pozitivní stav nutné, aby vstoupil do stavu negativního a byl jím pokoušen, aby se navěky zastavila tato úspěšná expanze pseudotvůrců.

Je třeba si zapamatovat, že v době inkarnace Ježíše Krista na této planetě ovládali pseudotvůrci a jejich negativní stav nejen plně zónu vymístění, ale měli také úspěch při ovládnutí nebes. Takže situace v té době byla taková, že negativní stav převládal

a, jak již Swedenborg naznačil, byla smrtelně ohrožena rovnováha, řád a svoboda stvoření. A protože opětovné nastolení rovnováhy a řádu je možné pouze ze stavu Absolutní rovnováhy a Absolutního řádu, bylo pro Nejvyššího nutné, aby se Sám/Sama ve formě Ježíše Krista inkarnoval na této planetě, zakusil fyzická pekla, vstoupil do pekel pseudotvůrců, stáhl je z veškerého Stvoření, uzavřel je, izoloval od zbytku Stvoření, odstranil jejich panování, a přímý vliv na Stvoření, odstranil jejich pozici nepochybné vlády, uváděje/uvádějíc každého do řádu a rovnováhy, podřizuje/podřizujíc si všechna pekla a uváděje/uvádějíc je všechna pod Svou vládu.

V tomto bodě je nutné si uvědomit, že aby Nejvyšší byl schopen vstoupit do pekel, aniž by nikoho z těch, kdo byli v peklech, nezničil, bylo pro Něj/Ni nutné přijmout fyzickou formu původně zfabrikovanou pseudotvůrci, v níž by mohl být pseudotvůrci pokoušen a kterážto forma by mohla fyzicky zemřít. Toto je jediný způsob, jak vstoupit do pekel. Bez zmírnění Své Slávy, kterou charakterizuje Absolutní stav Nejvyššího, by nikdo v peklech nemohl přežít Jeho/Její přítomnost. Protože Nejvyšší ale se Sebou vzal Své lidské tělo - původní fabrikát pseudotvůrců, byl s to vstoupit do pekel v tom, co souvztáží s pozemským fyzickým tělem, a provést Své poslání, aniž by někoho v tomto procesu zničil. Toto je jeden z hlavních důvodů, proč Nejvyšší ve formě Ježíše Krista dobrovolně inkarnoval na planetu Zemi.

3. V době inkarnace Ježíše Krista na planetu Zemi nikdo v negativním stavu neměl žádnou vhodnou znalost způsobů a prostředků, jak se z něj dostat ven. Ale nejenom to, nikdo, nebo jen velmi málo, neprokázal touhu dostat se ven z negativního stavu. Lidé převážně věřili jen v pozemský, materiální, tělesný typ života, a proto vložili veškeré své snahy do prodlužování svého pozemského života přímo nebo nepřímo skrze své potomstvo.

Tato situace byla následkem faktu, že v té době negativní stav bezkonkurenčně převládal a jeho panství na této planetě vzkvétalo. Za těchto podmínek neměli lidé žádné náležité ideje o pravé povaze negativního stavu, hříchů, zel či nepravd a jejich ohavností a ošklivostí. Jako takové je brali jako nutné zdroje života, činíce je náležitými, žádoucími dobrými. Avšak nebezpečí této situace bylo takové, že tentýž postoj se začal ustanovovat v intermediálním světě duchů a, což bylo nejnebezpečnější, začal se ustanovovat v první stráži nebes. Někteří členové pozitivního stavu nebe, jsoucí tehdy v ohromné menšině, začali ztrácet pravou perspektivu duchovního stavu věcí a v tomto zatemnění byli blízko tomu, aby podlehlí negativnímu stavu. Jestliže by se dovolilo, aby se tak stalo, veškeré Stvoření by bylo zničeno a negativní stav by svou věc vyhrál. Je nutno si uvědomit fakt, že nebesa pozitivního stavu zaujímala pozici Niterné mysli Stvoření, kde nastává Život z Nejvyššího. Nebesa ze své role a pozice přirovnatelné k Niterné mysli přenášela Božský život od Nejvyššího zbylému Stvoření a všemu žijícímu, ať se nacházelo kdekoli, dokonce i v nejhlubších, nejnižších peklech, takže jestliže by negativní stav uspěl v překonávání a dobývání nebes, jak se již k tomu chýlilo, přenášení života by bylo udušeno a zničeno a přijímání Života ve formě sentientních entit a bytostí by nikde nemohlo přetrvat. Přestal by existovat každý a vše. Avšak členové negativního stavu a lidé na Zemi, jakož i členové pozitivního stavu, si v té době tento fakt neuvědomovali, protože žádné náležité poznání povahy negativního stavu neexistovalo. Jedině Nejvyšší měl takovou znalost a schopnost zabránit takovému příšernému ovládnutí a zničení života negativním stavem. Bylo tudíž nutné, aby se Nejvyšší inkarnoval na planetu Zemi a každému ve Svém Stvoření

zobrazil příkladem pravou povahu negativního stavu a ukázal každému cestu ven z negativního stavu prostřednictvím postupného uznání Ježíše Krista jako Spasitele, vyznáním vlastních hříchů, pokáním, požádáním o milosrdenství a odpuštění a o přijetí touhy změnit se.

Protože pravá povaha negativního stavu je založena na nevědomosti a spoléhání se na zevní faktory bez žádného ohledu na cokoli niterné, každá snaha vysvětlit negativní stav niternými, nebeskými pojmy bez jakýchkoli příkladů a ilustrací v zevnějších jazykem zevnějších, by minula svůj terč a lidé by ji nikde nebyli schopni pochopit a přijmout. Konec konců negativní stav vznikl v tom nejzevnějším. Tudíž jeho náležité pochopení a cesta ven z něho se mohou poznat zevními nástroji. Nástroje zevnějších jsou konkrétní ilustrace a živoucí příklady.

Takže bylo nutné, aby se Nejvyšší osobně stal takovou ilustrací a živým příkladem pro všechny. A jelikož takové ilustrace a příklady jsou možné a nutné jen na téže úrovni a místě, kde vznikl a panuje negativní stav, bylo nutno, aby se Nejvyšší inkarnoval na této planetě, kde konkrétnost, hmatatelnost a zvnějšnění je ve své konkrétnosti nejkrajnější. Z této pozice byl Nejvyšší s to každému odhalit pravou povahu negativního stavu a nastínit cestu ven z něho.

Že pravé poznání negativního stavu nebylo tehdy k dispozici dokonce ani lidem v pozitivním stavu, je velmi zjevné z jazyka Ježíše Krista, který používal pro Svá vysvětlení negativního stavu a při ukazování cesty ven z něho osobním příkladem. Jak každý ví, Ježíš Kristus hovořil většinu času v přirovnáních a souvztažnostech. To je univerzální řeč, které rozumí každý v pozitivním stavu Stvoření. Negativní stav této řeči nerozumí, ale namísto toho má příklad dle života zobrazeného Ježíšem Kristem během období Jeho/Jejího pokušení pseudotvůrci, kdož jsou v Bibli Svaté nazýváni ďábly a satany.

Je zde třeba si uvědomit, že prvním krokem ve spasení je spasení těch v pozitivním stavu, kteří byli ohroženi negativním stavem. Z toho vyvěrá nutnost hovořit v přirovnáních a sestoupit do pekel za účelem podrobení a uzamčení pseudotvůrců a stát se nejzazším Pánem pekel. Že toto přesně provedl Nejvyšší; je zjevné z toho, co Ježíš Kristus říká ve Zjevení Ježíše Krista v Bibli Svaté, kapitola 1, verš 18:

„Já jsem Ten, kdo žije a byl mrtev, a hle jsem naživu věčně. Amen. A mám klíče podsvětí i smrti.“

Z tohoto verše je nyní velmi zřejmé, co Ježíš Kristus podstoupil a jakým druhem pekelného rozpoložení a stavu musel projít, aby zachránil navždy Život. Z tohoto verše je též velmi zřejmé, že se stal nepochybným vládcem, velitelem a pánem všech pekel, jelikož mít klíče podsvětí a smrti znamená úplně ovládat veškerý negativní stav. Samotným tímto krokem se zajistil nepřerušovaný tok života. Nikdo již nikdy nikde nebude pod hrozbou věčné smrti, jak tomu bylo v době inkarnace Ježíše Krista na planetě Zemi.

Jakmile se tento nejdůležitější krok spasení završí, může nastat krok druhý. Nyní se mohou učinit veškeré snahy spasit lidi, kteří jsou v samotném negativním stavu a kteří jej milují a ztotožňují se s ním. Aniž by se prve neprovedl krok první, nebylo by možné spasit nikoho v negativním stavu. Tento druhý krok spasení je v procesu své aktivace a naplnění. Kolik mu zabere času, aby se toto provedlo, může být známo jen Nejvyššímu.

4. V Absolutním stavu absolutního rozpoložení Nejvyššího existuje Absolutní znalost všeho včetně povahy negativního stavu. Avšak v tomto rozpoložení není přítomna žádná přímá soukromá, osobní zkušenost negativního stavu, protože je nemožné zakusit negativní stav někým, kdo je Absolutně pozitivní. To by vedlo ke ztrátě Absolutního stavu a Přirozenosti. Ztráta Absolutního stavu by měla za výsledek přerušení všeho života ve Stvoření a v zóně vymístění, protože Život může emanovat, být přenášen a podporován pouze ze svého Absolutního zdroje. Jestliže se tato Absolutní kondice Života odstraní tím, že se do sebe přijme něco, co není absolutní, ale jen relativní, a nejen to, ale něco, co odporuje samému Životu (toto je pravou podstatou negativního stavu - odporovat pravému Životu !), souběžně se odstraňuje veškerý Život. Takže život by přestal být a existovat a negativní stav by vyhrál svou věc.

Aby se tedy odhalila pravá povaha negativního stavu a dostala se pod vládu Absolutního zdroje Života - Nejvyššího, bylo nutné nejprve ho zakusit, být jím pokoušen a přímo se mu vystavit. To se provedlo způsobem, popsáním v jednom z předcházejících esejů, který pojednává o důvodech, proč Ježíš Kristus hovořil o Nejvyšším, Bohu – Otci, jako by byl dvěma oddělenými osobami, a ne Jedním Bohem Nedělitelným.

Nejvyšší ve Svém aspektu Absolutní pravdy z Absolutního dobra omezil Sám Sebe časem a prostorem, přijal fyzické tělo, původně zfabrikované pseudotvůrci, které Mu/Jí umožnilo přímou zkušenost negativního stavu, dovolujíc Mu/Jí tedy živě, konkrétně a živoucím příkladem zobrazit pravou povahu negativního stavu a ukázat cestu ven z něho. Toto je další důležitý důvod, proč bylo nutné, aby se Nejvyšší inkarnoval na této Zemi ve formě Ježíše Krista.

5. V době inkarnace Ježíše Krista na této planetě bylo převládání negativního stavu takového rozsahu, že většina lidí ztratila svou perspektivu v tom, že existuje něco jiného než negativní stav. Za těchto podmínek se vyvinul a ustanovil sklon vnímat status quo této situace jako jedinou alternativu, která je k dispozici. Jestliže je negativní stav jedinou alternativou k mání, pak je jediným možným způsobem života. Negativní stav je tudíž fakticky pozitivní a dobru a vše ostatní je iluzí a neexistuje. Takový závěr vede nevyhnutelně k falešnému pocitu, že nikdo nemá svobodu volby.

Nebezpečnost této situace je obzvláště zřejmá, když negativní myšlenky a pochyby začnou vstupovat do myslí těch, kdo jsou v nebesích. V té době pseudotvůrci uspěli v nakažení členů pozitivního stavu - první strážce nebes - snažíce se, aby uvěřili, že není jiná alternativa než negativní stav a že negativní stav je fakticky stav pozitivní.

Kdyby pseudotvůrci ve svém podniku uspěli, členové pozitivního stavu v nebesích by ztratili svou svobodu volby a veškeré Stvoření by se zničilo, jelikož jeho život vyvěrá ze schopnosti každého svobodně volit ze své svobodné vůle. Takže svobodná vůle by se potlačila a nebylo by žádné volby. Bez této schopnosti volit by negativní stav vyhrál svou věc a každý by byl zničen. Proto bylo nutné, aby se Nejvyšší ve formě Ježíše Krista inkarnoval na Zemi ve stavu úplného zotročení a svázanosti negativním stavem, aby se znovu nastolila lidská svoboda volby tím, že se jim dává alternativa Jeho/Její osobnosti a života - alternativa, kterou by mohli mít k negativnímu stavu. Jsa Absolutní svobodou a Nezávislostí, byl Nejvyšší pouze jediným, kdo mohl úspěšně a účinně ilustrovat a demonstrovat Sám ze Sebe a Sebou, že existuje lepší život, pozitivní život, život jiný než negativní stav. Tento

pozitivní život je pravým životem, pravou alternativou negativního stavu, který je padělaným, bídným a mrtvým životem. Kvůli povaze negativního stavu byla tato ilustrace nutná konkrétním živoucím příkladem někoho, kdo je absolutně svobodný a Nezávislý. Nikdo jiný mimo tuto Absolutní kondici by nemohl provést takové posláním vzhledem k nejistou vlastní relativní kondice. Každá nejistota je zranitelným místem pro porážku negativním stavem, který se vyživuje na lidském zdráhání a nejistotě. Tudíž jedině někdo, kdo byl absolutně jistý a rozhodný, bez žádných znamení zdráhání a pochyb, mohl zobrazit a přinést veškerému Stvoření alternativu k negativnímu stavu Svým pozemským životem, chováním a osobností. Toto byl jeden z hlavních důvodů, proč bylo nutné, aby se Nejvyšší osobně dobrovolně inkaroval ve formě Ježíše Krista na této planetě.

6. V době inkarnace Ježíše Krista na planetu Zemi byla převaha a moc negativního stavu takového rozsahu, že většina lidí ve stvoření Nejvyššího včetně pozitivního stavu byla přesvědčena, že negativní stav je navždy a že každý je navždy uvězněn v jeho rozpoložení či stavu. Protože každý v té době věřil, že tomu má tak být, umožňovalo to každému uvěřit, že ať by učinil cokoli, ať by to sebevíce chtěl, ať by okolnosti byly jakékoli, nemohl by na věčnost změnit svůj stav a rozpoložení. Tato situace je členy negativního stavu velmi vítaná, protože v lidech zabíjí každou motivaci se změnit či se vzdálit od negativního stavu. Takže je tu tendence zanechat vlastní snahy být dobrý, protože konec konců žádná úsilí nemůže překonat ustanovené pravidlo, že jedinec je navždy uzamčen ve svém rozpoložení a stavu.

Je velmi zřejmé, že tato situace je pro veškeré Stvoření velmi nebezpečná, protože překáží všemu a blokuje všechno úsilí lidí o duchovní pokrok, na němž je založen a zakládá se život Stvoření. Je-li někdo uzavřen navěky v negativním stavu nebo v jakémkoli jednom stavu vůbec, nemá žádnou příležitost pro změnu, povýšení se, zlepšení se, růst a pokrok. Tento postoj rezultuje ve stavu stagnace a scestnosti. Namísto toho, aby byl lepší a lepší sentientní entitou a bytostí, duchovnějším sentientní entitou a bytostí, by tu byl sklon stát se horší a horší sentientní bytostí. Při takové situaci by negativní stav vyhrál svou věc a veškeré Stvoření a jeho žití by přestalo existovat.

Proto bylo nutné, aby se Nejvyšší Sám/Sama, kdož je Absolutně dynamický a Progresivní, inkaroval ve formě Ježíše Krista na této Zemi a z pozice nevědomosti a omezení negativního stavu zrušil tuto situaci tím, že ukáže každému, že kdokoli v Něj/Ni věří a činí Jeho/Její Vůli, může se osvobodit a vymknout z každé pozice, i když je to v nejnižších a nejhlubších peklech. Vždyť proč by Ježíš Kristus chtěl sestoupit do pekel, pokud by neměl připravit cestu pro to, aby si všichni v peklech a každý jednou začali uvědomovat, že nikdo nemusí zůstat v žádné kondici na věčnost, pokud si tak nezvolí ze své svobodné vůle ? Posláním Ježíše Krista v peklech bylo kromě mnoha jiných věcí ustanovit kondici, která by nakonec, když bude pravá doba, později vedla k započítí druhého kroku Jeho/Jejího spasení, ke spasení každého v negativním stavu a všech jeho peklech.

Prvním důležitým krokem tohoto podniku bylo, aby se každému dostalo do vědomí, že nikdo není navždy uzamčen ve své kondici a stavu. Aby se ale takto učinilo, je nutné nejprve poskytnout lidem způsoby a prostředky, aby se vymkli ze svého současného rozpoložení a stavu.

Svou inkarnací na této planetě ve formě Ježíše Krista poskytl Nejvyšší každému ve všech místech prostředky a způsoby, jak zařídit právě toto. Bez tohoto kriticky

závažného a důležitého aktu spasení Ježíšem Kristem, by byl každý přesvědčen, že každý je navěky odsouzen zůstat takovým, jaký je. Vždyť doposud neexistovala žádná cesta, jíž bylo možno provést změnu vlastního rozpoložení. Ježíš Kristus se Svými činy a příklady stal touto cestou. Nyní existuje cesta ven z každého rozpoložení bez jakékoli výjimky a výluky, dokonce i jestliže je to cesta ven z nehlubších a nejnižších pekel.

7. V době inkarnace Ježíše Krista na této planetě měl převládající negativní stav úspěch při vkládání nesprávných idejí a chápání pravé Přirozenosti Nejvyššího čili Boha do myslí lidí. Je jen logické dojít k závěru, že je-li negativní stav jedinou existující alternativou - tedy je pozitivní, pak Bůh, Nejvyšší, je v zásadě této negativní povahy. Proto se Bůh vnímá jako hněvivý, žárlivý, krutý, nepřátelský, planoucí, krvežíznivý vrah, který s potěšením přináší lidem všemožná strádání a utrpení, obzvláště pokud Ho slepě nenásledují a neposlouchají. Jak lze vidět, Nejvyšší se zde popisuje a vnímá v lidských projekcích, které jsou projekcemi negativního stavu. To je nevyhnutelný závěr, když negativní stav převládá, protože takové je pojetí Přirozenosti Nejvyššího negativním stavem.

Smrtné nebezpečí takového pojmání Přirozenosti Nejvyššího spočívá ve faktu, že je-li Nejvyšší takto negativní, pak toto je pozitivní způsob, a tudíž jeden by se měl snažit být něčím či někým podobným takovému Bohu. Takže takový druh pojmání se stává schválením, ospravedlněním, racionalizací a omluvou pro všechna jsoucí a existující zla a nepravdy a pro jsoucnost a bytí negativního stavu v obecnosti. Konec konců je to Bůh, kdo je negativní. A protože negativní v této konotaci je dobré a božské, je dobré a božské být zlý, negativní a být v nepravdách. Takováto situace dává negativnímu stavu nepochybnou moc, panství a vliv nad životy lidí a jejich dušemi.

Problémem v této situaci bylo, že pseudotvůrci začali mít úspěch s vkládáním těchto odporných myšlenek o pravé přirozenosti Nejvyššího dokonce i do některých členů pozitivního stavu nebes. Když tato situace nastala, bylo nutné - aby se veškeré Stvoření zachránilo od zničení (jestliže někdo konec konců přijme nepravdu, že Nejvyšší je negativní, nezůstává nic pozitivního, a jelikož pozitivní stav je samotným přenašečem Života z Absolutně pozitivního Zdroje Života - Nejvyššího, přestal by se veškerý život přenášet a každý by byl zničen) - aby se Nejvyšší osobně inkarnoval ve formě Ježíše Krista na tuto Zemi za účelem zobrazení pravé Přirozenosti Nejvyššího živoucím příkladem.

Takže poprvé Ježíš Kristus konkrétně a živě zobrazil a manifestoval živoucím, osobním příkladem, jaký je Nejvyšší, Jeho/Její pravou Přirozenost a to, na jaké bázi lze mít s pravým Nejvyšším vztah. Takže Ježíš Kristus Sám/Sama zobrazil, že Nejvyšší je Absolutní láska a Absolutní moudrost a že On je Absolutním milosrdenstvím, Odpuštěním a Soucitem a že je Absolutně pozitivním stavem neobsahujícím žádnou negativitu a že miluje každého do takové míry, že se Sám/Sama z pozice této Lásky a Moudrosti dokonce inkarnoval do negativního stavu, aby spasil každého od nesprávného pojmání pravé Přirozenosti Nejvyššího, a tak od nejzášší záhuby.

Jestliže by se někdo jiný než Sám/Sama Nejvyšší pokusil zobrazit pravou Přirozenost Nejvyššího, nebyl by s to uspět, protože by to bylo jen zprostředkováním, ale ne přímou ilustrací a zkušeností. Kdokoli menší než Nejvyšší by byl neúspěšný, protože všichni členové Stvoření by si museli učinit závěr, že

Láska Boží není absolutní, jelikož Nejvyšší nepocituje, že Jeho/Její Stvoření není hodno Jeho/Její oběti a lásky. Vždyť jak se dokazuje láska ke druhému ? Ochotou obětovat svůj život pro jiného, jestliže je to nutné. Jestliže se Stvořitel není ochoten obětovat za Své Stvoření, není Absolutní láskou. Pak je pojmání pravé Přirozenosti Nejvyššího negativním stavem správné. Za těchto podmínek nelze ustanovit žádný náležitý, láskyplný, laskavý, moudrý, osobní, intimní a věčný vztah s Nejvyšším. Jestliže by se žádný takový vztah nemohl ustavit, nemohl by si nikdo přivlastnit nic pozitivního. V takovém případě by každý byl odsouzen být v negativním stavu navždy.

Avšak ilustrací pravé Přirozenosti Nejvyššího a veškerého pozitivního stavu poskytli Ježíš Kristus, jako pravý Nejvyšší, každému ve Stvoření a v zóně vymístění věčnou alternativu k negativnímu stavu, čímž každému umožnil ustanovit láskyplný, osobní, laskavý, intimní a pozitivní vztah s Nejvyšším, jako s nebeským Otcem/Matkou/Bohem, Kdož se skutečně stará. Do té doby nebyl nikdo s to ustanovit takový vitální vztah s Nejvyšším.

8. Když Nejvyšší tvořil Své Stvoření, učinil věčný slib každému, kdo byl stvořen, že v jednom bodě času a prostoru se inkarnuje v zevní formě Stvoření, aby vešel ve známost ve všech aspektech Svého Stvoření od nejniternějšího po nejzevnější včetně zóny vymístění. Tento slib byl nutnou podmínkou pro to, aby lidé byli dobrovolně stvořeni. Vždyť pozice, stav, rozpoložení, proces a duchovní pokrok u každého závisí na správném a smysluplném vztahu s Nejvyšším. Jinými slovy život jedince závisí na jeho vztahu s Nejvyšším.

Avšak problémem v této situaci bylo, že Nejvyšší je Absolutní a každý v Jeho/Její Stvoření je relativní k tomuto Absolutnímu. Naneštěstí nic z Absolutní přirozenosti nelze náležitě vnímat, rozeznávat, pojímat, chápat a vztahovat ze stavu relativního rozpoložení. Jedině Absolutní stav tak může učinit vzhledem k jinému Absolutnímu stavu. Ale žádné dva Absolutní stavy nemohou být a existovat, protože pokud by tomu tak bylo, navzájem by se vylučovaly. Žádný z nich by nebyl absolutní, a tedy by nic včetně Boha nemohlo existovat.

Aby však Stvoření bylo a existovalo, je nutné, aby každý ve Stvoření vytvářel vztah k Absolutnímu Nejvyššímu. Avšak jak se ustanoví vztah k někomu, kdo je Absolutním, a nemůže tudíž být vnímán, objeven, pochopen či smyslově pocíťován v žádném relativním zkušenostním módu? Za těchto podmínek nelze ustanovit žádný náležitý vztah.

To je důvod, proč Nejvyšší před časem a prostorem učinil takový slib všem případným sentientním bytostem a entitám a všem, kdo měli být zfabrikováni v peklech, že, až bude doba nutná, Sám/Sama Sebe omezí časem a prostorem a přijme nějakou formu a kondici, která by každému ve Stvoření a v zóně vymístění umožnila ustanovit hmatatelný a zkušenostní vztah s Nejvyšším.

Jedním z nejmystičtějších a nejtajemnějších důvodů, proč bylo negativnímu stavu Nejvyšším dovoleno dojít svého dozrání, bylo, že to poskytlo Nejvyššímu příležitost splnit tento slib Jeho/Jejímu Stvoření a každému v jsoucnu a bytí, ať je to kdokoli a kdekoli se nachází.

Protože taková manifestace Nejvyššího musí být všezahrnující a ne výběrová, splnění tohoto slibu se muselo provést na úrovni, která je nejméně duchovní a

nejvíce negativní. Inkarnace na kterékoli jiné úrovni kromě nejnegativnější by nebyla tím dílem, protože každý pod touto úrovní, v níž se Nejvyšší inkarnoval, by nebyl s to tuto úroveň vnímat či pojímat. U některých Lidí by tudíž byla vyloučena tato vitální a kriticky závažná schopnost mít vztah s Nejvyšším.

Na straně druhé je inkarnace Nejvyššího do nejnegativnější úrovně (planeta Země) všezahrnující, protože každý je s to vnímat, rozeznávat, chápat a dosáhnout této úrovně. Duchovním pravidlem zde je, že nejnižší úroveň může být a existovat pouze z úrovně nejvyšší, a tudíž každý v nejvyšších úrovních může snadno vnímat a rozeznávat vše v nižších úrovních, protože to z nich následuje nebo je k tomu v opozici. Avšak nic a nikdo v následujících či opačných úrovních nemůže vnímat někoho či mít přímý vztah s někým v předcházející či pozitivní úrovni. To je obzvláště pravdou o negativním stavu, který v podstatě popírá jsoucno a bytí pozitivního stavu. Aktem tohoto popírání negativní stav vylučuje sebe ze všech úrovní Stvoření, a tudíž nemůže vnímat vůbec nic z pravé přirozenosti Stvoření Nejvyššího. Na strana druhé může pozitivní stav snadno vnímat stav negativní, protože jeho jsoucno a bytí závisí od jsoucna a bytí pozitivního stavu. Cokoli je v závislé pozici, je vnímatelné a chápatelné každým, na kom je to závislé. Toto je důvodem, proč Nejvyšší zvolil inkarnovat se v nejnegativnější úrovni, kterou je pseudoplaneta Země, aby tak zahrnul všechny v pozitivním a negativním stavu za účelem splnění Svého slibu.

Takže přijal fyzické, lidské tělo původně zfabrikované pseudotvůrci. Tímto přijetím učinil Nejvyšší Své Božství také lidským. Doposud neexistovalo v Božské esenci a Substanci Přirozenosti Nejvyššího nic lidského. Skrze takovou lidskou formu se Nejvyšší stal viditelným, rozeznatelným, přístupným, dotknutelným, vnímatelným a hmatatelným všemi ostatními formami a manifestacemi na všech úrovních jsoucna a bytí včetně všech úrovní negativního stavu. Nyní se každý ve Stvoření a v zóně vymístění může konkrétně, osobně, intimně a soukromě vztahovat k Nejvyššímu. Jakmile Nejvyšší učinil Své Božské lidským skrze fyzický zrod do negativního stavu, bylo dalším důležitým krokem učinit tuto lidskou formu Božskou, aby se tato hmatatelná forma zachovala na věčnost. Bez tohoto kritického kroku by se nemohlo dosíci věčného zachování konkrétní formy Nejvyššího a mohla by se vrátit předešlá nežádoucí nehmatatelná situace a kondice. To by učinilo nemožným, aby následující cykly Stvoření Nejvyššího ustanovily tento vitální a kriticky závažný vztah k Nejvyššímu. Nejvyšší by se, jak se opakuje ještě jednou, stal nehmatatelnou, vzdálenou, nepřístupnou, nerozeznatelnou, nepochopitelnou a cizí Absolutní bytostí, o níž by žádná lidská mysl nemohla dosáhnout žádného pojetí.

To je důvod, proč bylo nutné učinit přijatou lidskou formu negativního stavu Božskou. Ale nic z negativního stavu nemůže být obsaženo v Božském, protože pak by to nebylo Božské. Proto Nejvyšší podrobil Svou lidskou formu a její negativitu silnému pokušení pekly, jímž v průběhu svého pozemského života z tohoto lidského těla postupně vypuzoval všechna zla, nepravdy a negativnosti. Proces učinění lidského těla Božským byl Nejvyšším završen v okamžiku Jeho/Jejího vzkříšení.

Takže po vzkříšení vzal Nejvyšší toto lidské tělo, které bylo nyní učiněno Božským, se Sebou a od té doby se každému ve Svém Stvoření a v zóně vymístění jeví ve formě Ježíše Krista. Toto je důvod, proč Ježíš Kristus na rozličných místech evangelií prohlašuje, že nikdo nemůže přijít k Otci, to jest k Nejvyššímu, než skrze Něho/Ni - to jest skrze Jeho/Její Božské lidství a lidské Božství.

Zakončením tohoto důležitého kroku splnil Nejvyšší Svůj slib, který učinil před časem a prostorem všem budoucím bytostem a entitám ve Svém Stvoření a v zóně vymístění. Toto je pravděpodobně jeden z nejdůležitějších důvodů, proč se Nejvyšší dobrovolně inkaroval na tuto planetu ve formě Ježíše Krista.

9. Jeden z vitálních aspektů schopnosti negativního stavu být a existovat spočívá v nerovnosti, sebevýlučnosti, sebeospravedlnění, parcialitě a přednostním zacházení. Tyto aspekty negativního stavu dávají popud vzniku mnoha národů, ras, tříd, skupin, náboženství, filosofii a jejich diskriminaci, jakož i diskriminaci pohlaví.

Za této situace a kondice začal převládat velmi nebezpečný názor, že Nejvyšší dává přednost jednomu národu před druhým, jedné rase či třídě před druhou, jednomu pohlaví před druhým (obzvláště mužům před ženami), jednomu náboženství a filosofii před druhým atd. Takže zdroj vši diskriminace, stranickosti, nespravedlnosti a nerovnosti byl umístěn a promítnut do Nejvyššího.

Za těchto okolností negativní stav vzkvétá, pokrokově se vyvíjí a roste geometrickou řadou ve své moci a panování. Lidé mají sklon ospravedlňovat, omlouvat a racionalizovat svou nenávist, diskriminaci, rasismus, zlobu a podobné záležitosti, protože věří, že Nejvyšší je také takový. Taková situace je nesnesitelná, protože činí pro každého nemožným, aby měl náležité a správné chápání pravé Přirozenosti Nejvyššího a ustanovil s Ním/Ní a s každým jiným v Jeho/Její Stvoření náležitý vztah. Pokud by tato situace měla pokračovat, veškeré Stvoření by nakonec bylo zničeno.

Proto se Nejvyšší ve formě Ježíše Krista dobrovolně rozhodl inkarnovat na Zemi, kde tato filosofie panuje, a manifestovat a ilustrovat živým příkladem, že Bůh je nestranný a že každého ve veškerém Stvoření a na všech úrovních zóny vymístění miluje stejně bez ohledu na to, jak dobrý či zlý je, jaké rasy, pohlaví či třídy je nebo k jaké rase, pohlaví či třídě náleží a bez ohledu na to, je-li lidským tvorem, mužem, ženou, démonem, ďáblem či satanem nebo pekelným tvorem, a že toto pocíťování nerovnosti nepochází z Přirozenosti Nejvyššího, ale od příjemců lásky a Moudrosti Nejvyššího. Odlišnost není v Nejvyšším, Kdo je Absolutní láskou a Absolutní Moudrostí a pro něhož je vše rovné, ale v samotných bytostech, entitách a věcech, které jsou umístěny v odlišných stavech, kondicích, úhlech, percepčních a recepčních módech Lásky a Moudrosti Nejvyššího. To lze pěkně ilustrovat slovy Ježíše Krista, jak je zaznamenalo Evangelium dle Matouše, kapitola 5, verš 45:

„Neboť On dává Svému slunci vycházet nad zlé i na dobré a sesílá déšť na spravedlivé i na nespravedlivé.“

Takže obrazně řečeno to není Slunce, které způsobuje odlišné reakce, jelikož svítí stejně na vše a na každého, ale je to příjemce slunečních paprsků, který odlišně reaguje na jejich vliv.

Mise a ilustrace Ježíše Krista v tomto i všech ostatních aspektech vedla k opětovnému nastolení náležitého chápání toho, kde spočívá pravá odpovědnost sentientních životů. Jestliže před tím byl Bůh obviňován ze všeho, je v současnosti velmi zřejmé, že to není Bůh, kdo způsobuje lidské strádání a utrpení, ale lidé sami tím, že si zvolili zaujmout nesprávnou a nedostatečnou pozici vzhledem k Nejvyššímu a negativnímu stavu.

Toto náležité chápání dostává vše do správné a pravé perspektivy a dává ohromný nástroj a odpovědnost, aby se vyšlo ven z negativního stavu způsobu a prostředky, které ilustroval, demonstroval a do lidské pozornosti uvedl Nejvyšší. To je další důležitý důvod, proč se Nejvyšší ve formě Ježíše Krista dobrovolně inkaroval na této Zemi.

V závěru této kapitoly je důležité zdůraznit každému čtoucímu tuto knihu, kdo je tak laskav, že tak činí, že jako u všeho ostatního existuje přesahující chápání důvodů inkarnace Nejvyššího na této Zemi, které je nad tím, než co se odráží v těchto devíti bodech. Avšak v současné době nemohou být zjeveny. Až doba dozraje, pak je Nejvyšší zajisté odhalí.

IX.
PROČ NEJVYŠŠÍ DOVOLIL NEGATIVNÍMU STAVU,
ABY NA ZEMI A JINDE ZŮSTAL V AKTIVOVANÉM A DOMINANTNÍM
MÓDU
DOKONCE I POTÉ, CO VE FORMĚ JEŽÍŠE KRISTA OVLÁDL, PODŘÍDIL
A
UVEDL POD SVÉ PANSTVÍ VEŠKERÁ PEKLA?

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 61 - 70, IX.

V „Základech lidské duchovnosti“ (1982), strany 178-192 [Strany 93 až 102 čes. překladu. -pozn. překl.], bylo Nejvyšším v obecnosti ve třinácti bodech zjeveno, proč bylo negativnímu stavu dovoleno, aby došel svého plodného dozrání. V předešlé kapitole této knihy byly zjeveny a probrány některé důležité důvody inkarnace Nejvyššího na tuto planetu.

Ze shora uvedené rozpravy vyvstává důležitá otázka: Jestliže Ježíš Kristus přišel na tento svět, aby každého spasil z negativního stavu, podřídil si všechna pekla a uzavřel pseudotvůrce, proč tedy negativní stav stále existuje? Zdá se, jako by negativní stav na této planetě a jinde neztratil svou sílu a panství, ale stal se dokonce i mocnějším, vlivnějším a ničivějším. Selhal Ježíš Kristus ve Svém důležitém poslání?

Jestliže někdo pečlivě čte proroky a evangelia ve Svaté bibli, může jasně vidět, že První příchod Pána Ježíše Krista na tuto Zemi nebyl vůbec za účelem eliminace negativního stavu.

V Evangeliu dle Lukáše, kapitola 4, verše 17-21, čteme:

„I podali mu knihu proroka Izajáše. A když ji otevřel, našel místo, kde bylo psáno:

Verš 18:

Duch Hospodinův je nade Mnou, Protože Mě pomazal. Abych kázal
evangelium chudým;
Poslal Mě, abych uzdravil mající zlomená srdce,
Abych vyhlásil propuštění zajatcům,
A navrátil zrak slepým,
Abych propustil zdeptané na svobodu,
Abych vyhlásil vítaný rok PÁNĚ.

Verš 20:

Pak zavřel knihu a dal ji zpět sluhovi a posadil se.
A oči všech, kdo byli v synagoze, byly na Něj upřeny.

Verš 21:

A začal k nim promlouvat: Dnes se naplňuje toto Slovo, kterému nasloucháte.“
Povšimněte si, prosím, že Ježíš Kristus zastavil čtení proroka Izajáše právě

uprostřed věty, aniž by pokračoval dále, a řekl: „Dnes se naplnilo Slovo, kterému nasloucháte.“

Ale jak pokračuje prorok Izajáš? V Proroku Izajášovi, kapitola 61, verš druhý, (jehož čtení bylo Ježíšem Kristem přerušeno po první větě: „Abych vyhlásil vítaný rok Páně“) pokračuje následovně:

„A den pomsty našeho Boha;
Abych ulevil všem, kdo truchlí,
Abych utěšil ty, kdo truchlí v Sionu,
Abych jim dal krásu místo popela,
Olej radosti místo truchlení,
Závoj chvály místo ducha tísnivosti;
Aby se mohli nazývat stromu spravedlnosti,
Sadba Pána
Aby mohl být oslaven.“

Z tohoto textu je nyní velmi zřejmé, že První příchod Ježíše Krista nebyl kvůli totálnímu odstranění negativního stavu. Namísto toho bylo jeho účelem poskytnout alternativu negativnímu stavu, jak se popisuje v předešlé kapitole; otevřít dveře pozitivnímu stavu; ukázat a vyznačit cestu ven z negativního stavu a do pozitivního stavu dávajíc každému příležitost, aby se kál před tím, než by se pustil do dalších kroků.

Jak se v předešlé kapitole uvádí, spasení Stvoření od negativního stavu a jeho pekel se v obecném smyslu skládá ze dvou základních a hlavních fází. V první fázi bylo nutné ochránit a zabezpečit pozitivní stav a jeho obyvatele, aby je neovládly síly negativního stavu. Jestliže by negativní stav v tomto snažení uspěl a pozitivní stav by mu podlehl, veškeré Stvoření a zóna vymístění se všemi jejich obyvateli by se nauky zničily. Toto je důvod, proč nejkritičtější a životně nejzávažnějším úkolem, který Ježíš Kristus v první fázi měl, nebyla eliminace negativního stavu a uzavření všech pekelných, ale spasení pozitivního stavu před kolapsem.

Jak si kdo pamatuje, v době prvního příchodu Ježíše Krista negativní stav značně převládal nad stavem pozitivním a jeho aktivatoři, které tento autor nazývá pseudotvůrci, měli přímý přístup dokonce takřkajíc i k trůnu Božímu. Znalosti a schopnosti pseudotvůrců, aby pronikli všemi strážními stanovišti pozitivního stavu dokonce i do nejvyšších nebes, byly takové, že nikdo, jen Nejvyšší Sám/Sama, by nemohl zabránit jejich vlivu a vpádu.

Když bylo dosaženo bodu, kdy pseudotvůrci měli úspěch při invazi do prvních oblastí nebes, bylo na čase, aby Nejvyšší do toho vstoupil. Za tím účelem se Nejvyšší ve formě Ježíše Krista inkaroval na planetu Zemi a vypudil pseudotvůrce a všechny ostatní negativní síly z nebes, odstranil jejich panování, vládu a řízení negativního stavu a všech jeho dimenzí i úrovní, odstranil určité vitální a kritické poznatky tajemství tvorby života a jejího používání, uzavřel je do nepřístupných oblastí speciálně vytvořených pekelných, přerušil všechny přímé obousměrné přístupy pekelných do pozitivního stavu, omezil jejich vliv pouze na zónu vymístění a donedávna na určité oblasti intermediálního světa duchů a dostal všechna pekla v negativním stavu pod Svou nejzazší kontrolu.

Bez tohoto kriticky závažného počinku by nikdo v celém Stvoření a v zóně vymístění

nikdy nemohl být spasen nebo zůstat naživu.

V tomto činu Ježíše Krista spočívá pravý význam Jeho/Jejího prvního příchodu na tento svět a do ostatních oblastí zóny vymístění. Je zde nutné si jednou a provždy uvědomit, že První příchod Ježíše Krista nebyl omezen pouze na Jeho příchod na planetu Zemi. Byl to také Jeho první příchod do intermediální zóny vymístění a do všech oblastí pekel. Tento fakt není lidem na Zemi příliš znám. Avšak Ježíš Kristus by nic nemohl zařídit, jestliže by Jeho první příchod měl být omezen pouze na Jeho aktivity na fyzické pseudozemi. Když byl ukřižován, před svým vzkříšením vstoupil do všech ostatních oblastí zóny vymístění včetně pekel pseudotvůrců a úspěšně zde provedl Své poslání. Je třeba si zapamatovat, že tyto světy nejsou omezeny zákony času a prostoru jako je fyzický Vesmír a fyzická zóna vymístění. Tři dny a tři noci pozemského času, které Ježíš Kristus strávil v peklech, se ve skutečnosti mohly rovnat mnoha stoletím nebo tak dlouhému období, jaké bylo třeba, aby se úspěšně provedla tato poslání.

Jakmile se první fáze spasení završila a negativní stav byl vyhnán z pozitivního stavu Stvoření s výjimkou některých oblastí intermediálního světa duchů, mohla se začít druhá fáze postupné eliminace veškerého negativního stavu ze jsoucna a bytí. Tato druhá fáze a její taktiky a postupy je tím, co kromě mnoha jiných věcí znamená Druhý příchod Pána Ježíše Krista.

Při pohledu na tato fakta je nutné získat náležitě porozumění tomu, proč bylo nejen nutné, ale velmi vitální a kritické, aby jsoucno a bytí negativního stavu a všech jeho pekel a všech jeho dimenzí, pseudosvětů a úrovní pokračovalo po určitou dobu přidělenou Nejvyšším kvůli velmi důležitým duchovním důvodům. Aby se takového pochopení dosáhlo, budou nyní zjeveny určité důvody tohoto stavu věcí.

1. V době bezkonkurenční vlády a říše pseudotvůrců nad značnou většinou stvoření tito také ovládali produkci nového života ve formě sentientních entit a bytostí. Majíce znalost tvoření rozličných forem života a jejího používání, zfabrikovali všemožné druhy bytostí a lidí a určili jejich počty a rozmístění: Protože prvotním účelem pseudotvůrců bylo ovládnutí veškerého stvoření, kohokoli svými magickými a korespondenčními prostředky vytvořili, vytvořili ho pouze za tímto účelem. Takže lidé se na této Zemi rodili a byli tvoření někde jinde v zóně vymístění bez jakékoli svobody volby, ale s pouhým určením být zlí a negativní a ovládnout veškeré Stvoření.

V době prvního příchodu Ježíše Krista bylo mnoho obyvatel této Země, jakož i obyvatel ostatních oblastí zóny vymístění a intermediálního světa duchů touto fabrikací a produkcí pseudotvůrců. Takže nikdo z nich neměl žádnou svobodu volby či vědomí, že taková svoboda volby vůbec existuje a je možná. Pseudotvůrci do nich vstúpili představu, že vše je pouze z nutnosti, a tudíž Nic jiného není jako alternativa k mání. A protože jim zároveň byl dán silný instinktivní pud být a existovat jako živoucí a sebeuvědomující se entity, byli předurčení věčně pokračovat tímto životním stylem nesvobody a bez možnosti volby. Takže v době bezkonkurenční říše pseudotvůrců nebyl nikdo zrozen či vyprodukován (při několika výjimkách) s nějakým vědomím či potřebou nějaké volby, ale jen s volbou být zlý a negativní. Tato situace byla pro ně nejzazší „svobodou volby“. Proto odstranit náhle tuto kondici z jejich životů znamená eliminovat samotný jejich život.

Jestliže by Ježíš Kristus měl za těchto okolností eliminovat negativní stav, odstranil

by sám jejich život a nahradil by jeden způsob nutnosti jiným - tentokrát nutností být pozitivním. Povaha negativního stavu je zbudována na nutnosti být takovým či onakým. Takový je život negativního stavu.

Povaha pozitivního stavu je na straně druhé vybudována na svobodě volby a proměnlivosti. Lze si zvolit být takovým či onakým, ale nikdo není navždy uzavřen v tom, aby takovým či onakým byl věčně. Každý se vždy může změnit. Taková je samotná proměnlivost pozitivního stavu. Takový je pravý život pozitivního stavu. Takže pozitivní stav nemůže přežít či přijmout nic a nikoho pouze z nutnosti, ale musí tak učinit ze svobodné volby.

Svoboda volby uzavřít se nutnosti být zlý a negativní závisí na svobodné volbě zůstat takovým, jaký jsem. Jestliže by se negativní stav odstranil předčasně, odhala by se taktéž tato svoboda volby negativních entit zůstat takovými, jaké jsou. Takže by nenastala žádná aktuální změna, protože žít z nutnosti, byť i v pozitivním stavu, je stavem negativním.

Z tohoto kriticky závažného důvodu bylo nutné negativnímu stavu dovolit, aby pokračoval ve svém jsoucnu a bytí ve všech oblastech zóny vymístění, aby se každému dala příležitost být takovým, jakým chce být.

Rozdíl mezi situací, která existovala před Prvním příchodem Páně a po něm, je fundamentální a kriticky závažný. Před Jeho/Její prvním příchodem zůstal každý z negativního stavu v něm z nutnosti, protože neexistovala žádná jiná alternativa. Avšak po Prvním příchodu Ježíše Krista, kdy byla Pánem živoucím a konkrétním příkladem ukázána a zobrazena cesta ven z negativního stavu, každý v negativním stavu v něm zůstává z vlastní svobodné volby.

Takže, jak se uvádí v předešlé kapitole, Ježíš Kristus znovu nastolil svobodu volby pro každého, dokonce i v nejhlubších peklech. Již nikdo není nikde z nutnosti, ale pouze ze svobodné volby. Toto je sám první krok k odstranění negativního stavu. V průběhu aktivace druhé fáze je každému v negativním stavu neustále prezentována příležitost dostat se ven z negativního stavu. Každý se učí způsobům a prostředkům provedení tohoto kroku. Toto učení se je možné jen srovnáváním a příkladem. Jestliže by se negativní stav měl eliminovat kvapem, nebylo by možné žádné srovnání pozitivního stavu se stavem negativním a obráceně a nebylo by možné ukázat žádný příklad. Bez této situace by nemohlo nastat pravé poučení, ale namísto toho by byl každý z nutnosti donucen slepě věřit, že pozitivní stav je lepší a jediná volba. Takový násilný nátlak odnímá svobodu volby, a tedy znemožňuje zažít to, čím vůbec je pravý pozitivní stav.

Toto je jeden z hlavních důvodů, proč je negativnímu stavu dovoleno pokračovat i po Prvním příchodu Ježíše Krista. Má pokračovat tak dlouho, jak je nutno vystavovat každého ve veškeré zóně vymístění tomuto poučení a příležitosti konvertovat do pozitivního stavu. Avšak v jednom bodě, kdy dostatečné poučení a příležitosti budou učiněny dostupnými každému v pseudojsoucnu a pseudobytí negativního stavu, odehraje se Druhý příchod Ježíše Krista. V této fázi spasení se zbytek všech pekél uzavře a izoluje a veškerá zóna vymístění se vyprázdní. Ty entity v negativním stavu, které budou tvrdošíjně setrvávat ve svém zlu a negativitě, samy sebe ze své svobodné volby odsoudí k nejsoucnu a nebytí. Jejich jedinečné životy z nich budou staženy do Absolutního zdroje Života v Nejvyšším, kde budou očištěny

a vyčištěny od všech nečistot, jedů a zamoření zly a nepravdami pekel a následně dle svobodné volby opětovně uvolněny do nových, pozitivních, sebeuvědomělých forem a přijímačů tohoto života. Předešlé negativní formy a projevy tohoto života odpadnou a obrátí se v nicotu, protože byly vybudovány z iluzí, klamů a nereality. Takže se logicky stanou nereálnými, to jest neexistujícími.

2. Pravou povahu negativního stavu nemůže poznat vůbec nikdo, jestliže všichni účastníci negativního stavu žijí v iluzi, že jsou v něm jedině z nutnosti, aniž by byla k dispozici nějaká jiná alternativa volby.

Každý si pamatuje, že Nejvyšší dovolil aktivaci a dominanci negativního stavu za účelem důležitého duchovního poučení. Jsoucnost a bytí negativního stavu nemůže naplnit svůj účel a užitek, jestliže jeho účastníci podléhají dojmu, že negativní stav je stavem pozitivním, protože je to jediná alternativa, která je k dispozici. Na druhé straně by počáteční aktivaci negativního stavu bylo nemožné provést, jestliže by se negativní stav prezentoval vědomé mysli k uvážení jako možnost a ne jako nutnost. Nikdo by si ho vědomě ze svobodno vůle nezvolil. To je důvod, proč všichni dobrovolníci dobrovolně souhlasili s tím, že všechnu vědomé vzpomínky a uvědomění si dobrovolnosti a volby negativního stavu budou odstraněny až do určené doby či až do konce tohoto časového cyklu a jediným uvědoměním a poznáním, které by měli, je to, že negativní stav je z nutnosti a je jedinou volbou, která je k mání. Toto je jediný způsob, jakým lze aktivovat negativní stav.

Takže aby nastalo poučení o povaze negativního stavu, bylo nutné postupovat ve dvou krocích:

Za prvé poskytnout dojem, že negativní stav je z nutnosti, a ne na základě volby a plného ztotožnění se vlastní mysli s ním, jako s jedinou možnou alternativou. (To umožňuje negativnímu stavu dosáhnout plodnosti.) A za druhé v jednom bodě, poté, co se pevně ustanoví úplné zamilování se do negativního stavu a ztotožnění se s ním, dostat do povědomí každého účastníka v něm, že negativní stav je jen na základě volby a nikoliv z nutnosti.

Za těchto okolností je tedy negativní stav vybrán jako způsob života, kterému se dává přednost, a jeho povaha může v posledku být plně projevna a poznána každým ve Stvoření. Toto je druhý důležitý krok ve fungování negativního stavu a užitku, který poskytne Stvoření Nejvyššího.

Takže když se Ježíš Kristus inkaroval v čase a prostoru, nebylo to za účelem eliminace negativního stavu, ale kvůli jeho uvedení do náležité pozice, aby se mohla projevit, zobrazit a poznat plnost jeho pravé povahy z jediné pozice, ze které lze dosáhnout jakéhokoli poučení - z pozice svobodné volby být negativní.

Jestliže by odstranil negativní stav předčasně, nemohlo by se nikdy řádně odpovědět na tuto kritickou otázku, která deptala veškeré Stvoření (jaký by byl život, jestliže by se odvozoval z nějakého jiného zdroje než z Nejvyššího a z Jeho/Jejích duchovních principů?). Bez toho, aby měl takovou odpověď a poučení, by každý ve Stvoření byl ochuzen o životně nejzávažnější a nejkritičtější znalost toho, jaký by byl život bez Nejvyššího nebo s falešným Nejvyšším. Nebylo by nikomu k dispozici žádné srovnání a nebylo by možné ustanovit žádný pravý, láskyplný a moudrý vztah k Nejvyššímu a k pozitivnímu stavu. Za těchto okolností by stvoření v nejzajímavějším smyslu mohlo zaniknout ve svém jsoucnu a bytí.

Aby se poznala odpověď na tuto životně závažnou a kritickou otázku, bylo nutné dovolit negativnímu stavu pokračovat i po prvním příchodu Ježíše Krista. Nyní je ale jeho existence dovolena za zcela odlišné podmínky jako svobodná volba, jelikož každý může poznat způsoby a prostředky, jak se dostat ven z negativního stavu, zobrazené, předvedené a ukázané Ježíšem Kristem.

Aktuální poučení o pravé povaze negativního stavu by nemohlo začít, dokud nebyl tento krok završen a dokud se neuskutečnila první fáze poslání Ježíše Krista.

Jestliže není žádná volba, ale jen nutnost něco přijmout takové, jaké to je, přijímá se to slepě bez možnosti pochopit jeho pravou podstatu a důvod jeho jsoucna a bytí. Za těchto podmínek by nikdo nemohl poznat nic o ničem. Předkládají-li se na straně druhé někomu alternativy k svobodné volbě, volí si to, co chce, začne to milovat a chápat a skutečně poznává jeho pravou povahu. Jinak by to nezačal milovat.

Jakmile se odehrálo úplné poučení o pravé povaze negativního stavu jako svobodné volbě, jeho jsoucno a bytí vyčerpá svou užitečnost a navždy bude deaktivováno. Akt této deaktivace je jedním z mnoha významů Druhého příchodu Ježíše Krista.

3. V době prvního příchodu Ježíše Krista do negativního stavu neexistovalo žádné náležité poznání a chápání pozitivního stavu čili království Božího. V této době pseudotvůrci uspěli ve své snaze v takovém rozsahu, že každý měl názor, že království Boží je nedosažitelné, anebo je-li dosažitelné, pak jedině úplnou svatostí vlastního života a vzdáním se všech pozemských, tělesných, hmotných a jakýchkoli jiných rozkoší. Takže království Boží se vnímalo jako něco velmi negativní, zakazující, nudné, omezující a vážné, bez jakékoli radosti či potěšení. S takovýmto převládajícím názorem neměl nikdo touhu snažit dosáhnout vstupu do nebeského království.

Jiným falešným pojetím, které tehdy převládalo, bylo, že království nebeské bylo velmi vzdáleným místem, mimo dosah každého a že jediný způsob, jak by do něj někdo mohl vstoupit, byl násilím a silou. Tedy proto, že království nebeské je velmi negativní místo a rozpoložení, vznikají v něm všechny bídy a strasti, které existují kdekoli mezi živými bytostmi a entitami. Aby se tudíž zbavilo všech utrpení a strádání, je životně závažné a absolutně nutné ovládnout nebeské království, to jest pozitivní stav a zrušit jeho pravidla a podmínky a namísto toho ustanovit pravidla a zásadu negativního stavu. Jedině tehdy se všechny bídy, strasti a problémy odstraní a ustaví se věčné požehnání a štěstí.

Taková byla tehdy víra většiny lidí v negativním stavu. Tato pozice byla nazvána pozicí negativního stavu vzhůru nohama. Jestliže by za těchto okolností Ježíš Kristus eliminoval negativní stav, nastalo by ohromné vakuum, protože všichni účastníci v negativním stavu by bez žádného náležitého poznání a pochopení principů pozitivního stavu nemohli ustanovit žádný řádný a láskyplný vztah s pozitivním stavem.

Jak se uvedlo předtím, zdrojem života je u každého jeho láska. Jestliže se někdo této lásky zbaví, i když je to láska k negativnímu stavu, bez toho, že by se nahradila nějakým odlišným typem lásky, se jeden zbaví vlastního života. Nelze vstoupit do žádného vztahu, aniž by se náležitě miloval a přijímal z vlastní svobodné volby.

Zbavit lidi za těchto podmínek negativního stavu by znamenalo zbavit je jejich

životů a jejich schopnosti naučit se milovat pozitivní stav. V této schopnosti milovat spočívá vlastní spasení. Jestliže se lze učit milovat negativní stav, je zřejmé a logické, že se také lze naučit přestat ho milovat a nahradit tuto lásku láskou k pozitivnímu stavu.

Ale jak lze rozvinout nějakou lásku k něčemu, co se považuje za kruté, nelidské, vážné, vždy uvážlivé, zakazující a omezující? Nikdo takové rozpoložení nemůže milovat. Tudiž zbavit lidi negativního stavu, aniž by se jim dala příležitost poznat pravdu o stavu pozitivním, znamená prostě je zabít. To by odporovalo principům pozitivního stavu a Absolutní Božské lásce a Božské moudrosti Páně.

Proto během prvního příchodu Ježíše Krista tento učil příkladem lidi pravdě o pozitivním stavu a o jeho podmínkách a umístění (království nebeské je uvnitř). Řekl jim, že poznání pravdy o tom či onom každého osvobodí. To dostane každého do pozice, aby učinil správnou a náležitou svobodnou volbu ubírat se každým takovým směrem, kterým chce jít nebo si zvolit cokoli, co si zvolit chce.

Protože se však tato nová situace musí vyzkoušet a zobrazit živými příklady, je nutné na nějaký čas zachovat negativní stav, aby se každému ukázalo, že je možné radovat se ze života, být bohatý, mít všechny zdroje negativního stavu, a přesto být pozitivním a členem pozitivního stavu. Konec konců závisí na sklonech a motivaci, jakou kdo má při přístupu k čemukoli ve svém životě. Do tohoto bodu byla záležitost úmyslu a motivace nadbytečná, protože každý věřil, že byl ve svém rozpoložení z nutnosti bez ohledu na svůj úmysl a motivaci. Každý projev jakéhokoli úmyslu a motivace je možný jen na základ srovnání a ilustrací důsledků a následků.

Jestliže by se negativní stav odstranil předtím, než by tato ilustrace mohla přinést plody, nebylo by nikdy možné dosáhnout náležitého úmyslu a motivace být pozitivním. Každý by byl odsouzen k tomu, aby na věčnost zůstal takový, jaký tehdy byl. Jestliže by se nejdříve nezobrazily důsledky a následky jak pozitivního, tak i negativního úmyslu na živých příkladech lidí, nikdo by nikdy nemohl získat jakékoli pochopení toho, proč a z jakého důvodu je takový, jaký je. Jeden by byl zotročen nutností být takovým, jaký je, aniž by někdy měl příležitost pochopit pravý význam této situace.

Pozitivní stav je vybudován na náležité znalosti pravdy a touze po této pravdě a po rozvíjení lásky k této pravdě a na motivaci touto pravdou. Jedincův úmysl znát pravdu za účelem jejího použití ve vlastním životě je nutnou podmínkou objevení pozitivního stavu a ztotožnění se s ním. Tuto znalost pravdy nelze získat, aniž se nejdříve nerozezná, že se vězí v nepravdách a jejich zlech.

Jestliže se jeden ztotožní s náhledem, že vše pozitivní je negativní a vše negativní je pozitivní, zůstává otrokem této nepravdy a nemá žádnou touhu změnit nic v sobě, jelikož to je jediná realita, kterou zkušenostně pozná.

Jestliže by se negativní stav eliminoval s takovou identifikací, jako je tato, navždy by se také odstranila možnost poznání pravdy o pozitivním stavu, protože při této eliminaci by nezůstal nikdo naživu, aby tuto pravdu poznal.

Takže v prvním kroku je každý vyučován pravdě srovnáváním zel a nepravd negativního stavu a ilustracemi živoucího života těch, kdo jsou pozitivními a dobrými jsou v negativním stavu. To je důvod, proč negativní stav musí pokračovat

v existenci i po prvním příchodu Pána Ježíše Krista, aby se každému dala příležitost poznat pravdu a získat motivaci pro rozvíjení pozitivních úmyslů aktualizovat a uskutečňovat tuto pravdu ve svém životě tím, že postupně opouští všechny nepravdy, které miluje či do tohoto bodu miloval. Takto lze poznat a přijmout pravdu o pozitivním stavu ne jako nutnost, ale ze svobodné vůle a volby.

4. V době prvního příchodu Pána Ježíše Krista do negativního stavu pseudotvůrci uspěli v úplném uzavření, izolaci a separaci Niterných myslí lidí, takže je zcela uzavřeli před Bohem a před královstvím Božím, jež je v nitru jejich Niterných myslí. Jediná věc, která jim zůstala, byla jejich vnější mysl. Všechny hodnoty se umístily do zevních, světských, pozemských, tělesných, smyslných a hmotných věcí. Tyto záležitosti se považovaly za jedinou realitu a jedinou příčinou vlastního jsoucná a bytí, která stojí za to. Tehdy neexistoval žádný přímý přístup k Niterné mysli, a tedy k Nejvyššímu a Jeho/Jejímu nebeskému království. Toto byl následek a důsledek aktivace negativního stavu. Jakmile se tento krok provedl a nastala plná láska a ztotožnění se se zevnějšnostmi, zevnějšnosti se staly jediným zdrojem lidských životů.

Veškeré poznání toho, že existuje něco niterného nebo že v Niterné mysli je Bůh a nebeské království, bylo beznadějně ztraceno. Lidé začali uctívat vše zevní včetně zevních bohů ve formě model nebo, v případě dítek izraelských, ve formě zevních, neúčinných a bezvýznamných rituálů a tradic. Zevní tradice a rituály se staly bohem a jedinou smysluplnou cestou života.

Jestliže by za těch to podmínek Ježíš Kristus náhle odstranil negativní stav (což bylo v Jeho moci učinit), každý v negativním stavu by byl navěky zničen, protože každý vložil svůj život do těchto zevnějšností. Náhle otevření Niterné mysli by bylo tak ohromující a nesnesitelné, že by nikdo takou akt nemohl přežít. Konec konců je třeba si pamatovat, že nikdo v té době nevěděl, že Niterná mysl vůbec existuje nebo co Niterná mysl byla. Náhlá konfrontace s Niternou mysli by mohla způsobit tak nesnesitelný pocit viny a studu, že by se nemohl udržet vůbec žádný pozitivní úmysl či motivace k žití. Jestliže se konec konců eliminuje negativní stav, eliminuje se jakékoli spoléhání se na zevnějšnosti a to má za výsledek odkrytí a uvědomění si jsoucná a bytí Niterné mysli. Bez náležité přípravy postupného přijímání existence Niterné mysli nemůže nikdo v kondici, v níž se plně ztotožňuje se zevnějšnostmi a podobnými věcmi a miluje je, přežít plnost přítomnosti Niterné mysli.

Takže sám první krok, který bylo v tomto ohledu třeba provést, bylo přivést lidi k uvědomění si, že vlastní život nezávisí na zevních faktorech, ale že existuje něco zcela jiného, co je důležitější a životně závažnější a na čem vlastní život vskutku závisí. Ježíš Kristus svým příkladem, učením a konkrétním životním stylem dal každému příležitost toto poznat a uvědomit si, že jeden není v zevnějšnostech z nutnosti, ale dle volby. Pojetí volby předpokládá, že existuje odlišná alternativa k životu než život v zevnějšnostech.

Od tohoto bodu se mohou živým příkladem lidského života zobrazit obě alternativy tak, že alternativní příležitost zvolit si pozitivní stav by byla dostupná každému v negativním stavu. Jestliže by se negativní stav eliminoval před tímto zobrazením obou alternativ a před tím, než by se odehrály důsledky svobodné volby obou alternativ, nikdo by nebyl s to poznat, co je život zač, jestliže se vše koná z pozice Niterné mysli a Boha a pozitivního stavu. Bez takového poznání by nemohlo nastat otevření vlastní Niterné mysli. Bez takového otevření by při eliminaci negativního

stavu v zevnějšnostech nikdo nemohl přežít ani na zlomek vteřiny.

To je další důvod, proč bylo negativnímu stavu dovoleno pokračovat i po prvním příchodu Ježíše Krista. Provedení toho účelu vyžaduje čas, aby se každému dala příležitost vše toto poznat. Jakmile jsou každému dány dostatečné příležitosti a nastává veškeré poznání, tehdy se plně aktualizuje druhý příchod Ježíše Krista a negativní stav dojde ke svému věčnému konci.

5. Jak se shora uvádí, byli všichni účastníci se v negativním stavu v době prvního příchodu Ježíše Krista přesvědčeni, že negativní stav byl jedinou alternativou v životě a že existuje z nutnosti a nikoli volbou. Kvůli této filosofii se negativní stav považoval za pozitivní a jediný možný zdroj života. S takovýmto ztotožněním neměl nikdo v negativním, jakož i pozitivní stavu žádnou znalost, chápání a přijetí toho, jaký je pravý původ, zdroj, povaha, účel a cíl negativního stavu. Jedině Nejvyšší a pseudotvůrci znali jeho pravý původ, zdroj, povahu, účel a cíl. Takže vše bylo zahaleno pod maskou něčeho jiného, než to skutečně bylo. Taková je povaha negativního stavu, protože bude-li se znát, chápat a přijímat pravá povaha, původ, cíl a účel negativního stavu, nikdo by nikdy nechtěl být jeho součástí. Proto bylo Nejvyšším dovoleno, aby načas nikdo neznal skutečný původ, zdroj, povahu, účel a cíl negativního stavu, aby tak negativní stav mohl mít možnost dosáhnout svého a umožnit každému získat odpověď na výše uvedenou životně důležitou a kritickou otázku.

Avšak jakmile se negativní stav pevně ustanoví, může začít poznávání jeho původu, zdroje, povahu, účelu a cíle. Pokud ale negativní stav zůstává skryt, zamaskovaný a utajovaný, nikdo o něm nemůže nic znát. Proto je během prvního příchodu Pána Ježíše Krista učiněn konec této situaci a otevírají se dveře k tomu, aby se postupně krok za krokem vynesla na povrch pravda o negativním stavu. Jestliže by Ježíš Kristus eliminoval negativní stav v rozpoležení, ve kterém byl v době Jeho prvního příchodu, nikdo by se nikdy nepoučil o pravém původu, zdroji, významu, povaze, účelu a cíli negativního stavu. Za těchto podmínek by se odpověď na tuto otázku nemohla nikdy získat.

Jedním z posláních prvního příchodu Ježíše Krista bylo odstranit pseudotvůrce ze zbytku Stvoření a uzavřít je, aby již neblokovali, nezastírali a neudržovali v tajnosti a nezakrývali tyto důležité věci o negativním stavu. Poté, co se to provedlo, mohl negativní stav ukázat a projevit na povrchu svou tvář ve srovnání s pozitivním stavem, který byl Ježíšem Kristem odhalen jako alternativa k negativnímu stavu.

V pozemských časových pojmech to zabere hodně času, aby se tyto záležitosti o negativním stavu vynesly na povrch a náležitě se zobrazily pro poučení veškerého Stvoření. Avšak jakmile se to provede a veškerá povaha negativního stavu a jeho zdroj, původ, účel, cíl a význam se plně ukáže a dostane na povrch, negativní stav se bude eliminovat na základě volby každého. Tento proces ustanovuje jeden z mnoha významů druhého příchodu Ježíše Krista.

6. Jak se uvádí výše, v době prvního příchodu Ježíše Krista pseudotvůrci uspěli v tom, že učinili každého tak, že přijímal názor, že negativní stav existuje z nutnosti, a že tudíž není k dispozici jiná alternativa. Tímto krokem se každý v negativním stavu stal úplným otrokem této nutnosti. Jakmile se toto provede, nikdo v negativním stavu nepocítuje žádný smysl pro odpovědnost za to, co se v jeho životě odehrává, protože je to vždy mimo jeho kontrolu. Přichází to spíše jako výsledek této nutnosti, než důsledek vlastní volby. Jelikož v negativním stavu neexistují žádné volby,

nemůže tu být odpovědnost za nic, co se ve vlastním životě odehrává. Vše je nevyhnutelné a předurčené nutností žádné volby. Takže v negativním stavu se nikdo necítí být odpovědný za nic. Kvůli této situaci nelze v negativním stavu získat či pojmout náležité pojmání, obraz a vnímání sebe sama jako sebeuvědomělého, svobodného, nezávislého a volby konajícího individua. Proto lidé v negativním stavu nemají žádné ponětí o tony, kým jsou a proč jsou tam, kde jsou, a co to vše vůbec znamená. Nejen že o tom nemají žádnou představu, ale ani se nestarají to znát či se ani nesnaží mít takovou představu či znalost. Toto je jeden z nejzazších výdobytků negativního stavu. Taková je cesta negativního stavu.

Jestliže se jedinec ztotožní s tímto postojem a životním stylem a miluje ho, je nevědomým otrokem negativního stavu. Veškerá odpovědnost je přenechána někomu či něčemu - někomu vedle, daleko mimo - nikdo se nemusí o nic starat.

Jestliže by za těchto okolností negativní stav měl být eliminován, žádný jeho účastník by neměl žádnou příležitost poznat pravdu o sobě samém, přijmout náležité pojetí a obraz sebe sama a stát se svobodnou, nezávislou, sebeuvědomělou a odpovědnou bytostí a entitou. Kvůli takové situaci by každý v negativním stavu byl nakonec věčně zničen. Ten, kdo je nezodpovědný a nemá žádné pojetí o tom, kým je a proč je, a kdo si myslí, že nemá vůbec v ničem žádnou možnost volby, nemůže být uveden do stavu pozitivního.

V prvním příchodu Ježíše Krista bylo prvním krokem v tomto ohledu odstranit tuto slepotu a nezodpovědné chování a identifikování se a zobrazit, že každý je zodpovědný za vše, co se v jeho životě odehrává, protože každý má alternativní volbu.

Ve druhém kroku je každému dána příležitost zažít výsledky svobody volby a nést následky svých jednání, aniž by se někdo obviňoval. To vede k možnosti ustavení pocitu sebe sama jako jedinečné, zvláštní, neopakovatelné bytosti, která může praktikovat nové získaný dar svobody volby. Jediný způsob, jak lze být schopen získat jakékoli pojmání, obraz a vnímání sebe sama, je schopností svobodné volit z mnoha alternativ.

Ale v době prvního příchodu Ježíše Krista nebyly žádné takové alternativy k dispozici, protože vše bylo z nutnosti a ne dle svobodné volby. Jestliže by tudíž Ježíš Kristus měl eliminovat negativní stav za takových podmínek a vnutit pozitivní stav členům negativního stavu, přijali by ho jako nutnost a ne jako alternativu, a žádná svoboda volby by tudíž nikdy nepřinesla své plody. V takovém případě by se pozitivní stav stal opravdu negativním.

Proto bylo nejdříve nutné upozornit lidi na pravý stav věcí ohledně jejich situace a poskytnout jim zkušenost života, v němž by si mohli svobodně zvolit být pozitivní nebo negativní, čímž by se učinili zodpovědnými za všechny dobré či zlé důsledky svých svobodných voleb. Takto by mohli nabýt pocit, že jsou jedinečnými, svobodnými a nezávislými jedinci, kteří žijí ne z nutnosti, ale dle své vlastní svobodné volby.

Tato nová situace je dalším kritickým krokem v přípravě k nejzazší eliminaci negativního stavu během druhé fáze spasení, to jest během druhého příchodu Ježíše Krista.

Postupně a pomalu, krůček za krůčkem, mohou lidé poznávat na svých vlastních příkladech všechny tyto důsledky jak negativních, tak pozitivních voleb, a nakonec si v jednom bodě svého poučení zvolit jen stav pozitivní. Jakmile každý dojde do bodu, kde chce volit jen pozitivní stav, negativní stav přestane být a existovat. Ovšem jen Nejvyšší přesně ví, jaká drastická opatření, příklady, zkušenosti a experimenty jsou třeba k přesvědčení lidí, aby svobodně zvolili jen pozitivní stav.

A to je další důležitý důvod, proč je negativnímu stavu dovoleno pokračovat. V tomto časovém bodě nevyčerpal svou užitečnost pro poučení a konání voleb.

7. V době prvního příchodu Ježíše Krista pseudotvůrci zcela uspěli v přesvědčení každého v zóně vymístění, že tato zóna je jedinou pravou a původní realitou a že vše ostatní je nereálné nebo padělané. Takže dle nich je jen zóna vymístění pravým zdrojem života a všeho pozitivního; tudíž její vládcí jsou praví a nepochybní stvořitelé a bohové. Každý v zóně vymístění se s touto ideou ztotožňoval a plně upadl do lásky ke všem fabrikacím a životnímu stylu této zóny. Žádné jiné poznání a chápání nebylo žádné jiné realitě k dispozici. Proto neexistovala žádná touha a motivace ověřit si či zkontrolovat, zda-li to, co se členům negativního stavu o této či nějaké jiné situaci předkládá, je pravdivé, či nepravdivé. Za těchto okolností lidé ztratili jakoukoli perspektivu toho, co je skutečně pravdivé a žádoucí a přijali falešnost této situace jako takovou.

Na straně druhé měli lidé považovat tehdy za dobré a zbožné malou nebo žádnou vědomou představu o tom, že existuje nějaká jiná forma života než ta, kterou měli na planetě Zemi. Fyzická smrt pro ně tudíž byla koncem každého života.

Protože zóna vymístění byla považována za jedinou realitu jsoucí k dispozici jejím obyvatelům, každý zde by dle z nutnosti, a ne dle svobodné volby. Jestliže někdo nemá ponětí o tom, že existuje nebo je reálné něco jiného, nemá v tom žádnou možnost volby a je zde či onde z nevyhnutelné nutnosti. Jsouc tomu tak, vkládá každý veškerou svou důvěru, spoléhání se, víru a naději v nevyhnutelnou nutnost a ztrácí jakoukoli touhu hledat něco jiného, jelikož nic jiného neexistuje.

Jestliže by Ježíš Kristus za těchto okolností eliminovat negativní stav, zároveň by eliminoval všechny jeho obyvatele a jejich víru, důvěru, spoléhání se a naději v jedinou věc, se kterou se ztotožnili. Je zřejmé, že jestliže se odejme vlastní zdroj víry, důvěry, spoléhání se, odnímá se tím i vlastní život. Takže nikdo v zóně vymístění by nemohl být spasen. Proto bylo v tom či v čemkoli jiném nutné zahájit odlišný přístup – ponechat lidem jimi přijatý zdroj života, realitu, totožnost, lásku, víru, důvěru, spoléhání se a naději či cokoli, co měli, a zároveň uvést všechny ostatní alternativy, zobrazit jejich pravou povahu, výsledky, důsledky a následky živým příkladem těch, kteří se ztotožnili s pozitivním stavem a zjevit lidem, že jejich život nekončí jejich fyzickou smrtí.

Během Svého prvního příchodu Ježíš Kristus otevřel dveře všem ostatním alternativám a do ostatních dimenzí, ponechávaje zároveň negativní stav v dominanci v zóně vymístění, aby tak nemohlo nastat náhlé pohlcení života tím, že se odejme přijatý zdroj a identita lidského života a milování. Zároveň uvedl nový způsob života – pozitivní stav, který měl koexistovat se starým, aby každému v zóně vymístění posloužil jako příklad a srovnání toho, jaké je to být v pozitivním stavu.

Tato podivná a zvláštní situace je Nejvyšším tolerována, dokud každý v zóně vymístění nebude mít dostatek času a příležitosti učinit pravé srovnání mezi negativním a pozitivním stavem a naučit se z mnoha příkladů lidí v pozitivním stavu učinit konečně svou vlastní svobodnou volbu v této věci. Když se toto stane, negativní stav je odstraněn, zóna vymístění se vyprázdní a stane se neobydlenou a pravá realita pozitivního stavu Stvoření Nejvyššího navždy převezme vládu. A to je dalším důvodem, proč bylo negativnímu stavu dovoleno pokračovat i po prvním příchodu Ježíše Krista.

Výše uvedených sedm bodů nyní odráží *některé* z důvodů toho, proč je negativnímu stavu dovoleno pokračovat i po prvním příchodu Ježíše Krista. Je myslitelné předpokládat, že existuje přesahující chápání těchto důvodů, avšak body zde v této věci zjevené jsou v této době dostatečné k úvaze pro každého.

X. DUCHOVNÍ VÝKLAD JEDNOHO OMEZENÉHO ASPEKTU OBSAHU KAPITOLY OSMÉ V PROROKU DANIELOVI

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 71 - 80, X.

V kapitole osmnácté knihy „Realita, mýty a iluze“ bylo zjeveno, že třicet pět knih ve Svaté bibli obsahuje vnitřní smysl. Tento vnitřní smysl je tím, co činí Svatou bibli svatou. Bylo zde také zjeveno, že existuje nejméně deset odlišných významů a smyslů obsažených v tomto vnitřním smyslu.

Jiným tajemstvím o obsahu a významu Svaté bible v jejím vnitřním smyslu, je to, že cokoli je v ní napsáno, je psáno tak, aby vyvolávalo odlišná chápání a výklady, přizpůsobené rozličným typům, rozpoložením, stavům, procesům a místům v historii duchovní progresu či regrese lidských bytostí, jakož i sentientních entit v celém Stvoření i v zóně vymístění. Takže, jak se zdůrazňuje v kapitole třetí této knihy, odlišné věky, období, epochy a odlišné politické situace vyvolávají odlišné duchovní významy a aspekty každého zjevení, obsaženého v těchto třiceti pěti knihách Bible Svaté.

To prostě znamená, že kupříkladu duchovní výklad událostí relevantní dobám před Prvním příchodem Ježíše Krista se bude zcela lišit od výkladu událostí, které se odehrály po tomto prvním příchodu. Také bude odlišný od národa k národu, od jednoho náboženství k druhému, od jednoho století k jinému, od jedné světové války k jiné, od jedné hlavní události k jiné atd. Všechny tyto doby a jejich události, ať jsou politické, sociální, ekonomické, náboženské, osobní či, jakékoli máme, jsou výsledkem a důsledkem nějakého duchovního stavu věcí všech dotyčných bez ohledu na to, zdali si dotyční jsou či nejsou uvědoměle vědomi, že reprezentují nějakou duchovní záležitost či kondici uvnitř sebe a mezi lidmi v celém Stvoření a zóně vymístění a reagují na ni.

Takže je například omylem předpokládat, že dvě velké světové války dvacátého století na této planetě byly výsledkem politické manipulace a chtivosti po dobývání a po moci těch, kdo tyto války vyvolali. To je jen zdánlivá pravda. Jak již zdůraznil Swedenborg, je skutečnou pravdou to, že tyto války byly výsledky určitých perverzí náležité duchovní aplikace Božské pravdy z Božského dobra, které lidstvo sledovalo prostřednictvím svých hlavních náboženství a jejich zdeformovaných a nesprávných doktrín či náboženství ateismu v případě Sovětského svazu.

Kdykoli určité perverze Božské pravdy splní svůj účel a jsou většinou lidí plně přijaty a uznány jako způsob života, tito lidé spustí důsledky takového přijetí. Trestají sami sebe, aniž by si to trestání vědomě uvědomovali, prostředky, způsoby a v rozsahu odpovídajícím a obsaženém v této jednotlivé formě perverze. Takže lze najisto usuzovat, že všechna strádání, utrpení, ukrutnosti, ohavnosti a ošklivosti, která potkávají jak jedince, tak i celou společnost a lidstvo, jsou výsledkem přijetí nějaké formy perverze, deformace a falzifikace Božské pravdy z Božského dobra.

Vnitřní smysl Svaté bible je uspořádán tak, aby byl s to obsahovat, v jejich bezčasovém a bezprostorovém pojmání, všechny rozličné aspekty takových deformací, perverzí a falzifikací a nastínit z nich cestu ven. Proto odlišné doby a

kondice vyžadují odlišnou interpretaci toho, co je obsaženo ve Svaté bibli. Hlavní chybu většiny vykladačů Svaté bible lze nalézt ve faktu, že se pokouší o tento výklad v globálním, všezahrnujícím a generálním smyslu, použitelném uniformně na všechny situace a kondice. Z takové pozice nastávají hlavní chyby jejich výkladů proto, že vykladači násilně přesunuli a přenesli tentýž význam a smysl na všechny situace a kondice obecně. Lpění na takových jednostranných výkladech je velmi nebezpečným podnikem, protože má za výsledek redukci a napájení mnoha protikladných názorů, pohledů a filosofii, které se ustanovují v rozličných formách náboženství a sekt, které se bláznivě a nesprávně domnívají, že jsou pouze tím jediným, co obsahuje absolutní pravdu. Ovšem jak je to zřejmé, nikdo nemůže znát či mít absolutní pravdu, protože nikdo není absolutní.

Proto je třeba a se vyhnout upadnutí do této léčky a naučit se vidět věci v jejich progresivní, stále se měnící a pohyblivé perspektivě. Konec konců tak byla Svatá bible napsána, to jest jazyk Svaté bible odráží tekutost a neustálou proměnlivost všech stavů a rozpoložení v celém Stvoření, jakož i v zóně vymístění.

V této době bude zjeven jeden omezený aspekt toho, co je obsaženo v kapitole osmé Proroka Daniela, jako relevantní současné duchovní kondici lidstva. Tento aspekt není ani vyčerpávajíc, úplný či pouze jediný. Nelze se pokoušet o žádná zobecnění. Při výkladu tohoto aspektu se důrazně upozorňuje, že jeho relevance je platná jen pro tuto jednotlivou dobu. Později, až se vyvolají některé jiné aspekty, bude mít tato interpretace jen historickou hodnotu.

Z předešle řečeného je zřejmé, že lidé mají sklon lpět na jednom výkladu, jako majícím všezahrnující platnost pro všechny doby, situace a kondice, namísto toho, aby na ně pohlíželi jako na mající jen historickou hodnotu, již nepoužitelnou nebo použitelnou v současné době u rozpoložení jen v omezeném smyslu.

S tímto upozorněním, které má být neustále na mysli, následuje omezený výklad jednoho aspektu kapitoly osmé Proroka Daniela.

Kapitola osmá Proroka Daniela se především zabývá dvěma záležitostmi, jak je odrážejí dvě zvířata, popsána v této kapitole. Pro obecné pochopení: Všichni živočichové ve Svaté bibli souvztaží s různými pozitivními i negativními lidskými stavy a kondicemi, obzvláště s jejich emocemi a afekcemi. Na straně druhé v obecnosti souvztaží s hlavní a panující láskou, která vládne lidskými životy. V této kapitole jsou popsána dvě taková zvířata. Jedním je beran, druhým kozel. Takže lze předpokládat, že se popisují dvě hlavní lásky, které v současnosti na této planetě a v ostatních oblastech zóny vymístění panují lidskému u životu. Později se v této kapitole tato dvě zvířata vykládají tak, že to první jsou králové Medie a Persie a kozel je jako Řecké království. Kdykoli je jmenován nějaký národ svým jménem, v zásadě to ve vnitřním smyslu Svaté bible neznamena fyzický, politický národ o sobě, ale namísto toho to znamená formu, jednotlivou, zvláštní formu a způsob, jimiž se některá z panujících lásek projevuje, aktualizuje, realizuje a uvádí do praxe.

Ve třetím verši této kapitoly se říká:

„Tehdy jsem pozvedl své oči a hle, viděl jsem berana stojícího vedle řeky, který měl dva rohy, a ty dva rohy byly veliké, ale jeden byl větší než druhý a ten větší vzešel poslední.“

Pravý duchovní výklad tohoto verše, jaký je relevantní této zvláštní době, je následující: Beran stojící vedle řeky znamená hlavní panující lásku, která v lidech v současné době převládá ve formě stagnujícího rozpoložení. „Stojící vedle řeky“ odráží stagnující rozpoložení. Řeka reflektuje neustálý duchovní pokrok a plynutí a plynost všech duchovních záležitostí. Avšak „stojící vedle řeky“ znamená přehlížení jakékoli potřeby takového duchovního pokroku, plynutí a změny. Beran v této konotaci představuje lásku, ovládající většinu lidí, k zevním, bezcenným, tělesným, vnějším, hmotným, povrchním a pomíjivým věcem, podporovanou dvěma mocnými přesvědčeními. To se odráží ve výroku: „dva rohy byly veliké“. Jeden roh znamená moc přesvědčování, aby se tato láska přijala. Nutnost přijetí této lásky jako vládnoucí formy v životě každého musí předcházet před tím, než se přijme a projeví druhá přesvědčivost této lásky. To je zřejmé z výroku: „Ale jeden byl větší jak ten druhý a ten větší vzešel později.“ Větší roh znamená manifestaci síly přesvědčení, která uspěla přesvědčit současně existující lidi, že neexistuje žádná jiná hodnotná láska, než láska ke všemu vnějšímu, pomíjivému, dočasnému, hmotnému a obzvláště k tomuto fyzickému či pozemskému projevu jejich životů.

Ve verši čtvrtém se říká:

„Viděl jsem berana trkat na západ, na sever a na jih, takže žádné zvíře před ním nemohlo obstát; ani tu nebylo žádné, které by mohlo vyváznout z jeho rukou, nýbrž dělal si, co chtěl, a vzmohl se.“

„Viděl jsem berana trkat na západ, na sever a na jih“ znamená, že tato vládnoucí láska ke všemu zevnímu a k fyzickým aspektům lidského života nahrazuje duchovní Dobro a jeho Pravdu, označované slovy „na západ“, přírodní dobro a jeho běžné vnímání, označované slovy „na sever“, a duchovní Pravdu a její Moudrost označenou slovy „na jih“, takže žádný jiný typ hlavní panující lásky by se nemohl uchytit, což je označeno slovy: „takže žádné zvíře před ním nemohlo obstát“. Tato vládnoucí láska byla přijata vůlí většiny lidí. Toto přijetí znamená jejich úplnou identifikaci s touto láskou až do bodu, kdy se nikdo nebude moci osvobodit od této lásky a ta se stane bezkonkurenčním vládcem všeho v lidském životě. To je označeno slovy: „nýbrž dělal si, co chtěl, a vzmohl se“.

Je třeba si uvědomit fakt, že jakmile se někdo ztotožní s láskou, která mu vládne, a ta se stane součástí jeho vůle, tato láska se stává zdrojem jeho života. Život či motivace k životu vyvěrá z vlastní vůle být a existovat. Jestliže tedy někdo přijme do své vůle formu, stav a kondici jakékoli lásky, přivlastňuje si tuto lásku a ta se stává zdrojem jeho života.

Ve verši pět čteme následující:

„A jak jsem pozoroval, náhle přišel od západu kozel přes celý povrch země, aniž by se dotkl půdy; a ten kozel měl mezi svými očima nápadný roh.“

V tomto verši je popsána jiná vládnoucí láska. Když se uváží rozpoložení hlavní lásky vzhledem k zevnějšnostem, jak je popsáno beranem, jeden si náhle uvědomí, že jeho pravý zdroj a původ je z něčeho jiného, co překonává předešlou panující lásku. Že „kozel přišel od západu přes celý povrch země, aniž by se dotýkal půdy“, znamená, že z nedostatku uvědomění si Božské lásky Nejvyššího, z níž vyvěrají všechny pozitivní hlavní panující lásky a jejich afekce, emoce, stavy, procesy a kondice, vyvěrá náhrada božské lásky láskou k sobě, reprezentovaná zde kozlem.

„A kozel měl mezi svýma očima nápadný roh“ znamená sílu sebelásky ospravedlnit, omluvit a zracionalizovat své jsoucno a bytí.

Verš šestý:

„Pak přišel k beranovi, jenž měl dva rohy, kterého jsem viděl stojícího vedle řeky, a běžel k němu se zuřivou silou.“

Tento verš popisuje fakt, že vládnoucí sebeláska nemůže tolerovat či přijmout jako nezávislou sílu a moc žádný jiný typ lásky. Sebeláska potřebuje stálý pohyb ve svém vlastním pseudopokročení, aby se napájela ospravedlňováním, racionalizací a omlouváním všech svých protivných a negativních důsledků a následků. Proto nemůže vystát stagnaci hlavní panující lásky zevnějšností, která nedovoluje žádnou změnu z obavy před ztrátou svého vlastnictví. Avšak tato kondice je pro vládnoucí lásku k sobě nesnesitelná, protože její povahou je stát se jediným nepochybným vládcem všeho ve jsoucnu a bytí, aby to sloužilo této lásce s bezpodmínečnou oddaností a obdivem.

Verš sedmý:

„A viděl jsem ho srazit se s beranem; zuřivě se proti němu rozběhl, napadl berana a zlomil jeho dva rohy. Beran neměl žádnou sílu mu odolat, nýbrž ten ho srazil na zem a rozšlapal; a nebyl nikdo, kdo by mohl vyprostit berana z.jeho rukou.“

Tato slova popisují pohlcení panující lásky k zevnějšnostem vládnoucí láskou k sobě. Před tím, než se toto pohlcení odehraje, je nutné odstranit dvě přesvědčení panující lásky zevnějšností – že je nutné tuto lásku přijmout; a že tato láska je jedinou láskou, která je v jsoucnu a bytí k dispozici, jež motivuje lidský život. Faktem je, že sebeláska nemůže tolerovat žádný jiný zdroj života než sebe sama, a tudíž ohromnou silou a motivačním faktorem svého jsoucna a bytí odstraňuje takové přesvědčení, vrhá je dolů k zemi a rozdupe je, což znamená podřídí si je, učiní je svým služebníkem, uvede je do pozice prostředků k získání a opanování všeho ve jsoucnu a bytí kvůli své vlastní lásce. Z takového rozpoložení nikdo či nic nemůže učinit nic ohledně toho, co představuje beran.

Verš osmý:

„Proto se kozel velmi vzmohl; ale když se stal mocným, větší roh se zlomil a na jeho místě vyrostly čtyři nápadné rohy ke čtyřem větrům z nebes.“

V tomto verši se popisuje, jak se panující láska k sobě bez žádného ohledu na někoho či něco jiného stává jedinou hlavní, motivační silou lidského jsoucna a bytí. Jakmile se ustanoví, není již potřeba vkládat veškerou její sílu do přesvědčování, že je jediným zdrojem života. Namísto toho nyní potřebuje ospravedlnit, racionalizovat a omlouvat své jsoucno a bytí všem ostatním silám, které jsou k dispozici. Takže vyvine další čtyři rohy, které souvztaží se čtverým hlavním přesvědčováním namířeným k zničení čtyř substanciálních a esenciálních principů Absolutní Božské přirozenosti Nejvyššího. Vždyť hlavním účelem a cílem této panující lásky je odstranit každého jiného ve Stvoření, kdo má pozici moci. Protože Nejvyšší je ve Své Absolutní přirozenosti, jak odrážejí tyto čtyři substanciální a esenciální principy, popsané ve třetí kapitole této knihy, jedinou Absolutní mocí a Zdrojem všeho života

ve veškerém Stvoření, je jen přirozené a logické, že tato hlavní panující láska k sobě bude mít za svůj nejzazší účel ovládnutí absolutní moci z Nejvyššího.

Tato čtyři přesvědčení se odrážejí ve stavu sebeospravedlňování, vlastní výjimečnosti, neomylnosti a netolerantnosti. Takže jejich sebeláska předstírá, že je jedinou, která obsahuje veškerou pravdu a má vždy pravdu; je to pouze jediná výjimečná síla, která může mít všechen význam a platnost, nemůže se nikdy mýlit, protože je jediným pravým jsouncem a bytím, a tudíž nic jiného nelze tolerovat či přijímat jako rovného partnera tomuto druhu lásky. Sebeláska doufá, že těmito čtyřmi ohavnostmi dospěje ke čtyřem esenciálním a substanciálním principům Nejvyššího, reflektovaným ve slovech: „ke čtyřem větrům nebes“, a odstraní Absolutní moc Nejvyššího. Avšak aby tak učinila, potřebuje tato sebeláska vyvinout určitou taktiku a metody, jimiž by byla s to uspět ve svém podnikání. To se popisuje v následujících verších.

Verš devátý:

„A z jednoho z nich vystoupil malý roh, který rostl nadmíru velice k jihu, k východu a k Nádherné zemi.“

„Malý roh, který rostl nadmíru velice k jihu, k východu a k Nádherné zemi“ znamená postupný rozvoj hlavních pseudoduchovních trendů, jak je odrážejí čtyři hlavní náboženská přesvědčení na této planetě, která nahrazují Božskou moudrost, kterou značí „jih“, a která nahrazují Božskou lásku, označenou jako „východ“, a veškerý pozitivní stav, označený „Nádhernou zemí“.

V této konotaci „Nádherná země“ znamená všechna nebesa a veškerý pozitivní stav.

Verš desátý:

„A vyrostl až k nebeskému zástupu; a svrhl některé ze zástupu a některé z hvězd na zemi a rozdupal je.“

Tento verš popisuje úspěšnou expanzi panující sebelásky v lidských životech až do bodu, kdy v nich postupně nahradila mnohé aspekty Božské pravdy a Božského dobra uvádějíc je do podřízené pozice, aby sloužily jejich egoistickým snažením.

Verš jedenáctý:

„Vypjal se i tak vysoko jako Princ zástupů; a jím byly zrušeny denní oběti a místo Jeho svatyně bylo svrženo dolů.“

V tomto verši se popisuje, že skrze svá čtyři hlavní náboženská přesvědčení tato sebeláska uspěla v umístění se do lidských myslí na místo všezahrnující Božské pravdy, která obsahuje všechny aspekty Pravdy, a že vzhledem k tomu se uzavřel neustálý styk a komunikování s Niternou myslí, kde přebývá pravý Nejvyšší, a faktem odmítnutí, že takové věci jako Niterná mysl a duchovní principy existují, byla uvedena do úplné dominance zevní mysl.

Verš dvanáctý:

„Kvůli přestoupení propadla armáda rohu, aby se protivil denním obětem; a

pravdu srazil dolů na zem. Toto vše učinil a dařilo se mu.“

Tento verš odráží fakt, že kvůli počáteční aktivaci negativního stavu byly všechny nepravdy, zla a ohavná přesvědčení o nich přivlastněny jejich sebelásce a staly se v rukách sebelásky nástrojem, zabraňujícím každému před neustálou komunikací a stykem s niternostmi a s Nejvyšším v těchto niternostech. Tímto aktem byla nepravda prohlášena za pravdu, sebeláska prohlášena za dobro a řádná pozice hlavou vzhůru byla prohlášena za pozici vzhůru nohama. Takže se tehdy v lidské mysli pevně ustanovila obrácená pozice vzhůru nohama a úspěšně se uchytila v lidských životech.

Verš třináctý:

„Pak jsem uslyšel svatého hovořit; a jiný svatý řekl tomu, co hovořil: „Jak dlouho bude víze týkající se denních obětí a přestoupení, která pustoší, vydávání jak svatyně i zástupů, aby byly pod nohou rozdupány?“ “

V těchto slovech: „svatý“ a „jiný svatý“ jsou označeni duchovní rádci, kteří jsou na této Zemi přiděleni Nejvyšším Niterné mysli každého za účelem udržování neustálé spojující linky lidské mysli se všemi ostatními úrovněmi Stvoření. Zde se dotazovali, jak dlouho tato situace bude pokračovat a jak dlouho bude panovat tato pozice vzhůru nohama?

Verš čtrnáctý:

„A řekl mi: „Po dva tisíce tři sta dní; pak bude svatyně vyčištěna.“ “

V niterném smyslu tato slova nepopisují fyzický čas, ale namísto toho určují stupeň a potřebu naplnění a užitku, který negativní stav poskytuje pro poučení každého v celém Stvoření Nejvyššího. „Dva tisíce“ znamená všechny aspekty negativních panujících lásek, které byly přijaty lidmi a stvořeními na této planetě a po celé zóně vymístění, zatímco „tři sta dní“ znamená, dokud nevyčerpají svou užitečnost a dokud každý ve Stvoření Nejvyššího a v zóně vymístění nezíská plné poučení o povaze negativního stavu. Pak bude negativní stav odstraněn a cesta do Niterné mysli a do duchovního světa se otevře a v tomto světě se znovu ustanoví správná pozice hlavou vzhůru.

Verš patnáctý:

„Nyní se stalo, když jsem já, „Daniel“, spatřil toto vidění a pátral jsem po významu, že náhle přede mnou stanul jeden, mající vzezření člověka.“

V tomto verši „Daniel“ znamená ostatky veškerého Dobra a Pravdy Nejvyššího, které je obsaženo v každé lidské bytosti v nejniternějším centru Niterné mysli. „Člověk, který náhle stanul před Danielem - ten, mající zjev člověka“ označuje představitele nejvyššího Duchovního rádce Niterné mysli.

Verš šestnáctý:

„A slyšel jsem nad Ulajem lidský hlas, který volal a řekl: „Gabrieli, učiň, ať tento člověk pochopí toto vidění“. “

V tomto verši „slyšení lidského hlasu mezi břehy Ulaje“ označuje hlas nejvyššího Duchovního rádce, Jímž je Nejvyšší, Kdož, je Absolutní a jako Absolutní v Sobě uchovává všechny možnosti změn a všechny formy nekonečného pokroku, což reflektuje výrok, že byl mezi břehy Ulajskými. „Gabriel“ znamená představitele Nejvyššího, který byl pověřen k Niterné mysli za účelem zjevení či poskytnutí porozumění rozličným tajemstvím, obsaženým ve vlastní Niterné mysli na základě Přítomnosti Nejvyššího v ní.

Verš sedmnáctý:

„Tak přišel blíž, kde jsem stál, a když přišel, polekal jsem se a padl jsem na svou tvář, ale on mi řekl: „Pochop, lidsky synu, že toto vidění se vztahuje na dobu konce“.“

Tento verš označuje, že kvůli neexistenci nějakého přímého kontaktu mezi Niternou myslí a zevní myslí lidských bytostí a každého, kdo je v negativním stavu, to způsobuje starosti a následné pokoření v tom, že není schopnost pochopit vůbec nic bez přímého zjevení od Nejvyššího. Tato slova také znamenají, že právě před tím, než se negativní stav odstraní, sebeláska a jí sloužící láska k zevnějšnostem ovládne všechny sklony a motivace lidí, kteří padli do léčky zóny vymístění včetně planety Země.

Verš osmnáctý:

„Když se mnou mluvil, byl jsem v hlubokém spánku s tváří k zemi; ale uchopil mě a postavil mě zpříma.“

Tato slova odrážejí fakt, že za současně existujících podmínek je jen jeden způsob, jakým lze být v kontaktu s vlastní Niternou myslí a s vlastními duchovními rádci a jenž může odhalit všechny tyto záhady a tajemství a přinést pochopení pravého významu negativního stavu a jeho následků. Tento stav je stavem hluboké, důkladné duchovní hypnózy či transu, označeném slovy: „v hlubokém spánku s tváří k zemi“. Uchopením ho tak, že stál zpříma, se označuje prohloubení duchovního transu do úrovně plenárního stavu, jenž je stavem všezahrnujících aspektů vlastního jsoucná a bytí, který může chápat a vnímat věci v jejich náležitém a správném významu.

Verš devatenáctý:

„A řekl: „Hle, seznámím tě s tím, co se stane v pozdější době rozhořčení; neboť v určený čas bude konec“.“

Tento verš znamená, že veškerá znalost ohledně negativního stavu a jeho následků je k dispozici v nejniternější svatyni Niterné mysli každého, ale nemůže být známa vnější mysli, aby nemohlo nastat žádné rušení Božské prozřetelnosti. Také je to odraz ujištění, že v jednom bodu bude negativní stav odstraněn ze jsoucná a bytí.

Verš dvacátý:

„Beran, jehož jsi viděl majícího dva rohy - to jsou králové Médie a Persie.“

Tento verš popisuje jak povahu panující lásky k zevnějšnostem, tak i její formu a

prostředky projevu v lidských myslích a jejich životech. V této konotaci znamenají „králové“ všechny zvrácené pravdy, které prohlašují, že pravá hodnota lidského života je v jeho závislosti na fyzickém životním aspektu, jak se projevuje během pozemského života a života v negativním stavu. „Médie“ označuje vnější mysl, která převrací všechny ryzí pravdy, přicházející z Niterné mysli, a „Persie“ označuje duševnost, která je zfabrikována z těchto zvrácených pravd všech těch, kdo jsou lapeni v negativním stavu.

Verš dvacátý první:

„A kozel je království Řecka. Větší roh, který je mezi jeho očima, je první král.“

Tento verš reflektuje ryzí formu a projev hlavní vládnoucí sebelásky, založené na vnější mysli, zfabrikované ze všech hrozných přesvědčení totality zel a nepravd v jsoucnu a bytí. „Řecko“ v této zvláštní konotaci odráží to, že zevní mysl, která neobsahuje nic z dobra a nic z pravdy, ale jen nejzazší panující lásku k sobě s vyloučením každého a čehokoli jiného. Takový je hlavní účel takové lásky - vyloučit z této lásky vše a všechny jiné. Toto označuje větší roh mezi očima. První král znamená její hlavní nepravdu, která prohlašuje, že není jiné lásky, než láska k sobě samému s vyloučením každého a všeho jiného.

Verš dvacátý druhý:

„A jako zlomený roh a čtyři, které vyvstaly na jeho místě, povstanou z národa čtyři království, ale ne s jeho mocí.“

Tento verš ve své zvláštní konotaci označuje, že jakmile se pevně ustanoví hlavní vládnoucí láska k sobě s vyloučením všeho a každého jiného, zfabrikují se z ní čtyři hlavní hrozná přesvědčení ve formě falešných náboženství, která vyvěrají z potřeby uctívat toto sebe sama jako jediného nejzazšího stvořitele a boha. To, že neměly tutéž moc, znamená, že tato čtyři hlavní pseudonáboženská přesvědčení, existující v zóně vymístění, budou mezi sebou bojovat o svá panství a nadřazenost. Tento boj oslabí počáteční vynalézavý a mocný pud sebelásky před tím, než se plně a účinně ustaví v lidských životech.

Verš dvacátý třetí:

„A v pozdější době jejich kralování, kdy přestupníci dosáhnou své plnosti, povstane král mající ohavné rysy, jenž rozumí zlověstným intrikám.“

Situace popsaná v tomto verši nastane krátce před eliminací negativního stavu. Ze shora uvedených čtyř hrozných přesvědčení vyvstane nové přesvědčení a nepravda, jež bude mít přístup k pojetím Nového zjevení a jejich porozumění a použije tyto ideje a pojetí pro své vlastní destruktivní a ohavné účely.

Verš dvacátý čtvrtý:

„Jeho síla bude mocná, ale ne z jeho vlastní moci, bude hrozivě ničit a bude vzkvétat a prospívat; zničí mocné a také svaté lidi.“

Tento verš popisuje veškerou sílu, velikost, moc i panství, které toto přesvědčení bude mít nad lidmi, protože své ideje ukradlo z Nového zjevení. Zvrácením těchto

idejí bude toto pseudonového zjevení s to panovat bezkonkurenčně, bude úspěšné, rozrůstající se a rozšiřující se do bodu, že vše ostatní bude zahrnuto do tohoto pseudonového zjevení a mnozí lidé, kteří mají přístup k Novému zjevení, budou svedeni a ovládnuti přitažlivostí, velkou přístupností a úspěšností pseudonového zjevení.

Verš dvacátý pátý:

„Svou Istivostí způsobí, že se klamu bude dařit v jeho rukách; a ve svém srdci se bude velebit. Zničí mnohé v jejich rozkvětu. Povstane i proti Princi princů; ale bude zlomen bez lidské ruky.“

Tento verš značí, že ukradené ideje z Nového zjevení, jež budou zahrnuty do pseudonového zjevení, budou takové síly přesvědčivosti, že každý bude podveden, pokud bude v dosahu této nové pseudonauky. To povede k ustavení kondice, v níž se toto pseudonové náboženství a jeho pseudonauka prohlásí za jedinou absolutní pravdu. Tato situace povede k podkopání víry mnohých lidí, kterým bude vlastní pravá idea Nového zjevení. Pseudonové zjevení bude prohlašovat, že je pravým zjevením, které přichází od pravého Nejvyššího a že pravé zjevení je pseudozjevením, které přichází z pekel. Když toto nastane a přijmou to mnozí, bude konec negativního stavu na dosah. Božská prozřetelnost Nejvyššího zasáhne a přivede konec všech ohavností a ošklivostí aktivovaného a panujícího negativního stavu v lidských myslích.

Verš dvacátý šestý:

„Vidění o večerech a ránech, které bylo pověděno, je pravdivé; proto zapečet' to vidění, neboť se vztahuje na mnoho dní v budoucnosti.“

Tento verš značí, že je zjevena pravda o negativním stavu, reprezentovaném slovem „večer“, a o pravé povaze pozitivního stavu, reprezentovaného slovem „ráno“, jakož i o Novém zjevení, přicházejícím od Nejvyššího, i o falešném zjevení, založeném na ideách Nového zjevení, které negativní stav využívá, aby navždy zničil stav pozitivní. Rčení „proto zapečet' toto vidění“ znamená, že každé zjevení obsahuje mnohé aspekty, které jsou použitelné ve svém celku na jednu zvláštní dobu, kondici, stav či událost, ale že každá doba a kondice vyvolává odlišný význam a výklad každého takového zjevení. Výrok „neboť se vztahuje k mnohým dnům v budoucnosti“ znamená, že každý aspekt Nového zjevení bude splněn a přinese plody v pravý čas v náležité době, za správných okolností, a jakmile se naplní, bude také dostupný k pochopení na úrovni vědomé lidské mysli.

Verš dvacátý sedmý:

„A já, Daniel, jsem zeslábl a na mnoho dní onemocněl; poté jsem vstal a vykonával povolání u krále. Žasl jsem nad tím viděním, ale nikdo mu nerozuměl.“

Tento verš znamená, že je pro lidskou mysl nemožné pochopit úplnou hloubku všech aspektů každého zjevení, protože to je všezahrnující pro všechny časy a ne-časy, pro všechna místa a ne-místa a pro všechny události, které se odehrají ve veškerém Stvoření a v celé zóně vymístění. Jakmile se to uzná, lze oddělit či izolovat jeden aspekt tohoto zjevení, který je relevantní vlastní době. To označuje

výrok: „poté jsem vstal a vykonával povolání u krále“. Uvědomění, že každé vidění či zjevení má nekonečné možnosti výkladu, je velmi obtížné přijmout lidskou myslí, a tudíž lidská mysl žasne, jelikož ať se snaží jakkoli usilovně pochopit nutnost pro takový všeobsahující význam každého zjevení, nemůže toto pochopení ze stanoviska vnější mysli dosáhnout.

A to je jeden z mnoha aspektů významu a výkladu této kapitoly v Danielovi, jak je použitelný na současný duchovní stav věcí v zóně vymístění a na této planetě. Ze zřejmých důvodů je to jen stručné vysvětlení tohoto aspektu, které stačí podat představu toho, o co se vůbec jedná.

Současná duchovní situace v negativním stavu je taková, že panující láska sebe sama a láska k tomuto světu (k zevnějšnostem) velmi zřetelně převládá v lidských myslích a bezkonkurenčně vládne všemu v lidských životech až do krajnosti. Zájem o duchovní záležitosti v mnohých případech buď zcela chybí, nebo je povrchní, nebo lidé jsou zaneprázdněni pseudoduchovními záležitostmi zdeformovaných názorů, filosofií, nauk, obřadů, pojmání jim odpovídajících náboženských či spiritualistických trendů či doslovných pojetí reinkarnace a snah předpovídat budoucnost.

A ačkoli jsou nyní ideje Nového zjevení po nějaký čas k dispozici lidem na této Zemi, tito se k nim buď zcela otočí zády, nebo je využívají a chápou způsobem, který se hodí jejich nejnižším potřebám. To je nebezpečná situace, protože buduje vhodný základ pro nové pseudozjevení, popsané v kapitole osmé Proroka Daniela, aby se mohlo uchytit v lidských myslích a uspět ve svých zkázonosných cílech.

Dokud se tato situace nenapraví a nespraví a dokud jistý nutný počet lidí nebude ochoten přijmout Nové zjevení do svých srdcí, bude se vyžadovat uskutečnění drastických opatření dle Božské prozřetelnosti Nejvyššího, jak se to reflektuje na konci verše dvacátého pátého, kapitoly osmé Proroka Daniela: „Ale bude (to jest nové pseudozjevení) zlomen bez lidské ruky.“

Tento spisovatel vážně doufá, že tomuto nešťastnému obratu událostí lze zabránit, jelikož není nic konečného v zákonech božské prozřetelnosti a všechny takové výroky, jaké byly právě výše citovány, odrážejí potencialitu toho, aby se taková drastická opatření uplatnila, pokud si lidé v negativním stavu ze své svobodné vůle zvolí vyvolat nutnost uskutečnění těchto drastických opatření.

XI. O ŘÁDNÉM CHÁPÁNÍ POJETÍ NOVÉHO ZJEVENÍ

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 81 - 88, XI.

V této knize a v jiných knihách autora je docela často užíván pojem „Nové zjevení“. V této době je radno nabýt správného chápání tohoto pojmu a toho, z čeho se Nové zjevení skládá.

Jak každý nyní ví a jak se to tak zdůrazňovalo mnohokrát předtím, není žádná sentientní či lidská bytost Absolutní. Vzhledem k této fundamentální rozlišnosti existující mezi Stvořitelem a Jeho/Její Stvořením není nikdo ve Stvoření s to poznat Absolutní pravdu a všechny všezahrnující duchovní principy Absolutní přirozenosti Nejvyššího.

Proto je vztah mezi Absolutním Nejvyšším a všemi stvořenými relativními členy Jeho/Jejího Stvoření vybudován na následujících životně závažných a kritických principech:

Sdílení Absolutní pravdy a nekonečného počtu jejích Absolutních duchovních principů Absolutní přirozenosti Nejvyššího se provádí v postupných progresivních krocích v souladu s jedinečnou strukturou a kapacitou každého k obsažení a využití stupně pravdy přenášené Nejvyšším, odpovídajícího této kapacitě.

Proč je nutné přenášet každý stupeň pravdy v takových krocích? Protože všichni lidé ve Stvoření Nejvyššího, jakož i v zóně vymístění, nejsou nikdy Absolutními, v sobě a sami o sobě nejsou s to získat si nějakou pravdu svým vlastním úsilím mimo z Nejvyššího. Nikdo ve Stvoření a v celé zóně vymístění není schopen vytvořit ze sebe samého žádné pojetí pravdy a jejího náležitého porozumění. Každá pravda může jen vyvěrat a pocházet z někoho, kdo je Absolutní a kdo je touto Absolutní pravdou v Sobě. Tímto někým je Nejvyšší. Proto všechna pravda přechází a pochází ze svého Absolutního zdroje - Nejvyššího.

Ale na straně druhé není možno ustanovit žádný řádný vztah k sobě, jiným a vlastnímu Stvořiteli, aniž jedinec zná, má, přijímá a používá nějaký stupeň Božské pravdy Nejvyššího.

Proto je Nejvyšším zařízeno, že neustále nastává postupné uvolňování - Božské pravdy do její relativní kondice všem ve Stvoření Nejvyššího. Pochopení Božské pravdy a její aplikace ve formě Božského dobra (Protože Dobro něčeho je určeno životem v souladu se zjevenou Božskou pravdou - je dobré žít Pravdou, a ne ji jen znát.) je dáno kvalitou, rozpoložením, stavem, jedinečností a přijatým pověřením každého přijímače této pravdy.

Takže různí jedinci, různé společnosti, planety, národy, oblasti, odlišné úrovně Stvoření a jejich různé dimenze a jejich obyvatelé budou mít odlišné používání a chápání téže Božské pravdy relevantní jejich rozpoložení a potřebám v každém běžném okamžiku jejich duchovního pokročení.

Protože nikdo v celém Stvoření nemůže sám sebou či ze sebe dát vznik ničemu

nebo učinit nějaké dobro založené na této pravdě, je nutné, že rozličné nekonečné aspekty Absolutní Božské pravdy zjevuje Ten, kdo je Absolutní zdroj Božské Absolutní pravdy, to jest Absolutní Nejvyšší.

Když se zjeví některý aspekt či více aspektů této Absolutní pravdy, vyvolá to v každém ve Stvoření Nejvyššího a v zóně vymístění, bez výjimky a vyloučení, potřebu přehodnocení a přesáhnutí všeho, co bylo před tím v tomto ohledu k dispozici a čeho se drželo. Protože různí lidé jsou (ze své vlastní svobodné volby) na odlišných úrovních přijímání, budou vnímat jen ty elementy a významy této pravdy, které odpovídají současně udržovanému duchovnímu stavu a rozpoložení. Čím hlouběji se kdo cíle své volby nachází v hierarchii duchovní organizace Nejvyššího, tím hlubší a všeobsažnější použití této pravdy se dociluje.

Ale každý stupeň vnímání a aplikace této pravdy je tak hodnotný a potřebný jako každý druhý stupeň - od nejnižší hloubky po její nejzjevnější povrch. Jedině v celkovosti jejího vnímání a aplikování se tato pravda může opravdu projevit a připravuje každého ve všech úrovních Stvoření pro pochopení, přijetí a používání dalšího následného progresivního kroku, v němž se chystá zjevení následujícího aspektu Absolutní přirozenosti Nejvyššího.

Proto je pro všeobecný duchovní pokrok a růst veškerého Stvoření každé vnímání, chápání a používání pravdy tak důležité, jako kterékoli jiné. V tomto stavu, jakož i v každém jiném ohledu nemůže být myslitelná žádná diskriminace či přednostní zacházení nebo stranickost.

Když každý ve Stvoření Nejvyššího přijme, absorbuje, pojme a náležitě aplikuje a využije jeden aspekt zjevené Absolutní pravdy, nová éra bude připravena dojít ke svému dozrání. Tato nová éra je charakterizována přesažením všeho, co bylo známo a používáno v éře předešlé.

Aby nová éra mohla dosáhnout své plodnosti, poskytuje Nejvyšší nové zjevení, které obsahuje novou pravdu, (pro někoho speciálně Jím/Jí stvořeného) neboli aby bylo dokonalejším, hlubším, niternějším aspektem Jeho/Její Absolutní pravdy, který bude určovat kvalitu, stav, kondici, životní styl a duchovní principy, jimiž bude nová éra charakterizována, a směřovat ke svému vlastnímu plnému přijetí, využití a splnění tohoto nového aspektu Božské Absolutní pravdy.

Každé následující nové zjevení je přenášeno od Nejvyššího k určitým členům souběžně na všech úrovních Stvoření a v zóně vymístění, takže nikdo či nic není ochuzeno o možnost přijetí a inkorporování tohoto aspektu Božské pravdy. Deprivace a neschopnost inkorporovat nově zjevený aspekt Absolutní pravdy na jedné či několika úrovních Stvoření a zóny vymístění by mohla tomuto aspektu znemožnit, aby se plně a vyčerpávajícím způsobem projevil a využil a něco velmi důležitého by chybělo. Jestliže by tomu tak bylo, nemohl by nikdy nastat žádný další krok duchovní progresu a každý by byl odsouzen k věčné stagnaci v doposud dosaženém stupni a pochopení této pravdy. Tato situace by nakonec vedla ke kolapsu veškerého Stvoření. Veškerý život by přestal existovat, protože život závisí na neustálém duchovním pokroku, který je umožněn plným a úplným využitím této pravdy či jejího aspektu každým v jsoucnu a Bytí.

Proto Nejvyšší pověřuje určité jedince na všech úrovních Stvoření a zóny vymístění, kteří přenášejí tyto nové aspekty Absolutní Božské pravdy s tím, že se vnímají a

chápu tak, jak je to relevantní každé jednotlivé úrovni.

Takže takoví jedinci jsou situováni a umístěni od nejnižších čili nejvyšších nebes po nejzjevnější stupeň fyzického Vesmíru a v zóně vymístění a skrze ně tento přenos nastává. Aby tento přenos byl soudržný, souběžný a současný, jsou všichni tito jedinci pevně spojeni jeden s druhým zvláštním duchovním svazkem ustanovením za tímto účelem Nejvyšším. Jeden bez druhého by nemohli učinit nic, ani ze sebe vydat slovo či hlásku.

Takové uspořádání je nutné pro zachování a vzájemné mezipropojení všech úrovní, dimenzí a stupňů jsoucna a Bytí skrze takto zjevené aspekty Absolutní pravdy. To umožňuje neustálou, takřikajíc čtyřadvacetihodinovou, zpětnou vazbu duchovního stavu událostí jich všech a vzájemné uvědomění relevantně vnímaného, pochopeného, přijatého, využitého a inkorporovaného stupně tohoto aspektu Absolutní Božské pravdy, jakož i připravenost na to, aby nastala nová éra.

Z čeho ale nové zjevení obvykle sestává?

Je zjevné, že každý odpovídající stupeň, jakož i každá nastávající éra, vyžaduje odlišný přístup a velmi často odlišné metodické postupy a nástroje. Neexistuje žádné generalizované pravidlo či princip, které může být uniformně platné na všech úrovních. Nejdůležitějším společným jmenovatelem jich všech je to, že všechna přicházejí přímo pouze od Nejvyššího. Jakýkoli jiný zdroj zjevení nemůže být platný, protože pouze Nejvyšší v Sobě obsahuje aspekty Absolutní Božské pravdy, které se mají zjevit. Takže každý jiný zdroj by měl buď nesprávné nebo odlišné pochopení některé ze současných k dispozici jsoucích pravd, které byly předešle zjeveny. Nic nového nemůže přijít od nikoho jiného než od pravého Nejvyššího. To je snad nejdůležitějším principem k zapamatování si při ohodnocování zdroje každého typu předstíraného zjevení.

Od časů takzvaného „pádu“ je dalším společným jmenovatelem v jsoucnu a bytí to, že Nové zjevení se odvozuje od takzvaných svatých písem diktovaných za tímto účelem Nejvyšším. Většina z nich obsahuje vnitřní smysl, který je s to souběžně inkorporovat všechny úrovně Pravdy prostřednictvím zákonů souvztažností a který se postupně, krok za krokem, otvírá chápání všech v souladu s jejich schopností a připraveností tak učinit.

Současné Nové zjevení, které přesahuje všechna předcházející (je duchovním pravidlem, že každé nové zjevení musí přesahovat všechna předešlá zjevení, jinak by neexistovala žádná potřeba jakéhokoli nového zjevení), je obsaženo ve třech hlavních zdrojích. Jak se předtím uvádí, obsah všech těchto tří zdrojů byl a je přímo zjeven pravým Nejvyšším.

Prvním zdrojem je „New King James Version of the Holy Bible.“ Proč jím musí být tato zvláštní verze Svaté bible a ne žádná jiná? Protože tato verze je v současnosti nejobsažnější a nejbližší vzhledem ke svému původnímu zdroji. Všechny ostatní dosavadní verze a překlady v jakýchkoli jiných jazycích obsahují ovšem početné nesprávné překlady, které mnozí lidé berou takové, jaké jsou, a dokonce na nich velmi často budují celé náboženské sekty. Aby se tak stalo, je dovoleno Nejvyšším za účelem reflexe současného duchovního rozpoložení těch, kdo přilnou k těmto typům překladů. Tyto překlady také odrážejí úroveň duchovního uvědomění, které umožňuje lidem být určitým způsobem duchovními a vnímat a používat duchovní

pravdu pouze z hlediska této jednotlivé úrovně. Něco více, jak to, by bylo nepřijatelné, a tudíž by pro ně nemělo žádnou duchovní hodnotu. Proto se Božská přirozenost Nejvyššího přizpůsobuje duchovním potřebám lidí v každém progresivním kroku a dovoluje pouze takové pochopení původních svatých písem během jejich překladů, které jsou relevantní těm duchovním potřebám, úrovním a rozpoložení.

Jak každý krok naplní svůj účel a poslání ve využívání, aktualizaci, realizaci a úplném vyčerpání specifického aspektu Božské pravdy zjevené během každého jednotlivého kroku, je Nejvyšším inspirován nový překlad Svaté bible, který je bližší a hlubší vzhledem k jejímu původnímu významu. Tento nový překlad následně umožňuje lepší a hlubší chápání duchovních aspektů božské Absolutní pravdy, která se zjevuje, když nastává správná doba.

„The New King James Version of the Holy Bible“ slouží přesně tomuto účelu. Avšak to neznamená, že je dokonalá a dosáhla ve svém překladu nejvyšší přesnosti. Stále obsahuje mnoho chyb, ale ty jsou o mnoho méně časté a o mnoho méně podstatné než v některých jiných verzích a překladech. Jakmile tedy současné Nové zjevení vyčerpá svou užitečnost a jiné nové zjevení bude připraveno být zjeveno Nejvyšším, tento bude iniciovat jiný překlad Svaté bible, který bude vždy lepší a bližší duchu originálu. Bude také s to vyvolat pochopení duchovních principů, ve Svaté bibli obsažených, které budou odpovídat novým aspektům zjevené Božské pravdy, přizpůsobené novému kroku v duchovním pokroku lidí.

Druhým zdrojem, v němž jsou obsaženy základní ideje Nového zjevení, jsou teologické spisy Emanuela Swedenborga. Zjevení Nejvyššího dané skrze Emanuela Swedenborga bylo bodem obratu v historii všech zjevení. Jeho hlavní a základní funkcí bylo připravit cestu odhalení pravé povahy, původu a zdroje negativního stavu; vydláždít cestu ke konečné eliminaci jsoucna a bytí negativního stavu; ukázat cestu k pravému pochopení Absolutní přirozenosti Nejvyššího; poprvé odhalit pravou strukturu svatých písem a toho, jak se má chápat a vykládat jejich obsah, jakož i umožnit mnoha dalším hlavním duchovním ideám, aby došly své manifestace.

Jakmile Swedenborgovy spisy připravily veškeré Stvoření a zónu vymístění pro přijetí a náležité pochopení výše zmíněných idejí, tyto byly následně zjeveny Nejvyšším a jsou obsaženy ve třetím zdroji Nového zjevení. Tento zdroj je obsažen ve všech idejích, myšlenkách, pojetích, filosofiích a kategoriích, které byly zaznamenány v knihách [V závorce název českého překladu, pokud existuje. Pozn. překl.] „Fundamentals of Human spirituality“ [*Základy lidské duchovnosti*], „Messages from Within“ [*Poselství z nitra*], „Four Concepts of Spiritual Structure of Creation“ [*Čtvero pojetí duchovní struktury Stvoření*], „Reality Myths and Illusions“, [*Reality, mýty a iluze*], „Who Are You And Why Are You Here ?“ [*Kdo jsi a proč jsi zde?*], v této knize a v některých myšlenkách obsažených v knize „Principles of Spiritual Hypnosis“, „Intensive Spiritual Hypnotherapy“ a ve všech ostatních možných knihách, které by se mohly objevit v budoucnu, pokud Nejvyšší shledá vhodným pokračovat v této snaze. To ovšem závisí na rozsahu, v jakém je současné Nové zjevení završeno a připraveno být náležitě chápáno a uskutečňováno lidmi v jejich každodenním životě.

Výše uvedené tři zdroje obsahující nové zjevení pro tuto dobu jsou nyní ve stavu doplněném nejnovějšími údaji k dispozici každému v celém Stvoření Nejvyššího a

na všech úrovních zóny vymístění.

Nečiní to žádný rozdíl, jestli si lidé na pseudoplanetě Zemi jsou či nejsou uvědoměle vědomi, že takové nové zjevení existuje ve své úplné a plné formě, nebo jestli ho chtějí či nechťejí ve svých vědomých myslích přijmout jako přicházející přímo od Nejvyššího nebo nějakým jiným způsobem a cestou. Protože je přijímáno a používáno ve zbytku Stvoření, jeho dopad nastane na úrovni lidských niterných myslí (jejichž existence si není většina lidí vědoma), kde má skutečnou hodnotu. Tento dopad dovolí inkorporaci nově zjeveného aspektu Božské pravdy takovým způsobem, aby to každého připravilo pro další krok duchovní progresu Stvoření.

Dobu potřebnou pro tuto inkorporaci a to, co je obsahem dalšího kroku, zná jen Nejvyšší a nelze to zjevit, dokud tento nový krok nenastane ve svém vlastním cyklu.

Zatímco se každý následný krok nového zjevení přijímá, inkorporuje a aktualizuje s velkou radostí a povznesením každým v pozitivním stavu Stvoření Nejvyššího a pozitivními lidmi v zóně vymístění, kdo v něm spatřují velkou příležitost stát se lepšími a užitečnějšími bytostmi, získávajícími větší znalost Nejvyššího, jiných a sebe samých, situace v zóně vymístění je zcela odlišná.

Obyvatelé zóny vymístění, ti, kdož se plně ztotožnili se zlem a nepravdou své sebelásky a lásky k zevnějšnostem, neradi poznávají pravdu v jakémkoli aspektu. Fakticky ji nenávidí a činí vše ve své moci, aby podkopali, zdiskreditovali a zlehčili nové ideje Nového zjevení. Důvodem této nenávisti je fakt, že čím vícero a hlubších aspektů pravdy je lidem k dispozici, tím větší nebezpečí nastává pro pokračování panství negativního stavu v jeho aktivované kondici.

Znalost pravdy činí každého svobodným. Svoboda je substanciální a fundamentální atribut pozitivního stavu a je nejnebezpečnějším nepřítelem negativního stavu. Negativní stav funguje na principu otroctví a spoutanosti, protože vládne z pozice zla a nepravdy. Zlo a nepravda ovládají lidi a ti se stávají jejich otroky. V pozitivním stavu je pravdou, že každý koná svobodnou volbu, aby byl takový, jaký chce být, nebo takový, jakým svolil být stvořen: Za účelem, který mu byl nabídnut Nejvyšším, aby byl stvořen. Negativní stav vyžaduje od svých následovníků, aby zanechali své potřeby být svobodnými a nezávislými a namísto toho aby byli takovými, jak negativní stav chce, aby byli dle přesně popsaných konvencí, tradic, pravidel, zvyků a rituálů.

To je důvod, proč je každá nová znalost pravdy v každém ohledu smrtelným nepřítelem pokračování negativního stavu.

Aby se zajistilo věčné pokračování negativního stavu, jeho současní pseudovládci a pseudopanovníci fabrikují svá vlastní pseudonová zjevení, která nastávají v blízkosti nového zjevení nebo krátce poté, co se nové zjevení poskytlo.

Protože ale pseudovládci pekel nemohou sami ze sebe a o sobě přijít s ničím novým, využívají základní ideje Nového zjevení, které je, jakmile je poskytnuto Nejvyšším, vždy každému k dispozici.

Berou ideje Nového zjevení a zabalují je do pseudometafyzické a pseudoduchovní terminologie, okrášlené bombastickými slovy a tajemnými výrazy, temnými narážkami hlubokého mysticismu a neomezené síly, a předkládají je v této

revidované formě obyvatelům zóny vymístění. Jemný rozdíl, který je vložen do idejí Nového zjevení, je narážka, že může být využito k rozšíření vlastní moci, pozice, dosahu, expanze a panování. Takže pseudovládci pekel vychytrale odvrátili pozornost od očekávání pravého účelu a významu nových idejí Nového zjevení a namísto toho zdůrazňují jeho užitečnost jako prostředku naplnění rozličných vlastních nízkých tužeb a snah. Tudíž namísto spatřování idejí Nového zjevení jako nové náplně pro nový, duchovněji život, jsou tyto ideje vnímány jako prostředky účinnějšího provádění a aktualizace vlastního myšlení dle přání a různých stavů ega. Tyto a mnohé podobné zvrácenosti využívá negativní stav, aby dopad Nového zjevení na lidi velmi minimalizoval nebo ho učinil úplně nemohocím.

Nebezpečí pseudonového zjevení spočívá ve faktu, že využívá původní a ryzí ideje pravého Nového zjevení. Avšak ideje pravého Nového zjevení jsou uváděny ve zcela odlišné perspektivě, než v jaké byly původně zamýšleny.

Jiným způsobem zvrácení Nového zjevení je jít směrem opačným k výše uvedenému: Prohlásit ho za velmi obtížné k pochopení, za velmi nepraktické a nemožné ho uskutečnit, tedy odrazovat lidi od jeho čtení a poznávání jeho obsahu. A jelikož je tomu tak, je lépe vyjmout hlavní ideje Nového zjevení, znehodnotit je, předkládající je v běžném pseudolehce pochopitelném jazyce s mnoha přitažlivými a praktickými slovy, která se zdají být trefná a která mají tendenci vyvolat u lidí touhu číst ne ryzí pravé Nové zjevení, ale různé zdeformované interpretace Nového zjevení, které užívají velmi jednoduchý a běžný jazyk. Protože každý může tomuto jednoduchému a běžnému jazyku rozumět, mnozí lidé budou tíhnout k tomu, aby četli zdeformované výklady Nového zjevení spíše než Nové zjevení samotné. Konec konců za těchto okolností jen málo lidí pozná pravý obsah Nového zjevení a, protože ho jen málo lidí čte, nikdo si nepovšimne, že nesprávné výklady pojetí Nového zjevení jsou nesprávné a že nereflektují ryzí pravdu.

Takže hlavním účelem negativního stavu v tomto ohledu je nějak přesvědčit lidi, aby nečetli Nové zjevení či mu nevěnovali pozornost, protože je buď nemožné ho pochopit, nebo nemá způsobem, jakým se předkládá, žádný smysl. Proto negativní stav pověřuje své vlastní speciální reprezentanty na všech úrovních zóny vymístění, kteří se stávají vykladači Nového zjevení.

Jedna skupina vykladačů je pověřena rolí učinit ho mnohem obtížnějším a mnohem nejasnějším pro chápání, takže nikdo nebude ochoten vykázat nějakou snahu ho číst. Jiné skupině je přidělena role diskreditace věrohodnosti Nového zjevení prohlášením, že je z nesprávného zdroje nebo přicházející ve skutečnosti z negativního stavu. Ještě další skupině je přidělena role vykládat ho tak lehkými a prostými pojmy, že by nikdo neměl žádnou touhu mrhat svým drahocenným časem, aby šel až k jeho samotnému zdroji, protože je daleko užší ho pochopit a ověřovat si, zdali vysvětlování nových idejí vykladači je správné.

Těmito a podobnými způsoby a cestami lidé přijímají pseudozjevení jako pravé zjevení. Od tohoto přijímání je velmi malý krok k závěru, že Nové zjevení je falešné.

Tyto a mnohé jiné metody a taktiky negativního stavu jsou stále fabrikovány pseudovládci pekel, aby se zničilo Nové zjevení. Proto je každý v zóně vymístění varován, aby byl na stráž před takovými výklady a namísto toho aby šel ke třem pravým zdrojům, které obsahují Nové zjevení pro tento věk, jak se popisuje výše. Všechny těžkosti při čtení a řádném chápání těchto tří zdrojů lze odstranit

putováním do nitra a požádáním o inspiraci a osvícení z nitra během čtení. Jak vcházet do nitra bylo popsáno v postupu krok za krokem ve velmi lehkých a pochopitelných pojmech v knize, která je součástí tří zdrojů obsahujících Nové zjevení, zvané „Who Are You and Why Are You Here?“.

V závěru tohoto krátkého výkladu by autor rád poskytl následující ilustrativní poznámku a komentář:

Různé deformace a nesprávnosti, které se budují kolem všech a ze všech nových zjevení mohou být početné a velmi podivné. Jedním z mocných nástrojů takových deformací a nepravd jsou samozřejmě různé překlady Svaté bible z originálního zdroje. Velmi často jsou překladatelé využiti negativními, zlými a temnými silami, aby uvedli ve zmatek jejich chápání významu slov použitých v originále. To překladatele přivádí k výběru nesprávných ekvivalentů slov či významů, jimiž se snaží sdílet ve svém vlastním jazyce původní text.

Avšak to není jediný způsob, jakým zlý, negativní stav používá na lidi triky. Existuje trik, který je dokonce subtilnější, méně zjevný, a tudíž nebezpečnější. Nevztahuje se k významu přeložených slov a vět, ale spíše se vztahuje k nejméně očekávané oblasti – způsobu uspořádání tisku Svaté bible. Naneštěstí i Nová verze Svaté bible Krále Jakuba padla do této nebezpečné léčky.

Jak každý ví, mnohé překlady Svaté bible jsou vytištěny tak, že zdůrazňují slova vyřčená Ježíšem Kristem užívající odlišný druh barvy tisku. V tomto případě mnohé z nich tam, kde Ježíš Kristus hovoří, užívají červenou barvu a pro zbytek textu barvu černou. Tento způsob uspořádání se vyskytuje v Novém zákoně, obzvláště ve čtyřech evangeliích, ve Skutcích apoštolů a ve Zjevení Ježíše Krista (Apokalypse).

Negativní stav tímto aktem provádí to, že učiní Ježíše Krista velmi odlišným od Boha Všemohoucího, jak je znám ve Starém zákoně Svaté bible. Taková diferenciací vede k nevyhnutelnému závěru, že existují dva oddělení Bohové, jeden Bůh - Otec a další Bůh - Syn, a nikoli Jeden bůh Nedělitelný. Kdykoli takzvaný Bůh - Otec hovoří, Jeho řeč je v Bibli Svaté vytištěna obvyklou černí, jako povětšinou veškerý zbytek textu, na straně druhé kdykoli hovoří Ježíš Kristus, Jeho řeč je vždy vytištěna červenou barvou.

Tato absurdní, nelogická a nebezpečná odlišnost podkopává samou esenci a substanci Absolutní přirozenosti Nejvyššího, Kdož je Pán Ježíš Kristus a Duch Svatý, Jeden Bůh Nedělitelný. Leč, jak se mnohokrát dosvědčuje v těchto třech pramenech obsahujících Nové zjevení, s náležitým a správným pochopením pravé Přirozenosti Nejvyššího stojí nebo padá duchovnost a duchovní úroveň pokročení každého.

Takže s takovým absurdním a podivným uspořádáním zlé, negativní a temné síly vyhrávají ohromnou bitvu v lidských myslích, způsobující, že lidé automaticky nesprávně věří, že Ježíš Kristus a Bůh Všemohoucí nejsou Jednou a touž osobou. Nicméně pravé pochopení pravého zjevení je takové, že Ježíš Kristus Nového zákona a Bůh Všemohoucí Starého zákona jsou týmž Jedním Bohem Nedělitelným s tím, že se v Novém zákoně klade důraz na aspekt Nejvyššího, který je shrnut pojmy Lidské Božství a Božské lidství Nejvyššího, které se v Novém zákoně nazývá Ježíš Kristus.

Tato absurdní, bláznivá a nelogická podivnost způsobu práce některých překladatelů se může pěkně ilustrovat následujícími verši ve Zjevení Ježíše Krista (Apokalypse). V kapitole první, verši osmém tohoto Zjevení je řečeno a vytištěno červeně (aby se naznačilo, že je to Ježíš Kristus, Kdo hovoří):

„Já jsem Alfa a Omega, Začátek i Konec“, říká Pán, „kdo je a byl a kdo má přijít, Všemohoucí.“

Jak lze jasně vidět, zde Ježíš Kristus také Sám sebe nazývá Všemohoucím. Jak zde mohou existovat dva Všemocní ? Není existence dvou Všemocných vzájemně se vylučující, takže žádný Všemohoucí nezůstane ? Vždyť termín „Všemohoucí“ ukazuje na Někoho, Kdo je vším ve všem a kdo je absolutní a jen Jeden, a že není nikdo vedle Něho/Ní.

Na straně druhé v témže Zjevení Ježíše Krista, kapitola dvacátá první, verš šestý je řečeno.

„A On mi řekl: „Učiněno jest ! Já jsem Alfa a Omega, Začátek a Konec.“ “

Tento verš je nicméně vytištěn černě, aby se zdůraznilo, že toto hovoří někdo jiný než Ježíš Kristus, to jest ten, kdo sedí na trůnu, kdož je skutečný Bůh, a ne Ježíš Kristus, kdož v této konotaci není skutečný Bůh. To je velmi zmatečná záležitost. Rozdělení Jednoho Boha do dvou Všemohoucích či dvou Bohů je velmi zřejmé z toho, jak se chápe tato ilustrace. Naneštěstí doposud nikomu nedošlo, že oba výše citované verše používají přesně stejná slova, to jest: „Já jsem Alfa i Omega, Začátek a Konec.“

Kdy je možné mít dva odlišné začátky a konce nebo dvě Alfy a Omegy? Kde je logika takového uspořádání? Dva začátky a dva konce neboli dvě Alfy a Omegy se navzájem vylučují, protože může existovat jen jeden začátek a jeden konec, neboli jedna Alfa a jedna Omega, jako všezahrnující stav a rozpoložení charakterizované pojmem „Všemohoucí.“

Protože Bůh ve Starém zákoně Sám sebe nazývá jen Jediným Bohem Všemohoucím (ve všech Prorocích, Žalmech a v Mojžíšovi) a protože tentýž pojem je užit Ježíšem Kristem ve vztahu k Jeho pravé Přirozenosti a jelikož v obou citovaných verších je řečeno: „Já jsem Alfa i Omega a Začátek i Konec“, je velmi zjevné, že se bez stínu pochybností jedná o téhož Pána, Jednoho Boha Nedělitelného, Kdož je Ježíšem Kristem, Duchem Svatým a pravým Nejvyšším. Konce konců toto je jedna z nejfundamentálnějších a nejhlavnějších idejí současného Nového zjevení, která byla zjevena Nejvyšším obzvláště ve druhém zdroji (Swedenborgových spisech) a ve třetím zdroji (spisech Petra D. F.), které obsahují všechny zásady Nového zjevení. Avšak z výše srovnávaných veršů samotné Bible Svaté, jako samotného prvního zdroje každého nového zjevení, je velmi zřejmé, že Svatá bible dokonce i ve svém doslovném smyslu zcela zjevně přivádí každého, kdo má svou mysl otevřenu, k pochopení pravé Přirozenosti Nejvyššího jako Jednoho Boha Nedělitelného, Jenž se na této planetě objevil ve formě Ježíše Krista.

Výše uvedená krátká poznámka a komentář je velmi dobrou ilustrací toho, jak zlé, negativní a temné síly převrací, mrzačí a deformují rozličné nové aspekty zjevené Božské pravdy a narušují její náležité přijímání a používání v lidských životech, vedoucí taktéž k narušování Božského dobra, z něhož Božská pravda pochází. Takto

se pečlivě vymaže a uzavře cesta k náležitému chápání pravého Nového zjevení a k aplikaci jeho zásad ve vlastním životě a lidé pokračují ve starých, přežitých, zastaralých, zpátečnických a neužitečných způsobech, cestách a životních stylech neproduktivnosti, nekonstruktivnosti a sebedestrukce.

Avšak tímto zjevením o této záležitosti je každému dána příležitost opravit tento nesprávný dojem a naladit se na čistou pravdu Nového zjevení, které je k dispozici každému po celé zóně vymístění a které může vyvést jedince ven ze změti všech deformací, perverzí, falešností a zmrzačení, které povětšinou vládnu jeho životu.

XII. SHRnutí HLAVNíCH POJETí A IDEJí SOUČASNÉHO NOVÉHO ZJEVENí

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 89 - 96, XII.

„Jak se v předešlé kapitole zdůrazňuje, je Nové zjevení pro tuto dobu a pro další krok duchovního obrození a pokročení lidstva obsaženo v niterném smyslu Nové verze Svaté bible Krále Jakuba, v některých teologických spisech Emanuela Swedenborga a v knihách tohoto autora. Hlavní pojetí ideje tohoto Nového zjevení jsou široce obsaženy v těchto třech pramenech.

Aby se lidem, kteří se zajímají o tyto záležitosti, poskytlo lepší a stručnější pochopení toho, co jsou hlavní pojetí současného Nového zjevení, je radno krátce je zde shrnout.

Tyto ideje a pojetí lze rozdělit do tří částí:

1. Teoretické základy Nového zjevení.
2. Metodologické nástroje a postupy verifikace, validace a kontroly Nového zjevení.
3. Praktické použití idejí a pojetí Nového zjevení v každodenním životě lidí.

Teoretické základy současného Nového zjevení lze shrnout v následujících bodech:

1. Existuje Absolutní zdroj veškerého jsoucna a Bytí. Tento Absolutní zdroj je Životem v Sobě, o Sobě a Sebou, jenž emanuje a poskytuje život každému a všemu jinému. Lidé tento absolutní zdroj nazývají rozličnými jmény jako Bůh, Nejvyšší, Jehova, Adonai, Sadaí, Ježíš Kristus, Duch Svatý, Krišna, Budha, Ráma, Višnu. Bráhma, Aláh, Manitou, Velký Duch atd.

Tyto různé názvy Absolutního zdroje Života nejsou ničím jiným než různými aspekty téže Absolutní bytosti - Jednoho Boha Nedělitelného a Nejvyššího Pána, Mistra, Vládcе a Stvořitele všeho, co jest.

2. Tento Jeden Bůh Nedělitelný, Nejvyšší stvořil dle Sebe Samého/Samé a ze Své Absolutní esence a Absolutní substance veškeré stvoření a všechny jeho obyvatele. Takže veškeré Stvoření nebylo stvořeno z ničeho, ale z tohoto Absolutního zdroje, který lze pojímat jako Absolutní inteligenci, Absolutní sebeuvědomělou entitu, Absolutní čisté myšlení a Absolutní čistou tvořivost.

3. Absolutní přirozenost Nejvyššího je v Její Absolutní esenci čistá Absolutní láska, Dobrota a Svoboda a v Jeho Absolutní substanci je čistá Absolutní moudrost, Pravda a Nezávislost. Z Absolutní lásky a Její Dobrotы ve Svobod, skrze Absolutní moudrost a její Pravdu vytváří Nejvyšší vše, co lze pojímat jako pozitivní stav a všichni jeho obyvatele, dává jim Své atributy v relativní kondici ke Svému Absolutnímu stavu. To znamená, že Nejvyšší stvořil/stvořila každého a vše v pozitivním stavu k Její podobě a ke Svému obrazu. Proto je Nejvyšší vždy přítomen v každém jako ve Svém Vlastním. Tudíž pravá/pravý Nejvyšší může být nalezena/nalezen v Niterné mysli každého.

4. V jednom bodě v času a prostoru se Nejvyšší inkarnoval na planetu Zemi čili do zóny vymístění ve formě Ježíše Krista za účelem toho, aby učinil Svou Božskou esenci a Substanci lidskou, tedy přijal lidskou přirozenost a následně učinil tuto lidskou přirozenost Božskou, připojujíc ji ke Svému Absolutnímu stavu, Rozpoložení a Procesu.

Skrze tuto omezenou lidskou přirozenost Nejvyšší - jako Ježíš Kristus - zakusil negativní stav a všechna jeho zla a nepravdy a uvedl je pod Své panství. Tímto aktem spasil každého v pozitivním stavu od zničení negativním stavem a každému v negativním stavu, včetně těch, kdo jsou v nejhlubších peklech, poskytl věčnou příležitost konvertovat do pozitivního stavu prostřednictvím jistých kroků a postupů, které byly nastíněny Ježíšem Kristem (vyznáním hříchů, pokáním, uznáním a přijetím Ježíše Krista jako pravého Nejvyššího a Svatého ducha, Spasitele všech, požádáním o milosrdenství a odpuštění a vstípení nového, pozitivního života).

5. Nejvyšší nevytvořil negativní stav, a tudíž Ho/Ji nelze považovat za jeho zdroj. Negativní stav a jeho početná zla a nepravdy pochází z relativních lidských bytostí, jež se ve své svobodě a nezávislosti rozhodly experimentovat s následující otázkou: Jaký by byl život, jestliže by se pojímal a vysvětloval jako pocházející nikoliv z Nejvyššího a z Jeho/Jejích Duchovních principů, ale z přírody či někoho nebo něčeho jiného?

Experimentování v procesu odpovídání na tuto otázku přineslo aktivaci negativního stavu, což následně vedlo k ustanovení všech pekelných panství na této planetě. Bylo to na planetě Zemi, kde se toto experimentování událo. Toto provedli takzvaní pseudotvůrci, kteří byli lidskou rasou s nepředstavitelnými znalostmi vědy a jiných věcí a kteří zahájili tento troufalý a zničující experiment.

Jako výsledek tohoto experimentování všichni účastníci v něm ze své svobodné vůle vypadli z pravého Stvoření do takzvané zóny vymístění, která do té doby byla neobydlena. Zóna vymístění se vyskytuje paralelně s pravým Stvořením jako výsledek odmítání ideje všemi sentientními entitami v pozitivním stavu, že se mohou, jestliže si tak ze své svobodné vůle zvolí, obrátit k Nejvyššímu svými zády a neoplácet Jeho/Její Lásku a Moudrost a zcela popírat, že On/Ona je jediným Absolutním zdrojem, veškerého Života. Takže zóna vymístění je udržována v jsoucnu a Bytí vypadáváním těchto odmítaných idejí. Taková situace je potencialitou toho, aby se negativní stav stal aktivním.

V okamžiku, kdy někdo přijme hořejší ideu a aktualizuje ji namísto toho, aby ji odvrhl, vypadne do této zóny a negativní stav počíná svůj nezávislý život. Tento negativní stav následně počíná vládnout všemu v každém, kdo ve svém životě přijme tuto ideu.

6. Protože negativní stav ve formě všech pekelných zel a nepravd - jak se projevují po celé zóně vymístění - vznikl v relativní kondici lidské mysli a ne v Absolutním zdroji - to jest v Nejvyšším, nemůže pokračovat navždy, na věčnost. Jedině ty stavy a procesy, které mají původ v Absolutním zdroji Života, to jest v Nejvyšším, musí pokračovat věčně, protože nesou obraz a podobu Nejvyššího.

Nejvyšší dovolil aktivaci negativního stavu kvůli zachování svobody volby každého a kvůli důležitému duchovnímu poučení každého v celém Stvoření o pravé povaze negativního stavu a života bez Nejvyššího, bez Jeho/Jejích Duchovních principů

neboli s pseudobohy a jejich pseudoduchovními principy.

Jakmile se poučení plně projeví, aktualizuje a realizuje a negativní stav vyčerpá svou užitečností, bude ještě jednou, navždy deaktivován a uveden do své počáteční dřímající kondice.

Nejvyšší ve Svém Absolutním stavu a Kondici předvídal, že taková otázka, uvedená v bodě pět, by se v jednom bodě času a prostoru v určitém časovém cyklu mohla položit, a proto každému ve Svém Stvoření slíbil tuto otázku zodpovědět. Tehdy také Nejvyšší slíbil, že negativnímu stavu bude dovoleno být aktivním pouze během jednoho časového cyklu. Nejvyšším byl ale také učiněn slib, že z toho samého důvodu - kvůli aktivaci a dominanci negativního stavu - bude cyklus času, ve kterém tato aktivace nastane, značně zkrácen ve srovnání s ostatními časovými cykly. Takže současný cyklus času, v němž se toto všechno odehrává, bude pokračovat pouze do okamžiku, kdy veškerá povaha negativního stavu se zkušenostně ukáže a zobrazí; nastane plné poučení o jeho povaze a veškeré výsledky jeho aktivní formy a panování se umístí do univerzality povšečnosti k věčnému zachování, a tak se tedy odpověď na tu počáteční otázku zodpoví vyčerpávajícím způsobem ke spokojenosti všech ve veškerém Stvoření. Když se toto stane, negativní stav ve své aktivní a dominantní pozici bude se všemi svými pekly eliminován.

Protože každý v negativním stavu je mimo Stvoření, v některé zvolené oblasti zóny vymístění, a protože zóna vymístění nemá žádný přímý přístup k pozitivnímu stavu Stvoření, Božská prozřetelnost Nejvyššího poskytla prostředky, jimiž se lidé mohou navrátit domů do pozitivního stavu. Proto Nejvyšší kromě mnoha jiného nadiktoval skrze různé lidi takzvaná svatá písma, jako například Svatou bibli, která má schopnost jedince spojit s pozitivním stavem (dle jeho svobodné volby). Aby tato důležitá spojení byla k dispozici, svatá písma jsou psána v čistých souvztažnostech. To jest každé slovo v nich obsahuje mnohé důležité duchovní významy čili niterný smysl, který spojuje s pravým pozitivním stavem nebes a Stvoření povětšinou bez vědomého uvědomění. Kvůli těmto a mnoha jiným faktům je Svatá bible pravým Slovem Božím, které obsahuje všechny duchovní nástroje ve všech jejich nekonečných aspektech. Toto slovo Boží má schopnost prostřednictvím jejího čtení a praktikování jejích principů spojovat jedince přímo s Nejvyšším - Pánem Ježíšem Kristem, Kdož je vždy přítomen v Niterné mysli každého a Kdož odpovídá na toto čtení a na pozitivní sklon a dobrou motivaci každého čtenáře a vyvolává odpovídající chápání čteného materiálu, což jednomu umožňuje, aby postupně přicházel zpět domů.

Ve Svaté bibli existuje nejméně deset různých niterných významů, které se vztahují ke všem úrovním Stvoření, zóny vymístění a, což je nejdůležitější, k pravé Přirozenosti Nejvyššího a spasení negativního stavu.

8. Každý bez výjimky a výluky, kdo se zúčastnil, účastní se a zúčastní se v životě negativního stavu na této planetě nebo kdekoli jinde v zóně vymístění, učinil, činil a učiní tak ze své svobodné vůle za účelem poznání a zobrazení nějakých důležitých aspektů negativního stavu a jak ho zdolat. Kvůli této situaci každý, kdo se zúčastní v negativním stavu, předtím, než vstoupí do jedné z jeho oblastí, ze své vlastní vůle souhlasil s tím, aby měl odstraněny či vymazány všechny vědomé vzpomínky o těchto volbách buď po celou dobu trvání vlastního pobytu v negativním stavu, nebo do té doby, než současné Nové zjevení se učiní dostupným každému, kdo je chce akceptovat a naučit se, jak se opětovně chopit těchto skrytých vzpomínek a

eliminovat negativní stav ze svého života.

Kvůli těmto a mnoha ostatním faktům lidský život ani nezačíná, ani nekončí životem na této planetě Zemi. Tento se ani nikdy dvakrát či vícekrát neopakuje. Něčí pozemský život je pouhým zlomkem vteřiny, krátkým uvolněním z pozitivního stavu, krátkým přesunem, průchodem, během něhož se dostává důležitých duchovních lekcí všem ve Stvoření Nejvyššího, jakož i každému účastníku bez ohledu na to, zdali si tento účastník je či není uvědoměle vědom, že se takové poučení v jeho životě a obecně pro celé Stvoření odehrává.

Protože jedinečný a neopakovatelný život jedincův je některým způsobem obrazem a podobou Boha, vzhledem k tomuto faktu musí pokračovat na věčnost progresivním způsobem v souladu s principy věčného duchovního pokroku. Takže nikdo se nikdy nemůže fyzicky vrátit na tuto Zem prostřednictvím mateřské dělohy fyzickým zrozením. Jeden se sem může inkarnovat pouze jednou.

9. Současně existující lidští tvorové na této planetě a všichni ti, kteří zde existují přibližně čtyři miliony roků, nejsou přímým nadělením Nejvyššího a Nejvyšším, jak to bylo v případě lidí před touto dobou. Jsou výsledkem zdlouhavého genetického inženýrství takzvanými pseudotvůrci (lidmi, kteří byli původním nadáním Nejvyššího a Nejvyšším), kteří zkombinovali 95 % živočišných genů s 5 % původního nadělení Nejvyššího a vyprodukovali či zfabrikovali takzvaného moderního člověka, jak je znám v současnosti.

Nejvyšší dovolil, aby se to stalo proto, že by se živě, ilustrativně a zkušenostně mohla demonstrovat vyčerpávající odpověď na otázku, uvedenou v bodě pět, a mohlo by dojít plného dozrání náležité poučení o pravé povaze negativního stavu - stavu bez Boha či s falešným bohem. V procesu mnoha milionů roků tohoto experimentování a fabrikování pseudolidí (takzvaného moderního člověka), pseudotvůrci zfabrikovali mnoho forem života (většinou negativních), které byly a některé stále jsou na této zeměkouli přítomné.

Některé z těchto životních forem z určitých duchovních důvodů zmizely z této planety a přemístily se jinam. Znalost těchto životních forem je obsažena v mnoha pohádkách, bájích a tajemných příbězích, které si lidstvo na této zeměkouli přenášelo z jedné generace na druhou. Takže takové pojmy, jako skřítek, mořská pana, siréna, trol, nymfa, obr lidožrout a všechny ostatní podobné názvy, které tyto tajemné příběhy a pohádky obsahují, jsou do určité míry reálné. Tato Stvoření byla skutečně zfabrikována pseudotvůrci za účelem ustanovení nejvhodnější životní formy, která by se hodila na jejich vlastní cíle dokázat, že život je možno a lze vytvořit z jiného zdroje než přímým nadělením z Nejvyššího a Nejvyšším.

Když pseudotvůrci uspěli ve zkombinování původního nadělení Nejvyššího s geny opici podobného tvora, který existoval v jejich době, nakonec vynalezli produkci tvora, který se stal jeskynním člověkem, z něhož se následní lidé vyvinuli do svých současně existujících mentálních a fyzických forem. S takovým tvorem a všemi jeho následovníky mohli pokračovat ve svém plánu zničit veškerý pozitivní stav a Nejvyššího a nastolit své plné panství a panování negativního stavu jimi ustanoveného. Takže každá lidská bytost v současnosti na této planetě existující se skládá z 5 % původního nadělení Nejvyššího a z 95 % vnucených fabrikací z živočišné a zvířecí přírody, což umožňuje udržování negativního stavu a jeho početných zel a nepravd. Těch 5 % původního nadělení Nejvyššího se skládá z

pravé Niterné mysli a jejích tří stupňů, pravé vnitřní mysli a jejích tří stupňů a zevní mysli a jejích tří stupňů. Na straně druhé se 95 % této zvířecí povahy skládá z falešné pseudoniterné mysli a jejích tří stupňů, pseudovnitřní mysli a jejích tří stupňů a pseudozevní mysli a jejích tří stupňů. Všechny tyto mysli a jim odpovídající stupně a všechny pseudomysli a jim odpovídající stupně jsou s pouhou výjimkou nejzevnějšího stupně vnější mysli ve stavu hlubokého nevědomí. Proto je většina lidí ve stavu hluboké nevědomosti o těchto důležitých duchovních záležitostech a způsobu, jakým jsou lidé uspořádáni a fungují. Ať mají či zastávají jakékoli náhledy, názory a filosofie mají či zastávají, jsou ve většině případů přinejlepším deformacemi pravdy a přinejhorším jsou to úplné nepravdy. Takže proto je vše na planetě Zemi a v celé zóně vymístění v pozici vzhůru nohama. Nic zde není skutečné.

10. Jedním z účelů genetické manipulace a inženýrství pseudotvůrci bylo zfabrikování rasy lidí, kteří by si mezi sebou nebyli rovni, byli by jeden druhému podřízeni, jedni by druhým panovali a byli by závislí na všech ostatních. To byla nutná podmínka aktivace negativního stavu, protože každý v pozitivním stavu je roven každému, je tak zvláštní jako každý jiný, tak jedinečný jako kdokoli jiný, tak důležitý jako kdokoli jiný a tak potřebný, jako každý jiný. Při takovémto uspořádání a pořádku nemůže prospívat žádný negativní stav a rozpoložení.

Proto pseudotvůrci v procesu svého experimentování úspěšně přivodili stav, v němž se tyto principy nejenom nezdůrazňují, ale téměř neexistují. Takže jeden národ byl položen nad národ jiný, jedna rasa nad druhou, jedna společnost nad jinou, jedna skupina nad jinou a muži nad ženy nebo ženy nad muže. Tato diskriminace se stala jednou z hlavních zbraní negativního stavu mezi lidmi v zóně vymístění k udržování jeho jsoucna a bytí.

Pravou skutečností ale je, že tato situace je uměle a násilně vnucena prostřednictvím 95 % živočišných a zvířecích genů, z nichž současně existující lidští tvorové sestávají. V původních 5 % přímého nadělení pravého Nejvyššího do lidí (těchto 5 % je vše, co má skutečnou cenu) není taková diskriminace možná, nikdy neexistovala a nebude existovat. Z pozice těchto 5 %, to jest z pozice pravé reality, je každý bez ohledu na pohlaví, rasu, národnost, příslušnost ke společenství či skupině nebo na cokoli, co má, bez jakékoli výjimky a vyloučení tak důležitý, rovný, jedinečný, zvláštní, odlišný, potřebný a hodnotný jako každý jiný. Toto je pravá povaha pozitivního stavu.

Výše krátce popsané body lze nyní považovat za teoretický základ současného Nového zjevení. Jakékoli jiné ideje a pojetí, které byly původně zjeveny ve všech ostatních předešlých zjeveních, než toto Nové zjevení vstoupilo do svého jsoucna a bytí, a které budou mít hodnotu, jsou tvořivě zahrnuty do tohoto současného Nového zjevení.

Avšak jednou z hlavních zásad Nového zjevení v protikladu a ve srovnání s některými předešlými je, že nic již nelze přijímat slepou vírou. V současnosti tudíž za současně existujících duchovních okolností se po nikom nežadá, není nucen ani se od něj neočekává, aby slepě věřil jakýmkoli výroky, principům, pojetím či ideám, obsaženým v dříve uvedených třech zdrojích Nového zjevení (viz předešlou kapitolu). Z tohoto důležitého důvodu bylo nutné vyvinout náležitě metodologické nástroje a postupy, které by především umožňovaly verifikovat, ověřit a potvrdit platnost obsahu současného Nového zjevení a které by za druhé poskytly zřetelnou

cestu ven z negativního stavu.

Tyto metodologické nástroje a postupy lze stručně popsat v následujících bodech:

1. Jedním z mnoha důvodů, proč Nejvyšší inkaroval na tuto planetu ve formě Ježíše Krista, bylo připomenout každému ztracenou znalost a schopnost vcházení do nitra, do sebe samého, jakož i pro ilustraci toho, jak právě toto učinit. Jestliže je nebeské království, a tedy pozitivní stav, a tedy skutečná pravda, uvnitř, v původních 5 % nadělení Nejvyššího v každém, pak je zřejmé, že žádnou pravdu nelze nalézt v zevnějšnostech nebo kdekoli jinde. Takže aby se řádně ověřilo, zkontrolovalo a ověřilo co do platnosti jakékoli současné zjevení, je třeba se naučit putovat do nitra, do své vlastní Niterné mysli, kde je pravý Nejvyšší, a zde pro sebe objevit pravdu. V jsoucnu a bytí není žádný jiný možný zdroj pravdy a její verifikace, konfirmace a validace, než přímo z Nejvyššího ve vlastní Niterné mysli. Každý jiný zdroj je vždy zavádějící.

Tento fundamentální a hlavní zdroj objevení, verifikace, konfirmace a validace, jakékoli pravdy ustanovuje základnu, na níž se budují a vyvíjejí ostatní metody a nástroje za tímto účelem. Takže ať se následně využije jakýkoli nástroj, je jeho účelem vždy vést dovnitř sebe sama, do své pravé Niterné mysli.

2. Jedním z nejdůležitějších nástrojů vcházení do nitra za tímto důležitým účelem je meditace v rozličných formách, jako je duchovní hypnóza a autohypnóza, modlitba a hluboká meditace. Tyto formy meditace umožní každému zbavit se všech zevních nátlaků a dostat se do styku s vlastní Niternou myslí následujícími určitými důležitými postupy, reflektovanými například v kapitole čtvrté této knihy, a objevit zde veškerou pravdu o této nebo jakékoli jiné záležitosti.

3. Z pozice této niternosti, jakmile se jeden naučí být ve styku s vlastní Niternou myslí, se studují a čtou tyto tři výše uvedené zdroje, které obsahují současné Nové zjevení, což vyvolává a umožňuje náležité vnímání, chápání, přijetí a používání všech záležitostí ve vlastním životě. Dobrymi plody takového pozitivního života se všechny ideje a pojetí současného Nového zjevení ověřují, utvrzují a potvrzují v platnosti. Tato forma ověřování, kontroly a potvrzování platnosti se může považovat za jednu z nejdůležitějších. Konec konců jestliže někdo rodí dobré ovoce jako výsledek poznání, přijetí a používání všech principů Nového zjevení ve svém životě, jaké jsou lepší způsoby pro verifikaci a validaci čehokoli vůbec?

4. Je důležité a kriticky závažné, aby se jedinec učil být v neustálém kontaktu s vlastní Niternou myslí, vlastními duchovními rádci, které každému pro tento účel přidělil pravý Nejvyšší a kteří reprezentují odlišné aspekty pravdy a skutečnosti Stvoření Nejvyššího, a, což je nejdůležitější, s pravým Nejvyšším ve vlastní Niterné mysli. Z této pozice se dotazuje na vše, žádá se verifikace, konfirmace, prověrka a validace všeho vůbec. Protože vlastní pravá Niterná mysl a vlastní praví duchovní rádci, jakož i pravý Nejvyšší jsou ve stavu stále niternosti čili v pravém pozitivním stavu, stávají se jediným pravým zdrojem vhodné verifikace, konfirmace, prověřování a validace všech předkládaných idejí současného Nového zjevení, jakož i čehokoli jiného.

Maje náležitou teoretickou základnu Nového zjevení a nejvhodnější metodologické nástroje a postupy ověřování, prověrek a potvrzování platnosti, jeden se potřebuje naučit vhodnému a správnému používání všech idejí a pojetí Nového zjevení.

Jinými slovy je otázkou, jaké jsou náležitá a správná způsoby žití a praktikování vlastního každodenního života v souladu s principy Nového zjevení? Tyto způsoby stručně shrneme v následujících bodech:

1. Z hlubin vlastního srdce rozpoznávat, uznávat a přijímat ve svém životě fakt, že existuje pravý Nejvyšší, Pán Ježíš Kristus, Duch Svatý, Jeden Bůh Nedělitelný, Kdož má mnohá jiná jména (všechna jména jsou Jeho/Její), Kdož se Svému Stvoření a každému v zóně vymístění od doby inkarnace na tuto zeměkouli projevoval jako Ježíš Kristus ve Svém Božském lidství a Lidském Božství.

2. Poznat, uznat a přijmout všechny tři zdroje, které obsahují současné Nové zjevení (Novou verzi Bible Svaté krále Jakuba nebo její ekvivalent v jiných lidských jazycích této zeměkoule, Swedenborgovy spisy a spisy tohoto autora), jako pravé Zjevení Nejvyššího pro tuto jednotlivou dobu a věk s tím, že se rozeznává, že každý jednotlivý věk, doba a epocha odráží odlišné potřeby a požadavky a má své vlastní nové zjevení a jeho metodologické nástroje a postupy relativní k jeho účelu, obsahu a stupni duchovního pokročení, jakož i jeho praktického použití. Takže různé doby a okolnosti ve stavu lidstva vyžadují odlišné přístupy, které mohou být velmi často zdánlivě protikladné jeden k druhému. Co bylo tudíž náležité a správné v jedné době, věku a epoše, není často nutně takové v následující době, věku a epoše. Proto se nemá nikdy pokoušet o nějaké násilné přenášení idejí a metod předešlého kroku, věku, doby či epochy do následných kroků duchovního progresu či regrese lidstva.

3. Pravidelně denně číst i studovat výše uvedené tři zdroje obsahující pravé současné Nové zjevení a meditovat o nich se souběžným stálým ověřováním, prověřováním, utvrzováním a potvrzováním platnosti všech myšlenek, pocitů a idejí, které vyvolává taková denní práce, jakož i požádat z nitra o stálé doplňování novými údaji, modifikace a revize jakýchkoli idejí a pojetí současného Nového zjevení (je-li to třeba a je-li pro ně doba).

4. Nejméně dvakrát či třikrát denně vcházet hluboko do nitra do vlastní Niterné mysli, k pravému Nejvyššímu a k pravým duchovním rádcům za účelem důkladného vlastního hodnocení, sebeprozkoumávání a vyhledávání u sebe možného negativního, zlého, nepravdivého, problematického, odporného a neshodujícího se s pozitivním stavem a s Vůlí Nejvyššího s následným důkladným očištěním a vyčištěním od tohoto všeho (pokud něco je) a s vyznáním vlastních hříchů či problémů a pokáním požádat o milosrdenství a odpuštění a o schopnost se změnit, jakož i o očištění a vyčištění od nich všech a ode všeho znečištění, zamoření a otrav, kterým jeden podléhá dle prostého faktu, že žije uprostřed negativního stavu, kde jsou aktivní a panují jeho zla a nepravdy. A požádat o schopnost úspěšného a účinného vzdorování a překonávání všech zel a hříchů.

5. Učit se dělat veškerá životní rozhodnutí bez ohledu na to, jak se zdají být důležitá či nedůležitá, jedině z pozice niternosti, z vlastní pravé Niterné mysli, z pravého Nejvyššího ve vlastní Niterné mysli a z pravých duchovních rádců a věrně, loajálně a oddaně následovat všechny jejich rady, i když jsou v rozporu s vlastními vědomými tužbami a myšlením dle přání. Přenechat vlastní ovládání zevními věcmi čili ovládání vlastní zevní mysli nebo své zlé návyky následovat zevní autority, ať by mohly být jakékoli, vlastní pravé Niterné mysli, a tedy konat jen Vůli Boží.

6. Snažit se a být motivován konat vše, ať by to mohlo být cokoli, kvůli Nejvyššímu, druhým a sobě (v tomto pořadí), to jest kvůli vzájemnému prospěchu, společnému

blahu, sdílení a užitku pro všechny ve Stvoření Nejvyššího a v zóně vymístění bez jakýchkoli nízkých a sobeckých motivací či úmyslů. Proto denně pečlivě zkoumat vlastní pravé úmysly a motivace ohledně všeho ostatního a žádat Nejvyššího, aby poskytl vhodné, řádné, správné a dobré úmysly a motivace.

7. Snažit se být tak, jak je nejvíce možné, za všech a veškerých okolností bezpodmínečně velmi milujícím, moudrým, laskavým, jemným, pokorným, skromným, slušným, pravdomluvným, upřímným, poctivým, taktním, neodsuzujícím, schopným přijímat i respektovat, tolerantním, milosrdným, odpouštějícím, soucitným, slitujícím se, objektivním a spravedlivým. Být vždy pravdivým vzhledem k sobě samému ke své pravé přirozenosti (jak ji reflektuje původních 5 % nadělení Nejvyššího), aniž by se někomu zachtělo být někým či něčím jiným nebo se snažit mít více než potřebuje. Tedy učit se děkovat a být vděčným, oceňujícím to a spokojeným s tím, co má, a s tím, co je v daný okamžik ve vlastním životě k dispozici, a učit se s tím produktivně, konstruktivně, tvořivě a inovačně pracovat namísto toho, aby se stůj co stůj dožadovalo, požadovalo, svářilo a žádalo Boha o ty věci, které jeden nemá, ale jiní lidé mohou mít. Žádat vlastní Niternou mysl a vlastní duchovní rádce a pravého Nejvyššího o to, aby jeden byl takovým, jak se popisuje, a aby byl šťastným, spokojeným, naplněným, radostným, potěšeným a nadšeným z toho, co má, a měl z toho veškerou radost.

8. Přijmout plnou zodpovědnost za vlastní život ve všech jeho aspektech, aniž by se někdo za něco obviňoval nebo se vlastní problémy promítaly na druhé. Plnit si své dennodenní pověření, práci, povolání, povinnosti, obchodní záležitosti či cokoli, co kdo má a co si zvolil, rád, s radostí a potěšením a v souladu se svými nejlepšími schopnostmi do plnosti svých potenciálů, aniž by jeden byl dřímající, nečinný, líný či neochotný; věnovat určité nutné období relaxaci, odpočinku, zábavě, humoru a hrám jako prostředkům k lepšímu duchovnímu, duševnímu i fyzickému rozpoložení, aby jeden plnil produktivněji vlastní poslání ve prospěch všech.

9. Stranit se, pokud je to možné, všech škodlivých látek jako tabák, nepředepsaných či návykových léků, alkoholu a veškeré přehnané konzumace nápojů či čehokoli. Zároveň se ale neomezovat žádnými tabu, hranicemi či rituály vnucovanými vnějšími autoritami, jako například vyhýbání se požívání a pití určitých typů jídel a nápojů, nebo oblékání se jen určitým způsobem, nebo provádění jen určitých typů zevních rituálů, nebo setrvávání v určitém typu fyzických poloh atd.

Radí se vcházet do nitra a ve vlastní pravé Niterné mysli, z Nejvyššího ve vlastní pravé Niterné mysli a od vlastních pravých duchovních rádců zjistit, co je a co není vhodné pro sebe sama. Různí lidé mají různé potřeby a co je pro někoho vhodné, není nutně takové pro jiného. V těchto či jiných záležitostech není možné žádné zobecňování. To je důvodem, proč se každému radí vejít do nitra, aby si pro sebe všechno toto zjistil.

10. Je-li to možné, vyhýbat se každému organizovanému náboženství a jiným podobným institucím, bratrstvům, kultům, sektám, duchovním centřům nebo čemukoli, co lidé na této planetě v tomto ohledu mají, aby tak jeden nebyl omezován jejich zákazy, tabu, zábranami, požadavky, tradicemi, zvyky, konvencemi a podobnými věcmi. Takže jeden se má snažit chránit si svou svobodu a nezávislost ve všech záležitostech svého života s připraveností a otevřeností své mysli k čemukoli novému a pokrokovému (věda, že není navždy uzamčen v jedné kondici a stavu a že se může vždy změnit) a s ochotou a připraveností i otevřeností

bezpodmínečně sdílet sebe samého a své jedinečné zkušenosti v životě s každým, kdo je ochoten a kdo si žádá takové sdílení z pozice úplné nesobeckosti a za účelem všeobecného růstu, pokroku a zlepšení sebe samého i všech, aby byl lepší a duchovněji lidskou bytostí.

11. Následovat náležitou hierarchii duchovní organizace Stvoření Nejvyššího a nedávat ve vlastním životě žádnou hodnotu, účel a význam materiálním, peněžním, tělesným, fyzickým, vnějším, zevním, přechodným a dočasným věcem a statkům. Pohlížet na tyto věci jako na prostředky pro získání vyššího duchovního uvědomění, a ne jako na hlavní účel, cit a zakončení vlastního životního snažení a úsilí.

Jeden může mít vše, vlastnit všechna materiální bohatství a statky celého světa, pokud se tyto věci a záležitosti nestávají nejzajímavějším cílem a tím, po čem vlastní srdce baží, ale pokud jsou namísto toho přijímány jako dar od Boha, aby se těmito prostředky posloužilo a pomáhalo ostatním k jejich většímu duchovnímu uvědomění či duchovnímu probuzení.

Takže se radí, aby se vždy pamatovalo, že vlastní život ani nezačal, ani nekončí na této planetě (ani se zde nikdy dvakrát či třikrát neopakuje) a že si nelze z tohoto světa nic vzít vyjma své vlastní lásky a náklonnosti. Má se vždy mít na paměti, že cokoli jeden miluje a má k tomu náklonnost, bude určovat jeho místo, stav, pozici, kondici, proces a budoucí na onom světě, a ne to, co kdo má či vlastní.

12. Jeden si má uvědomit, že ve snaze o tyto a v konání všech těchto či podobných věcí, jak jsou krátce popsány v hořejších bodech, spočívá základ a význam pravého uctívání pravého Nejvyššího, Pána Ježíše Krista a Ducha Svatého, Kdož je Jeden Bůh Nedělitelný. Následovat a konat všechny tyto a podobné věci je tím, co ustavuje pravé duchovní uctívání Nebeského Otce/Matky/Boha. Toto znamenají slova Ježíše Krista v Evangelii dle Jana, kapitola čtvrtá, verš dvacátý čtvrtý:

„Bůh je Duch a ti, kdo Ho uctívají, musí uctívat v duchu a pravdě.“

Neexistuje žádné jiné platné a hodnotné uctívání Boha než to, které může jednoho vést po pravé cestě neustálého duchovního pokroku, štěstí a věčného života v nebesích pozitivního stavu stvoření Nejvyššího.

Uctívat Boha v duchu a pravdě znamená uctívat Ho z pozice niternosti, z vlastní Niterné mysli, protože je to pravá Niterná mysl každého, která je jeho duchem. Vlastní duch je stav dobroty, z něhož vychází veškeré pravé uctívání Boha. Neznamena to, že se Bůh má uctívat na nějakém určitém zevním místě či stavení, určitými nadiktovanými předepsanými zevními obřady. A taková je pravda v této věci. To je uctívání v pravdě, protože pravdu lze nalézt ve vlastním duchu, to jest ve vlastní pravé Niterné mysli, kde přebývá Nejvyšší, z něhož vychází veškeré dobro a láska. Z této pozice jedinec ustavuje svůj životní styl, jak je definován ve výše uvedených bodech. Tento životní styl je tím, co je míněno pravým duchovním uctíváním pravého Nejvyššího.

XIII. SEBEOPRAVNÝ A PROGRESIVNÍ MODUS ZJEVOVANÝCH PRAVD

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 97 - 106, XIII.

Jak se mnohokrát před tím uvedlo, každý krok, doba, věk, éra či epocha odráží a má za účel odlišnou a jedinečnou manifestaci některých relativních aspektů Absolutní pravdy Nejvyššího nebo - v případě zóny vymístění - také některé aspekty deformací a falzifikací této pravdy.

Struktura, dynamika, obsah, význam, potřeby a povaha každého takového kroku, éry, doby, věku a epochy je určena specifičností, kvalitou, stupněm a úrovní zjevených, aktualizovaných, realizovaných a projevených relativních aspektu Absolutní pravdy nebo jejich deformací a falzifikací.

Takže účel každého jednotlivého kroku, doby, éry, věku, epochy, jsoucna, Bytí a všech lidí, kteří jsou ze své svobodné vůle pověřeni být jejich integrální součástí, je ilustrovat, demonstrovat a zpříkladnit životní styl v souladu se specifičností, kvalitou, stupněm a úrovní zjevených relativních aspektů Absolutní pravdy či jejich deformací a falzifikací.

Když se tyto relativní aspekty Absolutní pravdy či jejich deformací a falzifikací plně zobrazí, ukážou a zpříkladní v lidských životních stylech, postojích, chováních, vztazích atd., tento jednotlivý krok, doba, věk, éra či epocha dojde ke svému konci a je nahrazen dalším.

Mezi dvěma takovými kroky, dobami, věky, érami či epochami existuje přechodné období, během něhož se spolu s přípravou na nový věk či dobu nebo epochu udržují v chodu určité aspekty toho předešlého.

Důležitou součástí této přípravy je to, že Nejvyšší začne zjevovat určité nové relativní aspekty Absolutní pravdy, které se stanou integrální součástí nebo stylem duchovního života (který určuje veškeré aspekty nového životního stylu) dalšího, následného kroku, doby, éry, věku nebo epochy.

Takže v tomto důležitém přechodném období se stále ponechávají určité předcházející aspekty, pojetí, ideje a činnosti předcházejícího či odcházejícího kroku, doby, věku, éry či epochy spolu s dosažením některých, ale ne všech, relativních aspektů zcela nového, přesahujícího chápání Absolutní pravdy anebo jejího překroucení a falzifikace, což se zobrazí, předvede a zpříkladní životními styly lidí v následném kroku atd.

Toto přechodné období je nutným mostem mezi dvěma kvalitativně odlišnými věky, érami, kroky, epochami či dobami, aby se zachovala soudržnost a nepřerušovaný tok určitých duchovních idejí, nutných pro udržování lidských životů. Osobní život v každém bodě svého jsoucna a Bytí zcela závisí na neustálém plynutí těchto duchovních idejí.

Každé náhlé ukončení jednoho kroku, doby, éry, věku či epochy a ustanovení dalšího bez tohoto přechodného období, by tedy drasticky přetrhlo plynutí nutných

duchovních idejí a lidské životy by přestaly být a existovat.

Toto je jedním z hlavních důvodů, proč Božská prozřetelnost Nejvyššího ustanovuje taková důležitá přechodná období mezi předešlým a následným krokem, dobou, věkem, érou a epochou.

Každá předešlá a následující éra atd. je sama v sobě a sebou diskretní a není mezi nimi žádná linearita. To, co lidé vnímají jako linearitu, je fakticky přechodné období, které je charakterizováno podržením určitých idejí, pojetí, filosofii a vzorců chování odcházejícího kroku, věku, éry, epochy či věku a zjevením a iniciováním zcela odlišných.

Avšak kvůli této zvláštní povaze přechodného období - aby přemostilo dva odlišné kroky, doby, éry, věky či epochy - lze během této doby zjevit jen určité omezené relativně nové aspekty Absolutní pravdy či jejich deformací a falzifikací. Úplné odhalení všech těchto aspektů by nastolilo náhlý konec odcházejícího kroku či věku či čehokoli takového a ustanovení nového věku by nebylo možné. Lidská mysl by nemohla přijmout plný dopad všech nově zjevených relativních aspektů Absolutní pravdy či jejich deformací a falzifikací, jak se mají ilustrovat, demonstrovat a exemplifikovat v následující nové éře, věku, epoše či době.

Důvodem, proč se zde souběžně opakuje téma zjevení relativních aspektů Absolutní pravdy či o jejich deformací a falzifikací, je to, že v zóně vymístění je každý nově zjevený relativní aspekt Absolutní pravdy souběžně doprovázen úsilím pekel vždy překroutit či úplně zfalšovat tyto nově zjevované aspekty pravdy. Nejvyšší dovoluje, aby se tak stalo, aby se taktéž mohla zobrazit, předvést a zpříkladnit plná povaha, obsah a význam negativního stavu postupně krůček za krůčkem za účelem důležitého duchovního poučení pro všechny ve Stvoření Nejvyššího.

Jestliže by se úplná a vyčerpávající povaha negativního stavu měla kdy zjevit uvnitř jedné éry, kroku, doby, věku či epochy, nikdo by nemohl přežít ani na zlomek vteřiny ohromnost a úplnost hrůznosti, bídosti, zvilosti, násilnosti, zuřivosti, nenávisti a všech ostatních ohavností a ošklivostí charakterizujících negativní stav. Proto se pravá povaha negativního stavu také musí zjevovat v určitých progresivních (regresivních) krocích.

Takže každá éra, doba, krok, věk či epocha v oblastech zóny vymístění bude odhalovat, zobrazovat, předvádět a zpříkladňovat odlišné aspekty negativního stavu a všech jeho procesů.

Během přechodného období si tedy negativní stav zachová některé předešle manifestované aspekty své ošklivé povahy v životech lidí z předcházejícího kroku, jakož se začnou vynořovat i některé jeho nové, doposud neznámé aspekty souběžně a v rovnováze s vynořováním se nových relativních aspektů Absolutní pravdy Nejvyššího.

Tyto nové aspekty jsou nutné, protože jen jimi se mohou definovat, zdolat a přemoci vynořující se nové aspekty ošklivého negativního stavu.

Takto nastává, probíhá a stává se poznání Absolutní přirozenosti Nejvyššího na straně jedné a povahy aktivovaného a dominujícího negativního stavu v zóně vymístění na straně druhé.

Vzhledem k relativní povaze lidí zřejmě není za současně existujících duchovních podmínek žádný jiný způsob poznání možný.

Během přechodného období Nejvyšší určuje a pověřuje určitou osobu či osoby, skrze něž začíná přenášet ideje Nového zjevení způsobem a cestou, jaká je třeba a je specifická pro každé přechodné období. Svou pozicí, rozpoložením a situací bude tato osoba dle nutnosti této situace reflektovat ve svých spisech či poselstvích určité ideje starého čili odcházejícího věku či éru atd., jakož i zjevovat určité nové ideje, které se mají uskutečnit v nastupujícím novém věku či éře atd.

Kvůli této směsici je tu sklon nahlížet na některé nové ideje přes brýle starých, odcházejících idejí. Tato situace často vede k nepochopení a nesprávnému výkladu jejich pravého významu a způsobu jejich používání v životech lidí.

Toto široce využívá negativní stav, aby činil zcela nesprávná prohlášení, že deformace vnímání nových idejí nejsou deformacemi, ale skutečnou pravdou a skutečná pravda náležitě vnímaných idejí je deformací a nepravdou. A že staré ideje pozůstávající z odcházejícího kroku, věku, éry, epochy či doby fakticky nejsou staré, ale opravdu nové a právě nové ideje mají tudíž malou nebo vůbec žádnou platnost.

Takto je negativnímu stavu dovoleno zobrazit jeho pravou povahu, protože různé nové ideje skutečné pravdy vyvolávají manifestace rozličných aspektů negativního stavu, které nebyly doposud předvedeny.

Takto každá osoba, která je pověřena Nejvyšším pro toto přechodné období, slouží důležitému účelu nejen přenášením některých nových idejí pravé pravdy, ale také nesprávným vnímáním skutečného významu, obsahu a způsobu jejich aplikace, vyvolávajíc a vystavujíc další šeredné aspekty negativního stavu, přispívajíc tak k důležitému duchovnímu poučení všech ve Stvoření Nejvyššího.

Avšak když je přechodné období ve svém závěrečném konci a má dojít plodného dozrání nová éra, věk, epocha, doba či krok nebo cokoli jiného, Nejvyšší zjevuje zbytek nových idejí pravdy, které se mají zobrazit, předvést a zpříkladnit životními styly lidí v nové éře či věku atd. a které se nemohly předčasně zjevit na začátku tohoto období.

V procesu tohoto nového zjevování jsou všechna nutná nesprávná vnímání a dezinterpretace určitých na začátku nového období původně zjevených nových idejí pravdy tím, skrze něhož bylo toto zjevení poskytnuto, přivedeny na světlo a následně opraveny a uvedeny do náležité perspektivy.

Jak se uvádí výše, jsou tato nesprávná vnímání a dezinterpretace nutné, aby se zajistilo nepřerušované plynutí důležitých duchovních idejí pravdy, jimiž se vše a každý ve Stvoření Nejvyššího a v zóně vymístění navzájem propojuje a je ve vzájemných vztazích a jimiž každý a všechno žije.

Avšak, jakmile se příprava pro plné pochopení a přijetí všech nových idejí pravdy pro další krok atd. završí, nejsou již tato nesprávná vnímání a dezinterpretace tolerovatelná a jejich vysvětlení a odstranění je zajištěno prostřednictvím někoho, kdo je pověřen Nejvyšším, aby přenesl další dávku Nového zjevení pro nastávající éru, věk, dobu, krok či epochu a pro konec přechodného období. Takže jednou z důležitých částí takového zjevení je vysvětlení, oprava anebo odstranění všech

nesprávně pojatých a vyložených idejí, které přísluší k tomu, kdo byl zprostředkovatelem přenosu první dávky Nového zjevení na samém začátku přechodného období.

V současné době jsou veškeré Stvoření Nejvyššího a všechny oblasti zóny vymístění, jakož i lidstvo na této planetě, na konci této přechodné periody. Zakončení tohoto období vyžaduje přenos závěrečné dávky Nového zjevení pro nastávající věk, éru, krok, dobu či epochu. Nyní je také čas pro opravu a zkrášení první dávky Nového zjevení, která byla přenesena na samém počátku přechodného období.

Spisy Emanuela Swedenborga reprezentují první dávku Nového zjevení na samém počátku přechodného období. Spisy tohoto autora reprezentují závěrečnou dávku Nového zjevení dalšího období a pro konec přechodného období. Obě dávky Nového zjevení přišly přímo od Nejvyššího a odvozují se ze Svaté bible. Ustanovují tři zdroje popsané v předešlém pojednání - pojednání č. 10, které obsahují Nové zjevení pro další krok, éru, věk, epochu, dobu či cokoli tu máme.

Protože v současné době je přechodné období na samém svém konci (ačkoli nikdo s určitostí neví, jak dlouho tento konec bude trvat - to je známo jen Nejvyššímu), před tím, než se odehraje nástup nové éry, je nutné upozornit každého na určité nutné nesprávné vnímání a výklady reality, obsažené v první dávce Nového zjevení pro nastávající Nový věk, jak se reflektují ve Swedenborgových spisech:

1. Pod vlivem předcházejícího kroku či věku nebo čehokoli došel Swedenborg k závěru, že osobní stav a rozpoložení se po odchodu z tohoto světa (po fyzické smrti) nemůže změnit. Takže každý je, ať je to kdokoli, odsouzen pobývat či být stejným, jakým byl v okamžiku přechodu do duchovního světa.

Z tohoto pohledu je akt spásy Ježíše Krista omezen pouze na ty, kdo žijí v tomto světě, a pouze na trvání jejich fyzických životů na této planetě. Zastavuje se v okamžiku jejich fyzické smrti a není použitelný na žádný jiný stav, rozpoložení, místo či dobu a obzvláště ne na ty, kdo jsou v peklech. Reflektující tento mylný stav věcí, lidé vynalezli rčení: „Jak strom padne, tak bude i ležet.“, čímž se míní, že po fyzické smrti nelze učinit žádnou změnu či volbu.

A přesto je zjevnou iluzí, že padlý strom leží navždy ve stejném místě a rozpoložení bez jakékoli změny svého stavu. Výše uvedené přísloví neodráží realitu, že tento strom postupně skrze v čase probíhající erozi úplně transformuje svou formu, stav, rozpoložení a obsah až tak, že v jednom časovém bodě bude reabsorbován do půdy, uvolní do ní veškerý svůj obsah a energie a přijme některý jiný stav či kondici zcela odlišnou od předešlé.

Po chvíli jeho dřívější rozpoložení, forma a obsah zcela vymizí a nikdo již nikdy nebude vědět, že po svém pádu tu ležel určitý strom. Toto je dobrá ilustrace toho, jak je skutečně omezené lidské vnímání reality.

Pravá realita situace je taková, že vůbec nikde neexistuje žádný finalistický a stagnující stav, rozpoložení či situace. Lidé mají věčnou možnost volby a příležitost se změnit bez ohledu na to, v jakém stavu se nacházejí - ať jsou v nejhlubších, nejnižších peklech, nebo v nejvyšších, nejniternejších nebesích. Nikdo nikdy nezůstává v témže rozpoložení, stavu či situaci z nutnosti, ale jediné ze své

svobodné volby a vůle. Ve Stvoření Nejvyššího neexistuje žádné takové pojmání či stav jako nutnost.

Dílo spásy Ježíše Krista bylo stejně tak pro ty, kdo jsou v peklech, na této Zemi či kdekoli jinde ve Stvoření Nejvyššího či v zóně vymístění. Božský akt spasení není nikdy časoprostorově, kondičně či stavově vázán, ale je použitelný na všechny doby, místa, kondice a stavy bez jakékoli výjimky či vyloučení. Jaký by jinak mělo význam, aby Nejvyšší přijal lidskou přirozenost a učinil Své Božství lidským a Své lidství Božským, jestliže by to nemělo univerzální a věčnou platnost a použitelnost?

Omyl, který se zde učinil, se zakládal na zhodnocení relativního rozpoložení lidí, jejichž konání je zdánlivě určeno omezenými a dočasnými podmínkami a stavy v souladu se zákony jejich fyzického antivesmíru.

V dobách Swedenborgových ovšem ještě nikdo nebyl připraven znát, že toto není vesmír opravdový, ale vymístěný, antivesmír, to, co se nyní nazývá zónou vymístění, která fabrikuje iluzi finalnosti a nezměnitelnosti vlastní negativní kondice a stavu.

Jaký krutý Bůh by Nejvyšší byl, jestliže by každému neposkytl věčnou příležitost se změnit a učinit novou volbu bez ohledu na vlastní stav a kondici ! To bylo nekonzistentní s pravou Absolutní přirozeností Nejvyššího, kterou je Absolutní láska a Absolutní moudrost.

Ovšem na počátku - jak je to zřejmé z jeho Duchovního deníku - si byl Swedenborg vědom možnosti konverze do pozitivního stavu dokonce i z pekel. Později pod vlivem tradičních výkladů této záležitosti, jak se pojímala v předešlém, odcházejícím věku, změnil své mínění a podvolil se tomuto tradičnímu výkladu. To bylo dovoleno se stát kvůli potřebám přechodu, jak se popisuje výše.

Na straně druhé je jednou z hlavních zásad Nového zjevení, že nikdo není navždy uzamčen ve své kondici, stavu, místě či situaci. Tudiž nikdo kvůli tomu nemusí být v peklech či kdekoli jinde vyjma ze své vlastní svobodné volby.

Tento princip má věčnou a všeuniverzální platnost a je hlavním stavebním kamenem, na němž se bude zakládat každé následné nové zjevení. Od nynějška, od samého tohoto okamžiku by se tento princip měl považovat za jeden z hlavních nástrojů verifikace každého následného poselství, přenosu či zjevení, které si nárokuje Božský původ. Pokud tento princip plně nezahrnuje, je takový nárok falešný a Nejvyšší není jeho pravým Božským autorem.

2. V té době bylo Swedenborgovi dovoleno být svědkem určitých duchovních zápasů v intermediálním světě duchů, obzvláště v jedné z jeho oblastí. Z událostí, které nastaly v této oblasti, nesprávně pojal a nesprávně si vyložil význam těchto bojů a jejich následků. Zobecnil je na všechny situace, kondice a stavy, učiniv je všezahrnujícími a finálními. Takže se domýšlel, že tyto události reflektovaly veškerý obsah Zjevení Ježíše Krista (Apokalypsy), a tudíž ustanovily jeho naplnění. Ve svých spisech o Apokalypse učinil Swedenborg závěr, že cokoli bylo v Apokalypse předpovězeno, se v této době úplně splnilo.

Je pravdou, že se určité omezené aspekty předvídané apokalypsou v době Swedenborgově naplnily. Jinak by se nemohlo iniciovat žádné přechodné období.

Jak se uvádí předtím v této a v jiných knihách tohoto autora, mají všechny předpovědi v Bibli Svaté odlišné významy pro odlišné doby a rozpoložení. Když se užitečnost jednoho stavu a kondice vyplní, tato skončí. A nový stav a rozpoložení vyvolává odlišně úrovně či aspekty biblických předpovědí relevantní ke každé specifické době.

Nejsou tudíž možné žádné finalistické generalizace ze svědectví naplnění určitých aspektů Biblických předpovědí. Jestliže by tomu tak bylo, nemohla by se Svatá bible považovat za pravé Slovo Boží, protože by se omezovala jen na určité úrovně, kroky, stupně a dimenze atd. Pravé slovo Boží, jsouc Absolutní, nemůže být omezováno takovými úvahami. Je použitelné na všechny doby, dimenze, stavy, místa, kondice a situace. Takže se zjevuje jen ten aspekt biblických předpovědí, který lze náležitě vyložit jen z hlediska současné situace, rozpoložení, dění či událostí. Všechny ostatní aspekty těchto předpovědí jsou skryty pro příhodný čas. Toto zahalení je nutné, protože každé předčasné zjevení bez náležité přípravy a připravenosti jeho přijímatelů by se nemohlo pochopit, náležitě začlenit, a tudíž by se překroutilo, zmrzačilo, zprofanovalo či zcela zavrholo.

Za této situace měl Swedenborg sklon vykládat Svatou bibli tak, aby to dávalo dojem, že její vnitřní smysl se zabývá pouze událostmi, které se odehrávají v duchovních nebo intermediálních světech, ale ne natolik událostmi na planetě Zemi a v zóně vymístění. Dějiny a události těchto světů byly použity pouze pro zahalení událostí a dění duchovních a zprostředkujících světů. Ačkoli Swedenborg přijímá, že cokoli se odehrálo na Zemi, bylo vždy výsledkem toho, co se odehrálo ve světě duchovním, na toto se pohlíželo více jako na vzdálený důsledek těchto událostí, a ne jako na simultánní, synchronní a diskrétní nastávání, jež korespondují jedno s druhým.

Přesto je pravá realita této situace, jak ji reflektuje současné Nové zjevení, taková, že náležitý vztah mezi všemi dimenzemi a jim odpovídajícími světy a všemi oblastmi zóny vymístění a všemi jim odpovídajícími obyvateli v povšechnosti jsoucna a Bytí Stvoření Nejvyššího je vždy souběžný, současný a oddělený prostřednictvím a dle zákona souvztažností. To bylo zjeveno již skrze Swedenborga. Tedy cokoli ve svém vnitřním smyslu Svatá bible obsahuje, se vždy vztahuje k nim všem a nejen k některým z nich.

3. Tento bod číslo tři se odvozuje z výše uvedeného bodu. Ve své době byl Swedenborg svědkem určitých duchovních střetů, pozdvižení a holocaustů v jedné oblasti intermediálního světa duchů a jim odpovídajících umělých pseudonebes. Byl vykonán poslední soud těch, kdo zde zfabrikovali pseudonebesa, a jejich pseudonebesa byla zrušena, zlikvidována a tato oblast byla vyčištěna od všeho negativního, falešného a zlého. Proces tohoto posledního soudu zpodobuje do posledního detailu vše, co bylo předpovězeno ve Zjevení Ježíše Krista (Apokalypse), jako že se tak koná vždy. Tato situace vedla k nesprávnému pojmání a výkladu této situace do té míry, že mylně učinil závěr, že poslední soud, jehož byl svědkem, byl skutečným všezahrnujícím Posledním soudem, po němž již nic podobné povahy nemůže přijít či se odehrát. Takže podle Swedenborga bylo v té době vše v duchovním světě ukončeno a uzavřeno.

Avšak to, čemu byl Swedenborg svědkem, byla místní, oblastní a izolovaná událost, která zahájila přechodné období, během něhož se v různých jiných oblastech, úrovních, stupních a krocích zóny vymístění a v intermediálním světě duchů udály

mnohé takzvané poslední soudy. To, čemu byl Swedenborg svědkem, fakticky byl samotný počátek posledního soudu, který má za svůj nejzazší účel úplné zrušení veškerého negativního stavu.

Proces tohoto zrušení probíhá v určitých krocích ve všech dimenzích, oblastech a úrovních postižených negativním stavem. Každý krok představuje fázi posledního soudu. Tato fáze nese všechny znaky toho, co lidé považují za globální, všeobecný poslední soud, protože pravý Poslední soud není ničím jiným než kumulativním součtem všech posledních soudů, které se odehrály a odehrají, dokud se negativní stav neodstraní ze všech oblastí a úrovní zóny vymístění a intermediálního světa duchů.

Z pohledu Nového zjevení se pojem posledního soudu musí chápat jako velmi osobní a individualizovaný proces, kdy jedinec za sebou zanechává jednu fázi svého života a přenáší se do druhé, tak i jako všeobecná vesmírná událost, kdy jeden časový cyklus Stvoření vyčerpává svou užitečnost a nový cyklus času je hotov k ustavení. V tomto ohledu je poslední soud obdobím intenzivního ohodnocení, zpytování duše a konání voleb buď jednoho jedince, to jest jedné fúze života každého (například po fyzické smrti jedince či po každé změně stavu v duchovní světě), nebo celého národa, či lidstva, planety, slunečního systému, či galaxie, nebo vesmíru, či dimenze nebo veškerého Stvoření a jeho zóny vymístění.

4. Jiné nesprávné vnímání a výklad lze nalézt ve způsobu, jakým Swedenborg a jeho následovníci chápou pojem Nové církve, Nového nebe a Nové Země. Z těchto pojmů došly určité generalizace ke svému ošklivému plodnému uzrání. Vnímalo se a dělalo se závěr, že stvoření Nové církve, Nového nebe a Nové Země ustanovuje poslední akt Stvoření a nic po tom nenásleduje.

Toto pojmání je hrubým omezením chápání pravé Přirozenosti Nejvyššího. Jak každý ví, je Nejvyšší Absolutní, a tudíž nemůže nikdy zastavit tvoření nových věcí, nových nebes, nových zemí, nových církví a nových lidí atd. To, co znamená Nová církev, Nové nebe a Nová země, je vyšší krok duchovního uvědomění lidí a přijetí přesahující, vyšší úrovně a stupně duchovního pokročení. Jakmile je budování tohoto kroku či úrovně nebo stupně účinně završeno a náležitě zakotveno, je na tomto kroku vybudován nový, vyšší a pokročilejší a niternější krok a řád života. Tento proces pokračuje věčně, aby reflektoval Absolutní přirozenost Nejvyššího, který nikdy nepřestává tvořit nové. Když každý jednotlivý krok v duchovním pokroku splní svůj účel a počet sentientních entit potřebných pro zaujetí tohoto kroku je naplněn, ustaven a uzavřen, pak vstupuje do svého jsoucná a Bytí krok nový.

Nový krok vyžaduje své vlastní Nové zjevení a jeho metodologické nástroje. Tento krok se nazývá Nová církev, co se týče jeho duchovní nauky, Nové nebe, co se týče jeho struktury a dynamiky, a Nové Země, co se týče jeho specifické manifestace, ilustrace, demonstrace a exemplifikace určitých zjevených aspektů Absolutní pravdy.

5. Jedním z hlavních pojetí Swedenborgových spisů je pojetí manželství a sexuality. Ve srovnání s předešlými chápáními tohoto pojmu, které předcházely Swedenborga, byl jeho výklad revoluční a zcela nový. Velmi správně vnímal, že manželství je duchovní souvztažností k nejzazšímu sjednocení lásky a moudrosti, dobra a pravdy, dobročinnosti a pravdy, maskulinity a femininity atd. Avšak jeho chápání cizoložství

a smilstva a záležitostí týkajících se sexuálního styku bylo nesprávně vnímáno a vyloženo při použití na pozemský život lidí a jejich sexuální a manželské vztahy.

Swedenborg násilně transponoval duchovní význam těchto aktů do požadavků jejich praktického používání v zóně vymístění, kde nejsou žádná taková pravidla použitelná, protože ze zřejmých důvodů nejsou možná žádná pravá duchovní manželství ve stavu a rozpoložení, kde neexistuje žádná duchovnost nebo existuje pouze duchovnost zfalšovaná a deformovaná. Swedenborg tudíž věřil, že věčné manželství dobra a pravdy také znamená zevní manželství jedné zvláštní ženské bytosti s jednou zvláštní mužskou bytostí nebo jedné specifické mužské bytosti s jednou specifickou ženskou bytostí a že není možná ani dokonce vhodná žádná jiná angažovanost vyjma mezi manželskými páry. Z tohoto chápání je velmi zřejmé, že jeden je navždy uzavřen do manželského svazku s jednou zvláštní osobou, aniž by mu někdy bylo dovoleno se sexuálně angažovat s někým jiným. Z tohoto závěru vyvěrá názor, že sexualita a manželství jsou výhradním vlastnictvím dvou lidí, kteří vstoupili do manželského svazku, a žádný z jejich aspektů nelze nikdy sdílet s nikým jiným. Takže ať by měl kdo jakýkoli úmysl či motivaci při přístupu k sexuálnímu styku s někým jiným, než se svým vlastním manželským partnerem, byl by označen jako cizoložník a hříšník. Toto chápání sexuality a cizoložství je zavádějící a není již duchovně udržitelné.

To, co znamená výrok Ježíše Krista v Matoušovi, v kapitole páté, verši 28 a na jiných místech („Kdokoli se podívá na ženu s chtivostí, již s ní ve svém srdci spáchal cizoložství.“), není chtíč po sexuálním styku s jakoukoli jednotlivou osobou jinou, než je vlastní manželský partner, ale chtění vlastnit, užívat, zneužívat, využívat, zraňovat či být s takovou osobou angažován pouze z důvodů egoistických, sobeckých, sebestředných a z důvodů lásky k sobě samému, bez jakéhokoli ohledu na blahobyt či uvážení potřeb jiné osoby. „Mít chtíč“ znamená právě toto.

Existuje ale jiný, hlubší význam tohoto výroku. „Žena“ v této konotaci znamená femininní principy vlastního jsoucna a Bytí. V tomto ohledu „mít ve svém srdci chtíč po ženě“ znamená naprosté nebrání zřetele na vlastní femininní respektive maskulinní princip (v případě ženy) a chtíč či chtění přivlastnit si ten princip, který patří někomu jinému. Toto je tím, co znamená opravdové cizoložství. Je to tedy nebrání zřetele na vlastní individualitu a jedinečnost vlastní osobnosti, která se skládá ze všech principů maskulinity a femininity, a chtění vlastnit či mít individualitu někoho jiného a její specifické jedinečné aspekty femininity a maskulinity. Toto je to, co skutečně znamená pravé cizoložství, a nikoli angažovanost v sexuálním styku s někým jiným než s vlastním manželským partnerem, pokud se koná z pozice vzájemně otevřeného prospěchu, za účelem sdílení a většího pochopení Nejvyššího, druhých a sebe sama s dobrým a pozitivním úmyslem použít toto poznání ve vlastním životě a sdílet je se všemi ostatními.

V pravé realitě pozitivního stavu, kterážto realita je popsána v současném Novém zjevení, nejsou možné, dokonce ani myslitelné žádné výlučné, vlastnické, sobecké, žárlivé, sebelásky se týkající a jednosměrné vztahy či stavy. To je důvodem, proč Ježíš Kristus řekl Saduceům: „Neboť po vzkříšení se ani nežení ani nevdávají, ale jsou jako andělé Boží v nebesích.“ (Matouš, kapitola 22, verš 30 a na jiných místech.)

Pokud se týče rozvodu, tento byl opět nesprávně vyložen jako znamenající

rozvedení s vlastním pozemským, fyzickým, manželským partnerem. Rozvést se s vlastním manželským partnerem či vstoupit do manželství s rozvedeným znamená zahrnout tyto aspekty dobra a jeho pravdy nebo pravdy a jejího dobra, s jejichž manifestací či reprezentováním na této Zemi jedinec souhlasil, a přijmout namísto toho nějaké odlišné reprezentace či reprezentace někoho jiného. „Spáchat sexuální nemravnost“ (Matouš, kapitola 5, verš 32) v této konotaci znamená zaprodávat negativnímu stavu či zneužívat ve službách zla a nepravdy vlastní dobro a pravdu či pravdu a dobro; tedy kazit je a falšovat. Takový zvrácený či zfalšovaný stav se nemůže již náležitě duchovně využít ve vlastním životě a, aby se změnil, jeden ho musí zanechat. Toto je jedinec ospravedlnitelný důvod pro vzdání se vlastního původního pověření, aby se přijalo odlišné poté, co to původní bylo z výše uvedených důvodů znehodnoceno.

Z tohoto krátkého výkladu je zřejmé, že Ježíš Kristus nehovořil o fyzických, pozemských manželstvích a pozemském sexuálním styku, kde neexistuje žádné duchovní manželství. Hovořil o duchovních vztazích a závazcích, s jejichž následováním každý souhlasil před svou inkarnací na tuto planetu.

Swedenborg znal tento částečný význam této záležitosti, přesto mu bylo dovoleno učinit nesprávné závěry, když se pokoušel aplikovat toto chápání na vztahy lidí na této planetě. Opakuje se ještě jednou, toto bylo dovoleno Nejvyšším kvůli zachování duchovního plynutí, aby tak nemohla nastat žádná devastace či náhlé přerušování tohoto plynutí.

6. Během první fáze přechodného období nebyl nikdo připraven znát, že každý na této planetě nežije v pravém vesmíru, ale v zóně vymístění. Proto musel Swedenborg vnímat tento svět jako reálný s nesprávným dojmem, že tento svět existuje jen za jedním účelem: Být školkou pozitivnímu stavu nebes. Kvůli tomuto mylnému vnímání převládla mezi Swedenborgovými následovníky dvě hlavní nesprávná pojetí. Prvním je to, že každý, kdo se na této planetě narodí, zahajuje svůj život na této planetě a neexistují žádné předcházející životní zkušenosti. Druhým je to, že všechny sentientní entity, bytosti a formy ve Jsoucnu a Bytí na všech úrovních Stvoření bez výjimky a výluky musí či musely zahájit svůj život v přírodním stupni fyzického Vesmíru. Takže všechny sentientní entity ve Jsoucnu a Bytí v jedné či jiné době zahajují svůj život buď na této planetě Zemi nebo na nějaké jiné fyzické planetě.

To je v rozporu s učením Swedenborga samotného. V Novém zjevení, které Swedenborgovy spisy částečně reflektují, se explicitně tvrdí, že vše probíhá z nitra do vně, z duchovního k přírodnímu, a ne z přírodního k duchovnímu. Jestliže je to pravdou a současná pozice Nového zjevení napevno potvrzuje, že je to pravda, pak veškerý život nemůže začínat na přírodní úrovni, o zóně vymístění nemluvě, aniž bychom nejprve neměli život v sentientní formě na duchovní úrovni čili v duchovním světě. Duchovní svět je konec konců samým nitrem Stvoření. Sentientní životní formy se tudíž musely nejprve objevit v duchovním světě před tím, než by na všech ostatních místech mohly všechny ostatní formy dojít ke svému plodnému uzrání.

Takže pro veškerý život není nutné začít na fyzické úrovni. V pravém Stvoření lze, poté co se duchovní a intermediální světy plně obydli nejrůznějšími formami sentientního života, zahájit svůj vlastní život v přírodním světě. Avšak za žádných okolností nemůže žádný sentientní život začít v přírodním stupni zóny vymístění,

protože atmosféra tohoto stupně, tím jak je nashromážděním a souhrnem všech zel a nepravd v konkrétní kondici, je jedovatá a ne příhodná pro započítí jakéhokoli sentientního života v sobě a o sobě. Pozice přírodního stupně zóny vymístění je extrémně zevní, v nejbližším, nanicovatém rozpoložení od jakékoli duchovnosti a ve stavu úplné nevědomosti, aby byla s to udržovat nějaký sentientní život bez určitých extenzivních příprav a tréninku v nějakých jiných světech.

Na druhé straně jsou duchovní a zprostředkující světy zóny vymístění, jako například pekla, s to počít negativní životní formy, protože jsou ve svém vlastním duchovním stavu, jenž má schopnost takových fabrikací za účelem zvětšování negativního stavu. Tyto životní formy jsou velmi často promítnuty do přírodního stupně zóny vymístění poté, co jsou připravovány a trénovány na přežití v extrémně drsném, zevním rozpoložení, které na této Zemi existuje.

Proto nikdy nikdo nezačal a nezačne svůj vlastní život na této planetě. Tudiž se tato planeta nemůže nijak považovat za školku pro pozitivní stav nebes. Namísto toho je to scéna, na níž se odehrává pravý negativní stav kvůli důležitému duchovnímu poučení všech ve veškerém Stvoření Nejvyššího. Kdokoli se tohoto hraní zúčastnil, účastní nebo se bude účastnit, konal, koná a bude tak konat ze své vlastní svobodné vůle a volby.

7. Jedním z hlavních nesprávných pojetí a výkladů, kterým podléhá vše výše uvedené, je typicky lidská tendence vnímat vše ve finalistických pojmech a kondicích následujícím způsobem: Toto je to a po tom již nic jiného neexistuje. Toto je velmi obvyklý závěr, který si lidé činí o všech záležitostech. Speciálně je to pravdou o věcech duchovních, obzvláště když předstírají, že přicházejí od Nejvyššího. Lidé mají sklon věřit, že pokud Nejvyšší něco učiní, je to neměnné a nemůže se to nikdy pozměnit či nahradit, ale musí to zůstat navždy takové, jaké to je. Takže výsledkem tohoto je neoprávněný závěr, že to či ono zjevení stanovuje Absolutní pravdu a neexistuje již nic, co by se k tomu dalo přidat či o tom říci. Vše je pevně dáno a nejsou dovolena, ba ani možná žádná pozměňování, přídavky či nástavby.

Lidé zapomněli, že Absolutní Nejvyšší hovoří k relativním lidským bytostem či sentientním entitám, jež nemohou pojmout absolutní pravdu. Nejvyšší tudíž přizpůsobuje Svá zjevení současným schopnostem vnímání a pojmání lidí na každém kroku jejich duchovního rozvoje. Proto budou vždy existovat opravy, doplnění novými údaji, modifikace, nástavby a dodatky ke všemu, co Nejvyšší zjevuje lidem v kterékoli dané době.

Toto je velmi kritické pravidlo a princip současného Nového zjevení, které je třeba si uvědomit, aby se vyhnulo stagnaci v jedné jednotlivé úrovni, čímž jedinec blokuje sám sebe před možným růstem a pokročením.

Mnozí lidé podléhají tomuto běžnému a pochopitelnému omylu. Není žádný div, že i Swedenborg v některých svých výrocih reflektoval tento tradiční postoj.

Takže když Swedenborg ve svých spisech popisuje uspořádání duchovního světa takovými pojmy jako nebeský, duchovní, přírodní atd., pochopitelně předpokládá, že je to trvalá a konečná struktura, jako by zde již nemohlo nikdy být něco jiného či odlišného.

Avšak tento postoj neodráží pravou realitu uspořádání Stvoření Nejvyššího. V době Swedenborgově tomu bylo tak a jeho popis Stvoření odrážel realitu té doby či to, jak ji v té době vnímal. Ze své pozemské pozice si Swedenborg neuvědomil, že svými spisy přispíval od Nejvyššího k budování nového, vyššího řádu Stvoření, který překračuje a přesahuje jakýkoli jiný jsoucí a existující předtím. Tento vyšší řád se odráží v Novém nebeském nebesko - kosmickém vesmíru, který vstoupil do svého jsoucna a Bytí relativně pouze nedávno.

Je to vyšší řád Stvoření, který umožňuje Nejvyššímu připravit každého ve Stvoření a v zóně vymístění (v této zóně povětšinou bez jeho vědomého uvědomění) na přenos závěrečné dávky tohoto současného Nového zjevení a na začátek eliminace negativního stavu z jeho aktivní a dominantní pozice.

Pouze poté, co opustil tuto planetu, si Swedenborg uvědomil všechna tato hlavní fakta a stupeň svých nesprávných dojmů a výkladů a s velkým nadšením a radostí je opravil a zcela je integroval stav se následně jedním z významných členů Nejvyšší rady Nové nebeské vesmírné společnosti.

Jakmile plná aktivace fungování Nové nebeské vesmírné společnosti došla své plodnosti a každý zde zaujal svou náležitou pozici, je vše, obsažené zde a ve finální dávce Nového zjevení, možno zjevit a přenést všem těm, kteří o to skutečně dbají a počítají s tím. Takže s tímto pojednáním se navždy odstraňují hlavní nesprávná pojetí a výklady první dávky Nového zjevení, jak jsou obsaženy ve Swedenborgových spisech, a v kombinaci se svou druhou dávkou je Nové zjevení připraveno splnit svou roli a funkci ve Stvoření Nejvyššího. Jakákoli další menší chybná pojetí, která Swedenborgovy spisy mohou obsahovat, nejsou pro náležité chápání a používání Nového zjevení ve vlastním životě signifikantní, a tudíž se zde opomíjejí.

Jakmile toto Nové zjevení splní svůj účel a cíl a provede to, co bylo zamýšleno, aby provedlo pro Nejvyššího a každého ve Stvoření, jakmile poslouží naplnění ilustrace, demonstrace, aktualizace, realizace a exemplifikace určitých idejí pravd Nejvyššího, jaké jsou nutné pro další krok, éru, věk či dobu, pak bude překonáno jiným novým zjevením od Nejvyššího. To se stane v době, kdy krok, éra, doba či epocha, pro kterou bylo dáno současné Nové zjevení, dosáhne svého plného plodného uzrání a je připraven nastat nový krok, věk, éra či epocha. V té době Nejvyšší ustaví přechodné období a skrze někoho jiného bude zjevena první dávka budoucího Nového zjevení.

XIV. MILOVAT PÁNA NADE VŠECHNY A NADE VŠE

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 107 - 114, XIV.

V Evangeliiu dle Matouše, kapitola 10, verše 37 - 39 se říká:

„Ten, kdo miluje otce nebo matku více než Mne, Mě není hoden. A ten, kdo miluje syna či dceru více než Mne, Mě není hoden.“

„A ten, kdo si nevezme svůj kříž a nenásleduje Mne, Mě není hoden.“

„Ten, kdo našel svůj život, jej ztratí a ten, kdo svůj život ztratí kvůli Mně, jej nalezne.“

Podobný výrok, jen v daleko důraznější mluvě, je též zaznamenán v Evangeliiu dle Lukáše, kapitola 14, verše 26 a 27. Zde se říká:

„Přichází-li někdo ke Mně a nemá-li v nenávisti svého otce a matku, manželku a děti, bratry a sestry, ano, také i svůj vlastní život, nemůže být Mým učedníkem.“

„Nebot' ten, kdo nese svůj kříž a nejde za Mnou, nemůže být Mým učedníkem.“

V Evangeliiu dle Matouše, kapitola 12, verše 48, 49 a 50 je řečeno:

„On ale odpověděl a řekl tomu, kdo Mu to řekl: „Kdo je Má matka a kdo jsou mí bratři?““

„A napřáhl Svě ruce ke Svým učedníkům a řekl: „Zde je má matka, zde jsou mí bratři!““

„Nebot' kdokoli koná vůli Mého Otce v nebesích, je Mým bratrem a sestrou i matkou.“

Tento výrok se se zanedbatelnými změnami opakuje v Evangeliiu dle Marka, kapitola 3, verše 31 - 35 a v Evangeliiu dle Lukáše, kapitola 8, verše 19 - 21.

Jaký je pravý význam těchto požadavků? Proč by Ježíš Kristus zacházel tak daleko, aby tvrdil, že jeden ho nemůže být hoden, pokud nebude nenávidět vlastní matku, otce, sestru, bratra, manželku, děti a dokonce osobně sebe samého?

Zevní, doslovný smysl výroku v Matoušovi, kapitola 10, verš 37 je velmi zřejmý: Pán se má milovat více než kdokoli jiný či cokoli jiného, dokonce více než ti lidé, kteří jsou v nejtěsnějším a nejintimnějším fyzickém vztahu s touto osobou. Pán Ježíš Kristus se má milovat více než kdokoli jiný proto, že nikdo nemůže být každému tak blízký a intimní, jako je Pán, Kdož je vždy přítomen uvnitř každého a Kdož z této pozice vytváří a udržuje život v každém. Navíc je to také proto, že každý je nosičem velmi jedinečného a velmi odlišného projevu Pánovy přítomnosti uvnitř každého.

Tento projev je nejvzácnější a nejcennější věcí, jakou každý vlastní a má, protože ustavuje jedinečné jsoucné a Bytí každého. Jestliže by bylo možné z této osoby odstranit tuto přítomnost a její manifestaci, která ustavuje její jedinečnou a neopakovatelnou mysl a osobnost, tato osoba by již nebyla sebeuvědoměným, neopakovatelným a jedinečným „já jsem“, ale jen prázdnou slupkou, která by odpadla a obrátila se v nicotu. Toto je zevní, čili doslovný význam verše 37 v kapitole 10 Evangelia dle Matouše.

Ovšem kvůli velmi důležitým duchovním důvodům Ježíš Kristus nikdy nehovořil pouze v zevním čili doslovném smyslu. Ve všech situacích Svého života a učení Ježíš Kristus používal pečlivě vybraná slova a výroky, kterými by se mohly sdílet mnohonásobné významy, srozumitelné na všech úrovních, stupních, krocích, regionech, světech a dimenzích Jeho/Jejího veškerého Stvoření a zóny vymístění.

Je nutné si uvědomit, že, jak už Swedenborg naznačil, když Ježíš Kristus hovořil, naslouchali mu všichni členové Jeho/Jejího veškerého Stvoření a zóny vymístění. Jeho život a všechny události Jeho života byly pečlivě do všech nejmenších detailů sledovány, pozorovány a zaznamenávány každým jednotlivým jedincem ve veškerém Stvoření a ne jen těmi, kdo s Ním na této planetě fyzicky chodili a hovořili. Proto Ježíš Kristus vždy hovořil v jazyce souvztažností a podobenství, to jest v reprezentativních a symbolických významech. Tento jazyk je všehovesmírným jazykem a je s to synchronně a simultánně sdělit důležité duchovní ideje všem světům a dimenzím ve Stvoření Nejvyššího. Takže všechny výroky Pána Ježíše Krista mají velmi malý či jen okrajový vztah k velmi úzkému, jednostrannému a rigidnímu pojmání pozemských vztahů a událostí. Takže když hovoří o matce, otci, synu, dceři, sestře, bratru, manželce, manželovi, milenci či co máme, nikdy to neznamená, nebo jen nepřímo to znamená pozemské, fyzické či pokrevní vztahy mezi těmito příbuznými.

Slova „otec“, „matka“, „syn“, „dcera“, „sestra“, „bratr“, „manželka“, „manžel“, „mileneček“ atd. mají mnohý a mnohonásobný smysl a význam. Těmito slovy se celému Stvoření ve všech jeho dobách, úrovních, stupních, krocích, dimenzích, rozpoleženích, stavech, místech, paračasech či čímkoli v jsoucnu a Bytí sdělují velmi důležité a významné duchovní ideje. Takový je význam každého zevního jazyka a jeho slov, užívaných lidmi ke komunikaci jednoho s druhým. Naneštěstí si většina lidí neuvědomuje, že jejich jazyk a všechna jeho slova mají takový důležitý smysl a význam a omezují chápání svého jazyka pouze na zevní, doslovné sdělování jejich každodenního žití.

Avšak každé jednotlivé slovo, které lidé používají či pronášejí, obsahuje daleko více než to, co se jím lidé jeden druhému snaží sdělit. To je důvod, proč Ježíš Kristus řekl:

„Neboť svými slovy se ospravedlníte a svými slovy se odsoudíte.“
(Evangelium dle Matouše, kapitola 12, verš 37).

Používaná slova a přijatý způsob řeči u každého odrážejí skrze jejich souvztažný význam jeho současné duchovní rozpoležení. Toto rozpoležení určuje vlastní pravý vztah k nejdůležitějšímu faktoru jedincova vlastního života - k Nejvyššímu, Pánu Ježíši Kristu. Tento faktor je rozhodující v záležitosti vlastního ospravedlnění či odsouzení.

Při pohledu na výše zjevená fakta, co tedy bylo tím, co se Ježíš Kristus snažil každému sdělit?

Toto se stává zřejmým ze symbolického, zástupného či souvztažného významu, který mají slova „otec“, „matka“, „bratr“, „sestra“, „syn“, „dcera“, „manželka“ atd. Tato slova v pozitivním smyslu odrážejí různé aspekty lásky a moudrosti, dobra a pravdy, dobročinnosti a víry a to, jaký mají vztah k lidem a ke všem, jejich institucím a jejich rozličným formám projevu. V negativním smyslu tato slova reflektují různé aspekty všech zel a nepravd a to, jaký mají vzájemný vztah a jaké formy projevu zaujímají.

„Otec“ v této konotaci, relevantní jen k tomuto tématu, označuje různé lásky a jejich pocitování, které jeden přijímá během vlastního pozemského života či během určité fáze projevovaného života v různých úrovních, oblastech a dimenzích Stvoření Nejvyššího a zóny vymístění. Tyto lásky a jejich náklonnosti se stávají vlastním životním stylem a způsobem žití, s nímž se jeden plně ztotožňuje.

Slovo „lásky“ je užito v plurálu namísto singuláru (jak by anglický jazyk vyžadoval) proto, aby reflektovalo souvztažný význam faktu, že jedinec sestává z mnoha velmi zvláštních a intimních lásek a jejich velmi specifických a intimních subjektivních a osobních náklonností, které ustavují jeho vlastní život. Každá specifická láska vlastního života souvztaží s různými duchovními stavy a procesy buď v pozitivním, nebo negativním smyslu. Jednotné číslo slova „láska“ nemůže sdělit mnohonásobný zvláštní význam každé jednotlivé lásky. Může sdělovat pouze generálně souhrnnou a všeobsahující kondici, což není dostatečné k pojednání o specifičnosti a intimnosti obsahu každé lásky, jakou kdo má a prožívá. Proto je velmi často nutno užít množného čísla takových slov jako „lásky“, „zlo“, „dobro“, „pravda“, „nepravda“ atd. (to jest „lásky“, „zla“, „dobra“, „pravdy“, „nepravdy“ atd.).

V tomto ohledu se musí porušit omezující gramatická pravidla, neboť zákon duchovních souvztažností je nadřazen jakýmkoli zevním gramatickým pravidlům, která velmi často nedovolují vyjádření pravého významu souvztažností obsažených v použitém slově.

Takže slovo „otec“ zde znamená rozličné specifické, soukromé, individualizované, intimní a velmi často tajné lásky a jejich početné náklonnosti, které ustanovují nebo zcela ovlivňují vlastní současný životní styl, vlastní osobnost, chování, mentalitu a vše ostatní ve vlastním každodenním žití.

Milovat vlastního otce více jako Pána v této konotaci znamená dát přednost vlastním zevním připoutáním, které kdo pocítuje a učí se je milovat a ve svém životě je následovat a u nich setrvávat. Když někdo začne milovat vlastní rozličná připoutání na účet toho, že se Pán miluje nade vše, upadá do léčky tím, že je vlastními připoutáními ovládán a zotročen. V tomto ohledu jedinec ztrácí vlastní svobodu a nezávislost. Jestliže však pokračuje v tom, že miluje Pána nade všechny své náchylnosti, miluje svou vlastní pravou esenci a substanci - vlastní niternosti, kde Pán vždy je a kde jedinec udržuje vlastní svobodu, nezávislost a individualitu. V tomto případě jeden ovládá a kontroluje vlastní lásky a jejich náklonnosti. Ovládat a kontrolovat vlastní lásky a jejich náklonnosti je možné z Pána uvnitř, protože pouze Pán zná přesně, v absolutním smyslu, plnou povahu, obsah, význam, následek a důsledek jakýchkoli lásek, náklonností a náchylností. Pokud tyto lásky slouží vlastní

panující lásce - lásce k Pánu Ježíši Kristu nade všechny ostatní lásky, slouží svému užítku a podporují pozitivní stav a vlastní svobodu a nezávislost.

Na straně druhé v Evangelii dle Lukáše, kapitola 14, verš 26 je užito slovo „nenávidí“. Zde se říká:

„Přichází-li někdo ke Mně a nemá-li v nenávisti svého otce ...“

V této konotaci slovo „otec“ znamená všechny vlastní lásky a jejich náklonnosti, připoutání, ideje, pojetí, náchylnosti atd., které jsou povahy zlé a destruktivní. Uzavírají cestu k Pánu Ježíši Kristu a činí nemožným ustanovit jakýkoli náležitý vztah s nejdůležitějším faktorem vlastního života - s Pánem Ježíšem Kristem, vlastním Stvořitelem.

V hlubším duchovnějším smyslu slovo „otec“ znamená milovat zevní doktríny, ideje, pojetí, náboženství, církve, filosofie atd. více než vnitřní přítomnost (ve vlastní Niterné mysli) Pána Ježíše Krista Samého/Samé. V konotaci Evangelia dle Lukáše slovo „otec“ znamená milování všech produkcí a fabrikací pekel, která fabrikují různá pseudonáboženství, doktríny a ideje, které ničí pravý význam a chápání jakékoli duchovnosti a, což je nejdůležitější, Nejvyššího.

Má-li kdo někdy ustanovit náležitý, správný a milující vztah s Pánem Ježíšem Kristem, Kdož je pravým Nejvyšším, musí se naučit opovrhovat všemi a nenávidět všechna zla (plurál) a nepravdy produkované negativním stavem v peklech. Nelze nikdy nalézt jakoukoli náležitou cestu k vlastnímu pravému já a k pravému Nejvyššímu, pokud jeden přijímá a akceptuje takové pekelné ideje, pojetí, doktríny, náboženství či cokoli, co zde je, a ztotožňuje se s nimi. Takovými prostředky zla se nelze nikdy stát opravdovým následovníkem a učedníkem Pána Ježíše Krista.

Jestliže někdo není učedníkem a následovníkem Pána Ježíše Krista, nemůže nikdy najít sebe samého a určit, kým je a proč zde či kdekoli jinde žije. Toto lze nalézt pouze z nitra, to jest z vlastní Niterné mysli. Avšak jakákoli akceptace, adopce či ztotožnění se s jakoukoli formou pekelných lásek ke zlům uzavírá cestu zla tohoto nitra, to jest k Pánu Ježíši Kristu.

Proto Pán Ježíš Kristus užil tak zdánlivě drsné slovo „mít v nenávisti“. Jeden opravdu musí nenávidět zla a jejich nepravdy, protože jinak ho zničí.

Slovo „matka“ v této zvláštní konotaci relevantní jen tomuto tématu znamená veškeré církve v jsoucnu a Bytí a jednotlivé jim odpovídající doktríny, dogmata, obřady, procedury, tabu, předpisy a diktáty a veškeré pravdy nebo respektive nepravdy, které obsahují. Milovat vlastní matku více jako Pána znamená zaslepení tím, že se dává přednost zevním institucím, organizacím, zvykům, konvencím, tradicím, kulturám, církvím, náboženstvím atd. přijatým rozličnými společnostmi a že se považují za důležitější než cokoli jiného a že se z nich odvozují veškeré poznatky, chápání a pravdy namísto z vlastních niterností, to jest z vlastní Niterné mysli, kde lze nalézt Nejvyššího. Takže namísto spoléhání se na Nejvyššího ve vlastní Niterné mysli a odvozování všeho z Něho/Ní spoléhá se na tyto zevní instituce a organizované církve, o kterých se předpokládá, že mají patent na skutečnou pravdu, a vše se z nich odvozuje.

Jedinec se tudíž má učit milovat Pána Ježíše Krista, Kdož je pravým Nejvyšším,

nade všechny tyto uvedené zevní instituce a považovat je, obsahují-li vůbec nějakou pozitivní konotaci, pouze za prostředky k tomu, jak se dostat do nitra do přítomnosti Nejvyššího, za účelem toho, aby Ho/Ji jedinec miloval každý den stále více, a za účelem odvozování všech poznatků a pravdy ze samého zdroje tohoto poznání a pravdy - z Nejvyššího.

Na druhé straně v konotaci výroku Evangelia dle Lukáše ve verši 26, kapitola 14 nenávidět vlastní matku znamená opovrhovat všemi početnými nepravdami a zavrhnout nepravdy, které jsou produkovány v peklech a přijímají se a projevují ve formě různých náboženství, církví a jejich doktrín, jakož i všemožnými zevními institucemi, organizacemi, stavy, kondicemi, zvyky, tradicemi, konvencemi a kulturami, které buď popírají jsoucno a Bytí Boha, nebo prohlašují falešné bohy za pravého Boha.

Je zřejmé, že každé ztotožnění se s výše uvedenou „matkou“ vede k vlastnímu zničení a úplnému uzavření cesty k pravému poznání Nejvyššího, Pána Ježíše Krista, jiných a sebe samého. Bez takového poznání a jeho používání jeden zůstává úplně ztracen, pokud lpí na vlastní „matce“ a na vlastním „otci“ atd.

Slovo „syn“ v této jednotlivé konotaci relevantní jen k tomuto předmětu znamená všechny důsledky, výsledky a následky, které jeden získává od vlastního „otce“, to jest jako výsledek přijetí, přisvojení si všech vlastních lásek a jejich různých náklonností a ztotožnění se s nimi. Jak každý ví, každá láska a její náklonnosti produkuje či přináší ovoce. Tyto plody a důsledky manifestace přisvojených lásek a jejich náklonností jsou tím, co znamená a označuje slovo „syn“. „Syn“ znamená výsledek, důsledek a následek vlastní lásky a jejích náklonností. Pokud se Pán nemiluje nade všechno a nade vše, výsledkem toho budou důsledky a následky, které jednoho povedou pryč od Nejvyššího, a tedy v nejzazším smyslu od sebe samého. Proto je nutné, životně a kriticky závažné milovat Pána Ježíše Krista více než všechny plody, výsledky a důsledky, vlastních náklonností a ztotožňování se. Jestliže jsou takové náklonnosti a ztotožňování se ze zlého zdroje, má se jimi opovrhnout a nemá se jim vůbec dovolit vstoupit do vlastního života.

Slovo „dcera“ v této jednotlivé konotaci znamená plody, výsledky, důsledky a následky spoléhání se na všechny tyto instituce, které označuje a symbolizuje slovo „matka“ (jak se popisuje výše), a odvozování z nich. Tyto, pokud mají nějaké pozitivní spousoznačení, se musí milovat méně než Nejvyšší, nebo se jimi má úplně opovrhnout a mají se odmítnout, jsou-li pekelného původu.

Text v Lukášovi používá slovo „děti“, které v této jednotlivé konotaci označuje souhrn všech důsledků, následků a výsledků stavu veškerých vlastních lásek a jejich náklonností („otec“) a procesu vlastní zaslepenosti zevními faktory a dávání přednosti zevním faktorům jako jedinému zdroji pravdy („matka“ - jak se to odráží v církvích, institucích, tradicích, zvycích, konvencích, kulturách atd.) na účet svého vlastního niterného ducha. Jsou-li tyto faktory pouze pekelného původu, mají se úplně odmítnout a má se jimi zcela opovrhnout, protože odvádějí pryč od jakéhokoli dobra a od jakéhokoli pravdy, chytají každého do pasti přijetí zla jako dobra a nepravdy jako pravdy.

Slovo „bratr“ v této jednotlivé konotaci označuje jakéhokoli jiné než vlastní lásky a jejich náklonnosti, které lze nalézt u ostatních lidí, kteří mají buď podobnou povahu nebo následují podobnou životní dráhu. Jeden nemá nikdy dávat přednost,

obdivovat a milovat způsob života jiných lidí nad Pána, ať je jakkoli potěšující, obdivující, úspěšný a účinný, protože vlastní život nemůže být ani odvoditelný, ani závislý na životě či lásce někoho jiného. Měla-li by taková láska a život být pekelného původu, jeden má odmítnout zlo či opovrhnout zlem takového života a jeho lásky a nikoli touto jednotlivou osobou, takže jedinci nebrání jeho vlastní nevhodný obdiv jiných forem lásky z pravého zdroje a původu vlastního života, to jest z Pána Ježíše Krista v nitru. Nelze nalézt cestu k Pánu Ježíši Kristu skrze jiné či podle ostatních nebo dle jejich způsobů žití, milování a fungování. Lze tak učinit jen skrze sebe sama a sebou samým z přítomnosti Nejvyššího ve vlastní niterné mysli.

Slovo „sestra“ v této jednotlivé konotaci označuje jakákoli jiná pojetí, ideje, doktríny, církve, náboženství, instituce, ustanovení, tradice atd. a jejich pravdy nebo nepravdy, které jsou velmi podobné povahy či obsahu jako ty, kterými je jedinec poblouzněn nebo se kterými se ztotožňuje. Nebezpečí toho, že se vlastní „sestra“ miluje více jako Nejvyšší, spočívá v tomto ohledu v užívání podobných idejí či pojetí obsažených v těchto jiných zdrojích, aby ospravedlňovaly, omlouvaly a dokazovaly vlastní názory, filosofie, náhledy, životní styl a obzvláště potřebu a zlý návyk odvozování všeho z vnějších ustanovení a faktorů. Odvozuje-li každý jiný vše z těchto zevních faktorů, pak má sklon přijímat takový zlozvyk - odvozování všeho ze zevnějších - jako nezvratitelnou nutnost a jedinou realitu, namísto toho, aby se to považovalo za bláznivou volbu, která není pravou realitou, a tudíž ji lze změnit či úplně zavrhnout. Toto je to, co Pán Ježíš Kristus míní slovem „nenávidět“ vlastní sestru.

Slovo „manželka“ se v této jednotlivé konotaci nevztahuje k fyzické choti (v tomto ohledu by slovo „manžel“ mělo podobný význam a smysl), ale k určitému duchovnímu stavu, do něhož každá osoba vstupuje bez ohledu na to, zda je mužem či ženou. Takže v tomto kontextu se slovo „manželka“ žádným způsobem nevztahuje pouze k ženě. Vztahuje se stejně jak k muži, tak i k ženě.

V tomto ohledu „manželka“ znamená přivlastnění, shromáždění a zahrnutí určitého zvláštního životního stylu a k němu se vztahujících určitých specifických duchovních a neduchovních idejí, které se stanou vlastní vyznávanou životní filosofií a náboženstvím. Tato filosofie a náboženství se stane jedincovým vlastnictvím a majetkem, který potřebuje být všemi prostředky žárlivě stráženo, chráněno, uchováno, uctíváno, zbožňováno a který se nikdy nesdílí s nikým nebo jen s velmi málo vybranými lidmi.

Velmi negativní konotace tohoto významu je zřejmá, protože taková filosofie či náboženství („manželka“) vede k postoji sebeospravedlňování, sebevýjimečnosti, netolerance a ke všem ostatním podobným ohavnostem a ošklivostem pekel. Proto Pán Ježíš Kristus učinil výrok, že tato „manželka“ se musí nenávidět, to jest musí se úplně zavrhnout a musí se jí úplně opovrhnout, má-li se kdo stát Jeho opravdovým následovníkem a učedníkem.

Nelze dosti dobře být duchovní lidskou bytostí, následovníkem Páně, jestliže je kdo zamilován do svého chotě (symbolicky řečeno), to jest do toho, co je komu vhod, s čím se ztotožnil, co nashromáždil, co si přisvojil a přivlastnil. Tento druh lásky odnímá vlastní schopnost milovat Pána Ježíše Krista nade vše a nade všechno. Uzavírá všechny cesty do pozitivního stavu, zatímco zároveň otvírá všechny dveře do pekel, to jest do negativního stavu. Taktéž zahání vlastní schopnost opravdu milovat sebe sama a jiné, a tudíž to zavírá každou cestu do nitra a k získání

náležitěho poznání Nejvyššího, druhých a sebe samého.

„Nenávidět též vlastní život“ znamená v této jednotlivé konotaci relevantní pouze tomuto tématu odmítnout vše a opovrhnout vším, co kdo považuje za vlastní život z hlediska zevní mysli. „Svůj vlastní život“ znamená vše vztahující se k pozemským, světským, tělesným a smyslovým záležitostem čili k tomu, co Swedenborg nazýval „proprium“, což je to, co je vlastní jedinci, jak to produkuje smyslové vjemy a výstupu fyzických smyslů a všechny důsledkové odvozeniny, o kterých se předpokládá, že konstituují vlastní život, za nímž žádný jiný život neexistuje nebo ani není možný. Cokoli je v tomto zvláštním smyslu jedincovo vlastní, nepochází z Pána, a Pán v tom tudíž nemůže být přítomen. Pokud to nepochází od Pána, pak jediným místem či stavem, odkud to může přicházet, je negativní stav pekel.

Takže cokoli je v této konotaci jednomu vlastní, je vždy zlé, nepoddá-li se to kvůli zvláštnímu použití Pánu. Nezavrhně-li jedinec tento druh osobního či soukromého života, nemá vůbec žádný opravdový život, protože pravý život může přicházet pouze z Absolutního zdroje života - Nejvyššího.

To je důvodem, proč ve verši 39 kapitoly 10 Evangelia dle Matouše Ježíš Kristus řekl:

„Ten, kdo nalezne svůj život, ztratí jej, a ten, kdo svůj život ztratí kvůli Mně, jej nalezne.“

„Nalézt vlastní život“ znamená ho ztratit, protože to, co kdo nalézá, jsou dočasné, přechodné, hmotné a zevní faktory života, které jsou mylně považovány za vlastní život. V okamžiku, kdy jeden počíná takový život považovat za pravý, skutečně život ztrácí, protože ve světských a pozemských věcech sám o sobě a sebou není žádný pravý život možný. Takže jeden se otáčí zády k pravému zdroji života - Pánu Ježíši Kristu a považuje to, co není pravým životem, za opravdový život. To je ztrátou vlastního opravdového života.

Na straně druhé „ten, kdo ztratí svůj život kvůli Mně, nalezne jej“, znamená, že jakmile si kdo uvědomí, že to, co považoval/považovala za život, pravým životem není, ale že existuje pravý Zdroj života - Pán Ježíš Kristus, přestane považovat za život něco, co není pravým životem, a tudíž tento druh života ztratí. V okamžiku takového uvědomění se otevírají dveře k pravému Zdroji života a jeden nalezne svůj vlastní pravý život v Pánu Ježíši Kristu, Kdož je vždy přítomen v jeho vlastní niterné mysli.

Z toho zřejmě vyplývá, že v zevnějších, v čemkoli světském, materiálním, pozemském či smyslovém neexistuje žádný pravý původní život. Pravý život lze nalézt pouze ve stavech niternosti, v Niterné mysli, protože je to zde, kde přebývá pravý Pán Ježíš Kristus, Život v Sobě a o Sobě a kde jej lze nalézt. Pravou realitou zde je království Boží. Konec konců království Boží je uvnitř každého (Lukáš, kapitola 17, verš 21).

Realizace a aktualizace tohoto faktu ve vlastním životě přináší ztrátu nalezeného života (pozemského, vnějšího života) a tato ztráta na oplátku dává příležitost nalézt pravý život v Pánu Ježíši Kristu.

Ve verši 13 kapitoly 10 v Matoušovi a ve verši 27. kapitoly 14 Lukáše Ježíš Kristus

tvrdí:

„A ten, kdo nevezme tento kříž a nenásleduje Mě, Mne není hoden.“

Lukášova verze, je následující:

„A kdokoli nenese svůj kříž a nejde za Mnou, nemůže být mým učedníkem.“
„Vzít či nést svůj kříž“ znamená v této jednotlivé konotaci rozpoznat důležitý fakt, že kdokoli se dobrovolně účastnil v negativním stavu, ať kdekoli či kdykoli, bylo to dobrovolně kvůli určitým důležitým duchovním důvodům, s určitým zvláštním pověřením, účelem a posláním ilustrovat, demonstrovat a exemplifikovat vlastním životem určité aspekty pozitivního či negativního stavu nebo obojí. Pověřeninou obojí. Důsledky a následky takového poslání, protože je to konec konců poslání do negativního stavu, nejsou vždy příjemné a obsahují mnoho problémů a strádání.

Poznání nutnosti nést následky vlastního dobrovolně zvoleného pověřením v negativním stavu a přijmout toto v pokoře, poníženosti a skromnosti znamená nést svůj vlastní kříž a ovšem to znamená konat vůli Boží. Kdokoli nechce tento fakt přijmout v poníženosti, skromnosti a pokoře a neustále si stěžuje na svůj osud, úděl či rozpoložení a touží zanechat či vzdát se svého pověřením a poslání, je ten, kdo nenese svůj kříž, a tudíž nekoná vůli Boží. Taková osoba není hodna Ježíše Krista či být Jeho učedníkem. Je to proto, že taková osoba porušila svůj slib a závazek konat vůli Boží v negativním stavu, což dobrovolně chtěla konat na prvním místě.

Když někdo slyší Pána a koná Jeho/Její vůli ze své vlastní svobodné vůle a volby, stává se Pánovou „matkou“, „bratrem“, „sestrou“ atd., což znamená, že přijímá pravou duchovní nauku Ježíše Krista z nitra a se všemi jejími důsledky, výsledky, následky a plody. V takovýchto plodech je Ježíš Kristus vždy přítomen jako ve svém vlastním a z nich lze mít náležitý vztah k Pánu způsobem nejláskyplnějším a nejmoudřejším.

Konat vůli Páně v hluboké lásce a oddanosti, s trpělivostí, odevzdaností, věrností, loajálností bez jakéhokoli stěžování si a hořkostí, ale v pokoře, poníženosti a skromnosti a považovat konání vůle Páně za to nejdůležitější, co má nejvyšší a největší prioritu vůbec, je tím, co se míní milováním Pána Ježíše Krista nade všechny a nade vše.

XV. ZMĚNY STAVŮ A ROZPOLOŽENÍ

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 115 - 122, XV.

„Emanuel Swedenborg ve svých spisech (obzvláště ve své knize „Nebe a peklo“, odstavce 154 - 161) zjevil, že každá sentientní entita a bytost podléhá bez výjimky a výluky zákonu neustálé změny svých stavů a rozpoložení. Tento zákon je všezahrnující. K tomuto pravidlu nemůže být žádná výjimka či výluka.

Pouze Absolutní stav Nejvyššího je vždy tentýž, a tudíž nepodléhá tomuto zákonu kvůli velmi jednoduchému důvodu, že Nejvyšší uvnitř Sebe Samého/Samé obsahuje ve Svém Absolutním stavu všechny možné změny, rozpoložení, stavy, procesy atd. od věčnosti do věčnosti.

Po inkarnaci Nejvyššího na této planetě ve formě Ježíše Krista se toto stalo taktéž pravdou ohledně způsobu změn negativního stavu a jeho rozpoložení. Ježíš Kristus zkušenostně prožil všechna možná rozpoložení a stavy negativního způsobu pseudojsoucna a pseudobytí. Proto lze říci, že Nejvyšší v Sobě od věčnosti do věčnosti obsahuje všechny možné změny, stavy a kondice, tudíž Nejvyšší je vždy tentýž. Tuto situaci u Nejvyššího - obsažení všech možných změn, stavů a rozpoložení od věčnosti do věčnosti - nelze změnit. Pokud by se to mohlo, Nejvyšší by již nebyl Absolutní.

Avšak s kýmkoli jiným než s Nejvyšším je situace zcela jiná. Nikdo není Absolutní, jen Nejvyšší. Nikdo není tudíž s to zakoušet souběžně všezahrnující změny, stavy a kondice, které jsou v jsoucnu a Bytí možné. Veškeré jejich jsoucno a Bytí je založeno a spočívá na samém zákonu neustálých změn. Kdyby se možnosti změn měly jsoucnu a Bytí odejmout, jsoucno a Bytí by přestalo být jsoucnem a Bytím. Vůbec nic by nemohlo zůstat.

Jak se uvedlo mnohokrát předtím, je veškeré Stvoření Nejvyššího vždy relativní k Nejvyššímu. Motivační faktory jsoucna a Bytí Stvoření lze nalézt pouze v nutnosti progresivního způsobu zkušenosti a projevení všech nekonečných počtů a variet změn, stavů, kondic a procesů.

Protože je pro někoho či něco, jenž či jež není Absolutní, nemožné zakusit veškerý nekonečný počet a varietu změn, stavů, kondic a procesů způsobem synchronním, simultánním a všezahrnujícím, je tato zkušenost dosahována způsobem progresivním, postupným, pokračujícím a zároveň diskrétním.

Swedenborg vnímal tento zákon změn jako funkční a použitelný jen vzhledem k niterným stavům a rozpoloženíům sentientních entit. Vzhledem k těmto niterným změnám a vzhledem k zákonu souvztažností odráží životní prostředí a jeho výbava u lidí v jejich stavu změny tyto nutné změny. Avšak dle Swedenborga lidé vždy zastavují v tom stupni či kroku Stvoření, do něhož byli pověřeni dle své vlastní původní volby. Nepocit'oval či nepojímal žádnou změnu krok od kroku, ze stupně ke stupni, od dimenze k dimenzi, z vesmíru k vesmíru atd. Jedinou takovou změnou, která byla v tomto ohledu pro něj možná, byla změna z fyzického těla čili z přírodního světa do světa intermediálního popřípadě duchovního. Poté, co se odehraje, jedinec zůstává v tomto kroku či stupni nebo dimenzi na věky, aniž by

měnil svoje místo. Základní změnou je tedy změna vlastních niterností, čili nitra, která nutně pozměňuje vlastní prostředí, aniž by se prostředí opustilo. Tento závěr je porušením zákona souvztažností a zákona všezahrnujících změn.

Změna stavů a rozpoložení vlastního nitra nemůže být sebenapájející se smyčkou. Je vždy reflektována ve změnách všech ostatních elementů ve Stvoření a ve všech jemu odpovídajících dimenzích. Pokud je jeden ve své možnosti se měnit omezen pouze na určité způsoby této změny, je ochuzen o možnost volby všech nekonečných počtů a variet možností voleb, které jsou k dispozici. Jestliže by tomu bylo tak, jeden by ztratil svou svobodu volby. Omezit někoho pouze na určitý omezený počet možností volby znamená vyloučit ho ze zakoušení některých jiných důležitých změn, které jsou životně důležité pro jeho neustálý duchovní pokrok. V takovém případě by jeden neměl svobodu zvolit si jakýkoli možný způsob změn vlastního současného stavu a rozpoložení, ale na místo toho by byl nucen měnit se dle nutnosti určitých linií diktovaných rozhodnutím někoho jiného. To by bylo otroctvím, ne svobodou. Nejvyšší nepůsobí v rámci omezených parametrů. Proto každý podléhá změnám všech stavů, rozpoložení a procesů, v jakých je v každém jednotlivém okamžiku či místě vlastního života.

Je nutné si uvědomit, že změny vlastních stavů a rozpoložení jsou v každém okamžiku jak velmi jemné, detailní a někdy nevnímátné vlastním uvědoměným vědomím, tak i velmi obecné, všezahrnující a globální s plným vědomým uvědoměním jejich nastávání, takže lidé se vteřinu po vteřině nacházejí ve stálém módu změn. Například je nemožné udržet vlastní pozornost příliš dlouho na jeden jednotlivý předmět. Vlastní pozornost je v módu neustálého posunu. Je nemožné se soustředit na jednu myšlenku či nápad na dlouhé časové období, aniž by se příležitostně nepřemýšlelo o něčem jiném. Je nemožné být stále ve stejném módu či navždy mít nezměněné pocity. Je nemožné být na dlouhé časové období pouze fyzickým. Jeden se neustále pohybuje a je aktivní i během vlastního fyzického spánku. Je nemožné zůstat navždy v jednom bodě. Z času na čas musí jedinec posunout svou pozici či místo.

Je nemožné stagnovat v jednom jednotlivém věku. Jeden se stává starším a jeho zjev se mění. Je nemožné udržovat navždy stejný postoj. Je nemožné prožít tutéž událost dvakrát přesně stejným způsobem. Pro tutéž osobu je fyzicky nemožné prožít dětství či jakékoli jiné období ve vlastním životě dvakrát. Je nemožné se fyzicky navrátit do stejného místa, stavu či kondice, jež byla již jednou prožita, čili prožít tutéž zkušenost dvakrát či vícekrát stejným způsobem. Vždy bude existovat substanciální a esenciální odlišnost v každé zkušenosti a situaci, i když se jeden navrací do téhož města či domu, v němž byl předtím. Nelze opětovně zaujmout přesně stejným způsobem tentýž okamžik, který byl prožít v tomto místě či domě den nebo vteřinu předtím. Pro tutéž osobu, která již jednou zažila fyzické zrození či fyzickou smrt, je nemožné je prožívat podruhé či vícekrát, jak by rádi věřili následovníci pojetí reinkarnace. Je nemožné navždy pobývat v nějakém stavu, rozpoložení, místě, čase, situaci, vztahu, angažování či v čemkoli, co kdo má, bez toho, že by se nepředvídal jeho konec a začátek něčeho nového a odlišného. Jinak by Pán Ježíš Kristus nemohl říci:

„Hle, činím vše nové.“

Když Pán učinil takové prohlášení, učinil je ze Svého Absolutního stavu, protože taková je Jeho/Její Přirozenost. Prohlásit něco z Absolutního stavu znamená, že je

to učiněno v Absolutním smyslu. Absolutní smysl se vnímá a prožívá všemi jeho relativními přijímači způsobem stálých změn. Když tudíž Pán říká: „Hle, činím vše nové“, neznamená to jeden omezený akt stvoření něčeho nového, jak by někteří lidé rádi věřili. Znamená to neustálou nepřestávající věčnou tvorbu všeho nového.

Tento druh tvořivého úsilí a jeho aktualizace dává každému věčnou příležitost postupně prožít všechny stavy, kondice, procesy, doby, dimenze, všechny módy jsoucna a Bytí a jejich nekonečen projevy.

Takovou životní, postupnou zkušeností krok za krokem se umožňuje být blíž a blíže a stále více se přibližovat k Absolutní přirozenosti Nejvyššího, která obsahuje všechny možné změny od věčnosti do věčnosti a od nekonečnosti do nekonečnosti. Toto je hlavní motivační faktor jsoucna a Bytí Stvoření. Nic jiného nemůže skutečné motivovat jeho bytí a existování.

Z pozemského hlediska a z hlediska negativního stavu je jedním z důvodů, proč se lidé, lapení v negativním stavu dle své volby, často cítí tak nešťastně a bídě, to, že chtějí zachovat či udržovat jeden určitý stav či rozpoložení navždy. Chtějí na této planetě žít věčně. Ve svém pozemském těle chtějí vypadat a cítit se krásně až do samého konce. Chtějí mít dobrou náladu, štěstí a spokojenost či cokoli navždy bez jakékoli změny. Takové přání vyvěrá ze samotné povahy negativního stavu, který chce v každém daném okamžiku zůstat takovým, jaký je, aniž by kdy navěky změnil své stavy a kondice.

Jak bylo mnohokrát předtím uvedeno (v jiných spisech tohoto autora), duchovní války negativního stavu jsou pouze za jedním účelem: Zachovat jeho status quo na věčnost - nedovolit, aby nastala jakákoli změna jeho stavu a rozpoložení. Lze symbolicky říci, že povstání negativního stavu proti stavu pozitivnímu je především kvůli pravé povaze stavu pozitivního, jenž je stavem, módem a procesem neustálé proměny a plynutí. Tato povaha pozitivního stavu přivádí negativní stav takřikajíc k šílenství. Proto negativní stav chce stav pozitivní vypudit, aby ustavil své vlastní panství věčné stagnace. Jen málo najisto ví, že stagnující, neměnná kondice může způsobit jeho vlastní věčný konec. Jen málo ví, že pokud by duchovní války, které negativní stav vede proti stavu pozitivnímu, neměly pokračovat a udržovat negativní stav v potřebě stálé změny a pohybu, každý v negativním stavu by přestal existovat. Negativní stav zajisté ví málo, že jakmile je určitý cíl završen a dosažen a jakmile zde již neexistují žádné motivační faktory konat či snažit se o něco jiné, veškerý život včetně života negativního stavu se zastaví právě zde.

Negativní stav je možný jen proto, že existuje stav pozitivní. Pozitivní stav je možný pouze proto, že stálá změna a plynutí jsou esencí a substancí jeho jsoucna a Bytí. Jestliže se pozitivnímu stavu odejme esence a substance pozitivnímu stavu, pozitivní stav již není. Jestliže není již pozitivní stav, není již stav negativní, protože negativní stav závisí na zdroji svého života, jenž zajišťuje pozitivní stav svým jsoucnem a Bytím od Nejvyššího. Takže nakonec je i negativní stav ve stavu stálé změny, pohybu a proměňování.

Nikdo v negativním stavu nemůže být nikdy šťasten, protože negativní stav je bída sama, každý v něm chce být šťasten, aby se vyhnul svému bídnému stavu. Pro každého, ať je jakkoli pozitivní, je ale, jsa v negativním stavu, nevyhnutelné být ve stavu a cítit se z času na čas ubohým, v depresi, nešťastným, uraženým, netečným, frustrovaným, podrážděným, ustrašeným, strachujícím se, ustaraným, obávajícím

se, nemocným a atd. Toto je negativní stav. Toto je to, co se vnáší do vlastního života jako výsledek inkarnace do negativního stavu. Je marné snažit se vyhnout takovému nepříjemným a negativním rozpoložením, stavům a pocitům. Konec konců jedním z účelů vlastní inkarnace do negativního stavu bylo prožít ho a následně ho přemoci a překonat, aniž bychom jím byli ovládnuti či dotčeni. Tato snaha v jeho přemáhání a překonávání či v úspěšném bránění se jemu a v nahrazování jej příležitostným pocitem naplnění a štěstí, udržuje negativní stav v módu stálé změny, pohybu a plynutí. Takže takové rozpoložení či postoj k negativnímu stavu působí směrem ke konečné eliminaci povahy negativního stavu být stagnujícím a nezměnitelným. Pokud by lidé uspěli v tom, že nebudou ničím jiným než bídou negativního stavu, neprožívali by nic jiného než bídu. Tudiž by nemohla nikdy vzniknout žádná změna tohoto stavu či rozpoložení. V tomto případě by negativní stav vyhrál svou věc a každý by zahynul.

Na straně druhé pokud by lidé jsoucí v negativním stavu necítili nic jiného než stálé štěstí, znamenalo by to, že milují a mají v oblibě negativní stav. V tomto případě by nemohla nastat žádná změna jejich stavu a rozpoložení. Negativní stav by opět zvítězil a každý by přestal být a existovat.

Avšak protože většina lidí v negativním stavu zakouší bídu tohoto stavu a rozpoložení, snaží se dostat ven z této bídy a stát se šťastnými. Tato zkušenost snažení se činí to, že je pro negativní stav nemožné, aby kdy vyhrál duchovní válku.

Na straně druhé je pozitivní stav stavem štěstí a blaženosti. Samotnou esenciální a substantiální povahou štěstí a blaženosti je stálá změna, plynutí a neustálý duchovní pokrok. Ve stagnující, uzavřené pozici, stavu či rozpoložení není možné žádné štěstí a požehnání. Stagnující kondice poté, kdy její novosti má každý dost, začne zahnívat a obrátí se v jedovatý zápach, který dusí vlastní život a veškerou motivaci k jeho pokračování. Takovýto výsledek není štěstí a požehnání, ale bída a smrt. Pozitivní stav je tudíž samotným stavem změny, plynutí a věčného duchovního pokroku. Žádný jiný typ pozitivního stavu neexistoval, neexistuje nebo nemůže nikdy existovat.

Proto jsou členové pozitivního stavu předmětem neustálých změn svých stavů, rozpoložení a procesů. Mají své takřčené výšiny a poklesy. Nejsou dokonalí. Nejsou bohové. Nejsou Absolutní. Jsou jen relativní. Relativita jejich kondice je zdrojem těchto takzvaných rozpoložení nahoře a dole. Mají svá vlastní rána, poledne, odpoledne a soumraky. Avšak nemají žádné noci, protože noci jsou možné pouze v negativním stavu. Negativní stav není ničím jiným než černou nocí a hustou temnotou.

Zážitek stmívání v pozitivním stavu je stavem, kdy přichází uvědomění si, že je čas změnit vlastní stav i rozpoložení. Swedenborg říká, že sentientní entity v pozitivním stavu, když dosáhnou tohoto bodu, bodu takzvaného soumraku, stávají se povětšinou smutnými. Avšak toto není tentýž typ smutku, jaký prožívají lidé v negativním stavu. Namísto toho je to pocit vlastní nedokonalosti, která komukoli znemožňuje prožít všechny změny v jejich absolutním stavu v simultánním módu tohoto prožívání. Je to stav uvědomění, že jeden postrádá něco velmi důležitého, kvůli své vlastní nedokonalé kondici. Je to pocit pokory a poníženosti, který přichází s uvědoměním toho, že cokoli se jeden doposud naučil, je ve srovnání s tím, co se má v budoucnu naučit, tak malé velikosti, že není na co být hrdý. Je to stav, v němž si jeden uvědomuje svá velká omezení a to, že nemůže vůbec nic učinit bez pomoci

Absolutního stavu, to jest Nejvyššího.

Když takové pocity a stavy prožívá někdo v pozitivním stavu, tento někdo vstupuje do soumraku čili do konce svého dne. (Den zde souvztahuje s vlastní současnou kondicí a stavem.) To naznačuje, že vlastní současná kondice, stav či místo nebo cokoli, co kdo má, vyčerpala svou užitečnost, byla získána a přijata všechna ponaučení, vše se projevilo a sdělilo a je doba pohnout se do odlišného stavu, rozpoložení, místa, času, procesu, dimenzi či do čehokoli jiného, co kdo má. V okamžiku, kdy jeden vstupuje do této nové situace, vstupuje do rána nového dne svého vlastního života, což poskytuje zážitek ohromného štěstí a blaženství. Zážitek štěstí a blaženosti nového rozpoložení je o mnoho vyšší, daleko důkladnější či větší intenzity a velikosti a má větší zkušenostní dopad než cokoli, co bylo doposud prožito ve všech předcházejících krocích a kondicích vlastního duchovního pokroku. Takže neexistuje žádná srovnatelnost či podobnost mezi tímto rozpoložením a tím předešlým s výjimkou toho, že současná situace by se nezískala a nevstoupilo by se do ní bez zkušeností všech předcházejících rozpoložení, jako každá stávající kondice vyvěrá ze všech předcházejících a staví na nich.

Vztah každého předcházejícího a následného rozpoložení a situace je vždy diskrétní a nikdy není spojitý a lineární. To je důvodem, proč je řečeno, že mezi různými kondicemi neexistuje žádné srovnání a podobnost. Každá nová kondice je kvalitativně a kvantitativně odlišná a jedinečná. Avšak všechny jsou navzájem spojeny skrze souvztáhnosti. Výskyty jedné kondice jsou synchronní k výskytům ve všech ostatních. Jsou specifické a jedinečné ke každé kondici a relevantní k úrovni schopnosti vnímání a přijímání těch, kdo zaujmají tato rozpoložení v každé jednotlivé úrovni a stavu. Například jeden aspekt pravdy je zjeven souběžně a současně ke všem rozpoložení v jsoucnu a Bytí. Avšak stupeň a kvalita vnímání a přijímání tohoto aspektu zjevené pravdy se bude podstatně lišit od jedné kondice ke druhé. Zjevené aspekty pravdy mají tolik styčných ploch, kolik existuje rozpoložení v jsoucnu a Bytí. Každá kondice přijímá a využívá tu styčnou plochu zjeveného aspektu pravdy, která je v souladu s jeho zvláštní a jedinečnou povahou.

Synchronnost vnímání a přijímání zjeveného aspektu pravdy je nutným jevem, protože žádné použití, žádná aktualizace a realizace celku zjeveného aspektu pravdy nemůže být docílena bez toho, aby nebyly účastny a nezahrnuly se všechny jeho styčné plochy. Jestliže by nebyl souběžný ve všech svých styčných plochách, nemohly by se zjevit žádné další aspekty pravdy. Z toho by následně vyplynula stagnace vedoucí k zastavení veškerého života. Takto to funguje v diskrétním módu jsoucna a Bytí všech možných rozpoložení, stavů, procesů, míst, časů, dimenzí, situací či čehokoli, co kdo má.

Na straně druhé spojitá a lineární forma duchovního pokroku je pro každého zajištěna v každé současné kondici, stavu či místě. To znamená, že když někdo vstoupí do nové kondice či situace poprvé, vstoupí do nejmenší míry poznání a jeho použití, které jsou v této nové kondici k dispozici. Jak něčí den (stav) postupuje od svého jitra k ránu, k poledni, odpoledni, podvečeru a nakonec k soumraku, jedinec postupně získává větší a větší stupeň poznání a jeho požití v tomto rozpoložení a sděluje svůj stále větší jedinečný příspěvek se všemi v tomto rozpoložení dokud nepřijde čas, kdy toto rozpoložení či stav pro tohoto jedince vyčerpá svou užitečnost a tento se již nikdy nemůže ani naučit nic nového, ani nemůže nic nového poskytnout či sdělovat druhým. V okamžiku, kdy to nastane, nastává takřikajíc setmění a jeden je připraven ke kvalitativnímu, nelineárnímu skoku z jedné

diskrétní kondice do jiné přesahující, diskrétní kondice. Doba mezi opuštěním starého rozpoložení a vstoupením do rozpoložení nového je dobou soumraku či tím, co se nazývá posledním soudem toho, kdo je připraven se přemístit.

Během tohoto přechodného období, charakterizovaného takzvaným soumrakem jedincova vlastního dne či jeho vlastním posledním soudem, jedinec podstupuje proces důkladného opětovného zhodnocení všeho, co se událo, provedlo a poznalo v předešlé kondici. Během tohoto procesu jedinec obdrží plný náhled a pochopení veškerého dopadu vlastního pobytu a poznání v té kondici, jakou kdo měl, na celé Stvoření. Jeden dochází k uvědomění si toho, jak přispíval svým jedinečným poznáním a svými zkušenostmi k obohacení tohoto rozpoložení, stavu, místa či čehokoli, v čem byl, a toho, jak byl v tomto rozpoložení a podobných věcech obohacen a vzdělán vlastními zkušenostmi a jinými.

Když se toto provede, jedinci se předloží všechny možné možnosti volby pro další krok vlastního duchovního pokročení. Během do úvahy vlastní jedinečné potřeby a potřeby veškerého Stvoření, jedinec činí novou volbu. V okamžiku, kdy je tato volba učiněna, jedinec se takzvaně zrodí do stavu či místa vlastní zvolené kondice s plným zachováním paměti na vše, co jím bylo doposud prožito. Výjimkou k tomuto pravidlu je, když si někdo zvolí vstoupit do nějaké oblasti zóny vymístění. V tomto případě jedinec musí souhlasit, že veškerá paměť všeho, co bylo předtím prožito, bude vymazána po dobu jeho pobytu v negativním stavu či po dohodnutou dobu před inkarnací do negativního stavu.

Tento proces neustálé změny a duchovního pokroku způsobem výše popsaným tedy pokračuje věčně. Z výše uvedeného lze jasně vidět, že v každém bodě vlastního jsoucna a Bytí, ať v jakémkoli rozpoložení, se jeden nachází ve stavu stálé změny, plynutí, pohybu a pokroku. Takže jedinec není nikdy uzamčen pouze v jednom stavu a rozpoložení.

Co se lidí v rozličných oblastech zóny vymístění týče, probíhá změna jejich stavů a rozpoložení následovně:

Rodí se či objevují v negativním stavu ve stavu úplné vědomé nevědomosti o čemkoli popsaném výše či čemkoli jiném o tomto. Od okamžiku jejich zrození se poučují ze zevnějších, pozorování a z příkladů jiných. Jsou vystaveni různým negativním a pozitivním situacím a tyto situace jim dávají možnost volby následovat buď pozitivní, anebo negativní cestu. Volbou cesty pozitivní, stanou se předmětem stálých útoků, náletů a napadání negativního stavu, který se bude snažit je polapit tak, aby podlehli jeho sevření. Během této doby budou ve stavu neustálé změny a konání voleb ohledně negativního stavu. Jakmile poznají o negativním stavu vše, co se u nich předpokládá a co si zvolili poznat, a jakmile plně přemohou všechna pokušení negativního stavu, znovu se připojí ke stavu pozitivnímu a postupují způsobem výše popsaným ve svém duchovním pokročení.

Jestliže si však někdo zvolí následovat cestu negativní, změny jeho stavu a rozpoložení jsou určovány každým bodem volby buď pokračovat na negativní cestě, stává se stále negativnějším a více zlým, nebo upustit od negativní cesty a přijmout cestu pozitivní. Volba upustit od následování negativního stavu přináší jedince zpět do stavu pozitivního a dává mu příležitost postupovat způsobem výše popsaným poté, co se naučí překonávat a přemáhat všechna pokušení negativního stavu.

Na druhé straně volba následovat negativní stav dostává jednoho v každém bodě přechodu do pozice, v níž vstupuje do kondice značně většího, hlubšího a odlišnějšího stupně zel a nepravd, než jaké prožil a vytvářel v předešlé či předcházející kondici.

Aby se to zopakoval znovu: během každého přechodného období, je každému ve stavu mezi opuštěním této předcházející kondice a vstoupením do nové dána příležitost upustit od následování negativní cesty a dát se na cestu věčného duchovního pokroku. Toto se odehraje u každého bez výjimky a vyloučení během každého přechodného období bez ohledu na to, jak zlým, špatným či negativním se jedinec jeví být.

Z výše uvedeného popsání lze tedy snadno dojít k závěru, že tento proces s lidmi v negativním stavu také pokračuje navěky, jak je tomu s lidmi ve stavu pozitivním. Avšak takový závěr by byl mylný.

Je třeba si opět a zase pamatovat, že pozitivní stav vznikl v Absolutním stavu a Rozpoložení Nejvyššího. Cokoli vzniklo přímo v Absolutní přirozenosti, musí pokračovat věčně, protože to v sobě obsahuje přítomnost Absolutního Nejvyššího. Takže to nemůže nikdy přestat být a existovat. To byla původní volba každého ve Stvoření, jakož i Stvoření samotného, předtím, než bylo stvořeno.

Negativní stav na straně druhé nevznikl v Absolutním stavu. Byl počat v relativním stavu nesprávnými volbami lidí jako výsledek jejich zavrnutí Nejvyššího a Jeho/Jejich duchovních principů. Ačkoli toto „relativní“ samo o sobě vzniklo z Nejvyššího, a tudíž musí pokračovat věčně, cokoli toto relativní samo o sobě vytvořilo, je relativní pouze k relativnímu, a ne k Absolutnímu. Relativní k Absolutnímu pokračuje věčně, relativní pouze k relativnímu nemůže pokračovat věčně, protože v něm není nic z Absolutního Jedině relativní k Absolutnímu v sobě obnáší toto Absolutno (jako extenzi a proces Nejvyššího). Zůstává tudíž navždy. Relativní pouze k relativnímu nemůže zůstat věčně, protože je to extenze a proces pouze relativního rozpoložení. Tudíž v jednom bodě, až vyčerpá všechny své možnosti, nezbude v něm nic, co by ho udržovalo.

Všechna zla a nepravdy negativního stavu jsou tudíž omezeny svým relativním původem. Relativní původ jim nemůže poskytnout nevyčerpatelný a věčný zdroj inspirace ke stálému vytváření nových idejí a nápadů, který by byl s to udržovat věčně jejich jsoucno a Bytí. Takže když relativní zdroj vyschne, negativní stav splní svůj účel, kvůli němuž mu Nejvyšším bylo dovoleno vstoupit do svého jsoucen a Bytí. V tomto bodě skončí. Všichni ti lidé, kteří ze své svobodné volby zůstanou v negativním stavu až do samého jeho konce, si uvědomí, že již není v negativním stavu nic, co by je inspirovalo či motivovalo v něm zůstat a pokračovat. V okamžiku tohoto uvědomění se jim opětovně vybaví paměť jejich dobrovolného postavení, okolností, za nichž bylo negativnímu stavu dovoleno vstoupit do jeho módu aktivace a dominance, a bude jim dána následující možnost volby: buď konvertovat do pozitivního stavu a následovat cestu neustálého duchovního pokročení změn, plynutí a pohybu, nebo odejmutí jejich zdroje života a jeho navracení z nich zpět do Absolutního stavu.

Ve druhém případě, v okamžiku odejmutí životního zdroje z nich, odpadne současná negativní, zlá, iluzivní a přeludná forma tohoto ukradeného života se všemi jeho stavy, kondicemi, procesy atd. a obrátí se v nicotu. Konec konců není ničím více než

nicotou. V této době si tito lidé připomenou, že taková byla mezi Nejvyšším a veškerým Stvořením a těmi, kdo dobrovolně vstoupili do negativního stavu, samotná dohoda, podle níž bylo negativnímu stavu dovoleno, aby se aktivoval a uvedl do dominantního rozpoložení.

Nejvyšší učinil slib všem v Jeho/Její Stvoření a obzvláště všem těm, kdo se dobrovolně zúčastnili v negativním stavu, že za první: negativní stav nebude trvat nad jeden cyklus času; za druhé: časový cyklus, v němž bude negativní stav aktivován, bude značně zkrácen; za třetí: všem účastníkům v negativním stavu budou neustále dány příležitosti se z něho dostat; za čtvrté: Sám/Sama Nejvyšší se bude inkarnovat do negativního stavu; za páté: negativnímu stavu nebude nikdy dovoleno se opět aktivovat; za šesté: všechny zkušenosti negativního stavu od počátku jeho aktivace až po samý konec jeho jsoucna a Bytí budou natrvalo zaznamenány a umístěny do univerzality povšečnosti a budou k dispozici každému kdykoli od věčnosti do věčnosti pro poučení a prožití bez nutnosti jejich aktivace někdy a někde jinde; a za sedmé: Všichni ti, kdo si ne zvolí konvertovat do pozitivního stavu na konci jsoucna a Bytí stavu negativního, se obrátí v nicotu poté, co se jim odejme jejich jedinečný zdroj života a navrátí se jeho oprávněnému Vlastníkovi, kde se očistí, vyčistí, nově uspořádá, přestaví, úplně zreformuje, obnoví a opětovně se uvolní do nového přijímače v pozitivním stavu.

Toto byly důležité sliby a dohody učiněné Nejvyšším každému a s každým předtím než bylo negativnímu stavu dovoleno se aktivovat. Ti, kdo odmítli konvertovat do pozitivního stavu v okamžiku trvalé deaktivace stavu negativního, s tímto také souhlasili. V té době se tato fakta dostanou do jejich paměti a plně si uvědomí zvolené možnosti, se kterými souhlasili předtím, než vstoupili do negativního stavu. V tomto bodě je obtížné si představit, že by se někdo, ať je jakkoli negativní či zlý, zdráhal podstoupit konverzi do pozitivního stavu.

Konec konců v tomto bodě, na samém konci jsoucna a Bytí negativního stavu, bude každý v něm zůstávající dle zákona změny uveden do přechodného období kvůli poslednímu soudu tak, jak je popsáno výše. Při vší otevřené paměti, při všech zjevených a k dispozici daných nástrojích a postupech konverze a v přechodném stavu, jenž je stavem neutrality, tedy bez žádného vlivu ani z pozitivního, ani z negativního stavu, bez stavu šílenství, který charakterizuje negativní stav a jeho vražedné a sebevražedné sklony, bez všech těchto ohavných vlivů je zatěžko si představit, že by někdo přišel s volbou odmítnout se vrátit zpět do stavu pozitivního, do stavu věčných změn, plynutí, pokroku, zlepšování a růstu.

Avšak taková volba je k dispozici prostě proto, že všechny možnosti volby včetně této jsou za všech okolností, stavu, situací či v čemkoli, co kdo má, k dispozici každému. Dispozice všech možných voleb ve jsoucnu a Bytí pro každého ve Stvoření Nejvyššího a v celé zóně vymístění ustavuje samotnou povahu jedincovy neustálé změny, plynutí, pohybu, zlepšování a růstu. Takže motivuje každého změnit vlastní stav, rozpoložení a situaci a zachovávat vlastní svobodu a nezávislost navždy a věčně tím, že není uzamčen v jedné kondici.

XVI. KONEC LIDSKÉ ÉRY NA PLANETĚ ZEMI A VE VŠECH OBLASTECH ZÓNY VYMÍSTĚNÍ

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 123 - 130, XVI.

V „Základech lidské duchovnosti“, strany 296 - 297 [str. 160 českého překladu pozn. překl.] bylo nastíněno, co je typická a specifická lidská éra a to, že byla ukončena v duchovním světě, obzvláště v intermediálním světě duchů (viz „Poselství z nitra“, strany 1 - 3).

Jsoucno a Bytí typické lidské éry je však integrálně spojeno s Bytím a jsoucnem negativního stavu obecně i zvlášť.

Jednou z hlavních charakteristik lidské éry, která existuje okolo čtyř milionů, či tak nějak, let, je aktivace a dominance negativního stavu. Tento akt měl za výsledek následující znaky, které jsou velmi typické pro specifickou lidskou éru, která vládne po celé zóně vymístění:

1. Pohled na pravou relitu obrácený vzhůru nohama. Realita se považuje za nereálnou a nerealita se považuje za reálnou.

2. Lidská fyzická forma, to jest lidské tělo, které bylo geneticky vytvořeno kombinací zvířecích genů a původního pravého nadělení Nejvyššího. To mělo za výsledek zfabrikování lidských bytostí, jak existují na této Zemi v současnosti, nebo produkci specifického fyzického těla a duševnosti s ním souvztažné, jak je odráží současně existující lidští tvorové. Tyto fyzické či tělesné formy byly pozměněny a přestavěny pseudotvůrci tak, aby umožnily pohledu vzhůru nohama dojít plodného uzrání. Takže byly od základu pozměněny a změněny lidské smyslové orgány, aby záměrně poskytovaly lidem zcela nesprávné nebo odlišné vnímání reality. To umožňuje lidským tvorům, aby o čemkoli dělali nesprávné či zkreslené závěry s velmi silnou jistotou, že jejich závěry jsou správné, protože jejich smyslové vnímání a rozlišování světa a jeho dění hovoří nade všechna slova. Takže jsou přesvědčeni o tom, že vnímají realitu takovou, jaká je.

3. Zvrácená hierarchie priorit lidských hodnot. Ve většině případů se to, co je nejméně hodnotné a důležité (jako materiální statky), považuje za nejhodnotnější a nejdůležitější, a to, co je nejdůležitější a nejhodnotnější (jako duchovnost a duchovní pojmání), se považuje buď za nejméně hodnotné a nedůležité či za mající jen zběžnou hodnotu a význam, nebo nemající žádnou hodnotu ani význam.

4. Objevení se strádání, bídy, nemoci, neduhů, umírání a podobných stavů, které se považují za nutný doprovod lidského života dávající životu jeho plný význam a naplnění. Tyto protivné stavy se považují za integrální součást žití, za motivační faktor životního snažení a nevyhnutelný doprovod jakékoli formy života. Takto přesvědčení lidé si neuvědomují, že tyto úvahy jsou výsledkem genetického pozměnění jejich fyzických forem, které umožňují jejich životu, aby se projevoval určitým velmi zvláštním, velmi úzkým, jednostranným či vzhůru nohama obráceným způsobem. Účelem této genetické alterace bylo produkování všech jejich nepříznivých stavů, kondic, procesů a nepřijemností, aby se aktivoval negativní

stav. Předtím žádné takové nepříznivé stavy neexistovaly.

5. Ztráta jakéhokoli přímého kontaktu či vnitřního uvědomění původního nadělení Nejvyššího u každého člověka, kterýmžto nadělením lidé mohou dýchat, být a existovat.

Za účelem negativního stavu bylo nutné potlačit nejdůležitější vrozené faktory či schopnosti lidí být si uvědoměle vědomi svého Stvořitele a přímo komunikovat s Ním/Ní a s vlastní niternou myslí a se všemi ostatními v duchovních či zprostředkujících světech. Takže v současné době si většina lidí buď neuvědomuje tyto faktory a schopnosti, nebo, pokud si jejich existenci uvědomují, žádným způsobem je přímo nevyužívají. Namísto toho o nich mohou vědět prostřednictvím zevních prostředků, jakými je například čtení Svaté bible či různých duchovních knih, naslouchání duchovním v kostelích, televize, rádio, rozhovory či to, co o těchto věcech říkají jiní lidé.

6. Vyhýbání se potřebě znát pravdu o skutečnosti a o tom, kdo lidé jsou, proč jsou zde v negativním stavu. Zaneprázdnění všemožnými zevními záležitostmi, zabíjení času aktivitami pochybné hodnoty, rozvíjení zájmů, které plně absorbují jejich pozornost, takže nemají pro sebe žádný čas na to, aby se zajímali o něco jiného než o to, co dělají ve svém, každodenním životě. Velmi málo z těchto aktivit, pokud vůbec nějaké, se přímo zabývá otázkou nebo má přímý vztah k otázce, kdo jsou a proč jsou zde. Takže vše v jejich životech je zaměřeno na to, aby je to udržovalo vně jich samotných a pryč od nich samotných.

Kvůli těmto špatným návykům a životním stylům je zajištěno zachování a pokračování negativního stavu. Pokračovat v jejich negativním počínání je pro lidi velmi snadné kvůli faktu, že byli v původním nastavení pseudotvůrců fyzicky a duševně sestrojeni tak, že je pro ně přirozené být mimo a pryč od sebe samých a že to činí velmi obtížným a nepřirozeným být uvnitř sebe samých a odvozovat vše z niterné pozice čili z jejich Niterných myslí.

Výše uvedené znaky, jakož i jakékoli ostatní, které charakterizují typickou lidskou éru, musí být bezpodmínečně zrušeny, má-li negativní stav kdy dojít svého konce. Pokud tyto znaky existují, negativní stav bude vzkvétat a růst jako nejhorší možná rakovina.

Jak ale jít za uskutečněním tohoto cíle a dovedením zvláštní lidské éry na této planetě a ve veškeré zóně vymístění k jejímu konci?

Jestliže by lidé v zóně vymístění vždy byli fyzicky a duševně sestrojeni tak, že by bylo pro ně „přirozené“ být takovými, jak je popsáno výše a jinými znaky typické lidské éry, pak co možno učinit, aby se tato situace změnila?

Zakončení typické lidské éry v duchovním světě, jež se nedávno uskutečnilo (viz „Poselství z nitra“, strany 1 - 3), nebylo nemožným podnikem, protože bylo učiněno prostou separací všech těch nových lidských tvorů, kteří si zde vybudovali své pozice a pokračovali zde v oblíbeném, životním stylu. Byli odděleni od všech těch, kteří neměli lidský původ a kteří nevykazovali znaky typické lidské éry.

Na straně druhé lidé, kteří rozpoznali marnost negativního stavu a ukázali ochotu se změnit, byli Nejvyšším transfigurováni do odlišných fyzických forem a podob, které

postrádaly výše uvedené a podobné znaky a byli posláni do Nové školy pro duchovní obrození, opětovné poznání a přebudování, kde se transformovali do pravých sentientních bytostí. Zbytek těch, kteří se nechtěli změnit, byl vypuzen z duchovního světa a umístěn do pekel konzistentních s jejich životním stylem.

Avšak není snadné učinit toto v zóně vymístění, kde formy manifestace lidí jsou přizpůsobeny a udržovány samotnou strukturou zóny vymístění, jelikož tyto formy jsou vybudovány z jejich elementů.

V duchovním světě žádná taková podpora neexistuje a jedinec udržuje svůj životní styl pouze ze své svobodné volby. Neexistují zde žádné další zevní motivační faktory, které by nutily, udržovaly a povzbuzovaly pokračování takového života. Fyzické formy duchovního a zprostředkujícího světa jsou velmi proměnlivé a změnitelné dle kvality toho, co si vlastní vůle zvolila. Takže je-li někdo ochoten změnit svou vlastní vůli odlišným směrem, jeho vlastní fyzická forma se změní v souladu s novou kvalitou této vůle.

Avšak v zóně vymístění není fyzická forma vlastního života tak fluidní, jak v jiných dimenzích. Fakticky činí jedince plně závislým na tomto fyzickém uspořádání zde a přizpůsobuje jí vlastního ducha. Takže život každého se musí přizpůsobit omezením vlastní fyzické formy, a ne naopak, jak je tomu ve skutečném Stvoření (ve skutečném fyzickém světě, intermediálním světě a duchovním světě), kde si vlastní duch a jeho život určuje svou fyzickou formu a projev. Takže, aby se zopakovalo, v zóně vymístění je duch nucen být závislý na svém těle, zatímco ve skutečném Stvoření je tělo závislé na svém duchu. Taková je pozice vzhůru nohama negativního stavu.

Toto je jeden z nejzákladnějších a nejzávažnějších znaků typické lidské éry, že duch je nucen být závislý na svém těle, čili že duch je uveden do takového rozpoložení, že upadne do závislosti na fyzickém těle a nemůže se z toho dostat ven, dokud se toto tělo buď neopotřebuje, nebo se nezničí nějakými násilnými prostředky (jako jsou vraždy, sebevraždy, smrtelná neštěstí a války).

Takže jedním z hlavních a vitálních kroků, které je třeba v procesu zrušení negativního stavu podniknout, je to, aby se tento proces obrátil a fyzické tělo se učinilo zcela závislým na svém duchu. Avšak v současně existujících fyzických formách po zóně vymístění (fyzické formy neznamenají jen hmotné formy lidského těla, jak se to jeví zde na Zemi), neexistuje vůbec nic, co by se mohlo využít pro toto obrácení, protože byly záměrně zfabrikovány tak, aby se učinilo nemožným provést jakékoli obrácení rolí.

Proto současné po zóně vymístění existující lidské formy včetně lidských fyzických těl musí být zničeny a musí se sestrojít formy jiné, aby se tato revize učinila možnou. Jedině takto je plné zrušení negativního stavu možné.

Pokud současné existující fyzické formy pokračují ve svém jsoucnu a Bytí, existovalo by tu bez ohledu na to, do jaké míry se lidé změní směrem k pozitivnímu stavu, vždy nebezpečí pokušení návratu zpět do negativního stavu, protože tyto formy jsou zbudovány z elementů negativního stavu, to jest z idejí zel a nepravd. Dokud konkrétní fyzikální forma těchto zel a nepravd existuje, bude vždy udržovat svá zla a nepravdy, i kdyby zbytek zel a nepravd měl být zlikvidován. Je tudíž nutné také eliminovat fyzické manifestace životů lidí na této Zemi a ve zbytku zóny

vymístění, to jest jejich fyzická těla, jež pro ně činí přirozeným a snadným, aby byli negativní a zvětčovali všechny znaky typické lidské éry.

Aby se toto provedlo, musí se podniknout některé kroky:

1. Nejvyšší musí přenést zcela nové zjevení veškerému Svému Stvoření a do zóny vymístění, v níž se všechna tato fakta mají vysvětlit, zjevit a dostat do pozornosti každého.

Nehraje tedy roli, jestliže převážná většina lidí nebude nikdy číst Nové Zjevení či se o něm nebo o samotných těchto slovech ve své fyzické čili zevní vědomé mysli nikdy nedoví. To, že toto zjevení je k dispozici veškerému Stvoření, umožňuje připravit každého z nitra na všechny ostatní kroky, které se mají podniknout.

Důvod, proč Nové zjevení musí přijít dříve, je ten, že u všech ve Stvoření Nejvyššího a v zóně vymístění vyvolává vnitřní rozpomenutí se na okolnosti, za nichž negativní stav byl aktivován a bylo mu Nejvyšším dovoleno ovládnout určitá místa a stavy. Do tohoto bodu či předtím, než se Nové zjevení stalo dostupným, byla veškerá paměť na tato fakta u každého uzavřena, aby se negativnímu stavu poskytla příležitost projevit svou úplnou povahu.

Otevření paměti poskytne každému jasné uvědomění si, že negativní stav neexistuje z nutnosti, jak doposud mnoho lidí věří, ale dle svobodné volby každého, kdo se ho účastní. Negativní stav tudíž nemusí pokračovat věčně. Toto důležité odhalení dostává každého v negativním stavu do pozice, ve které je s to se změnit. V pozitivním stavu si každý uvědomuje, že negativní stav není věčně uzamčeným stavem či pozicí, ale přechodnou situací, existující pouze kvůli důležitému duchovnímu poučení.

Jakmile se každý umístí do pozice, ve které je s to se změnit a uvědomit si pravdu ve věci, mohou se podniknout další kroky v eliminování negativního stavu.

2. Otevření Nové školy pro duchovní obrození, opětovné poznání a restrukturalizaci a její obsazení kompetentním a schopným sborem. Tato škola je s to se zabývat se všemi těmi, kdo se chytli příležitosti poskytnuté jim s uvědoměním si, že se mohou změnit, aby konvertovali do pozitivního stavu. Nedávno byl Nejvyšším stvořen Nový vesmír, který funguje jako tato Nová škola.

3. Prohlášení a kázání Nového zjevení všem v peklech včetně pekel pseudotvůrců. Ustanovení z tohoto důvodu zvláštních výsep a vyslanectví pozitivního stavu ve všech oblastech pekel, jakož i v peklech pseudotvůrců, kde ti, kdo chtějí konvertovat, mohou nalézt záštitu a podporu, dokud jim nebude ukázána cesta ven z pekel.

4. Ustavení zvláštní velikánské oblasti mezi pekly a intermediálním světem duchů, kde se bude kompetentně zacházet, zhodnocovat a zpracovávat masivní exodus těch v peklech, kteří budou odpovídat na volání po konverzi. Poskytnutí početného speciálně připravovaného týmu lidí, kteří budou s to převzít náležitou péči o všechny tyto záležitosti, aby vše probíhalo hladce a efektivně ke spokojenosti všech.

5. Poté, co se exodus ukončí, uskuteční se uzavření všech pekel a jejich úplná

separace a izolace od zbytku zóny vymístění, obzvláště od planety Země a od intermediálních světů zóny vymístění. V tomto rozpoložení nebude již možné řádné spojení s pekly a lidé na Zemi a jinde nebudou již napájeni neustálými zly a nepravdami. Všichni agenti negativního stavu, kteří jsou na Zemi, budou poté, co se jim nabídne příležitost ke konverzi do pozitivního stavu, odstraněni a uzamčeni v jim odpovídajících peklech. Způsob tohoto odstranění nemůže být znám nikomu, jen Nejvyššímu. Všichni agenti pozitivního stavu, kteří k tomuto bodu splnili své poslání, budou staženi zpět na svou domácí základnu v duchovním světě (přičemž zanechají svá fyzická těla).

6. Právě předtím, než se odehrává eliminace agentů negativního stavu, lidé, kteří nejsou agenti negativního stavu, ale jejich otroky a následovníky z vlastní volby, se umístí někam jinam, do vhodného fyzického prostředí, kde podstoupí proces důkladné očisty, vyčištění, opětovného obeznámení se, otevření vlastních pamětí a následné změny, a jejich duch - nyní očištěný ode všech nepravd a zel - bude stažen z jejich fyzických těl, která byla původně zfabrikována pseudotvůrci, a přesunut do odpovídajících fyzických forem, původně stvořených Nejvyšším a nyní přizpůsobených každému jedinečnému duchu a jeho zvláštní povaze, volbě a kondici.

Zatímco se toto odehrává, postupuje eliminace agentů negativního stavu a dociluje se důkladné očisty, vyčištění a osvobození této planety ode všech zašpinění, jedů a zamoření negativního stavu a nová planeta Země se následně navrátí zpět k pravému Stvoření. Všichni lidé, kteří si to svobodně zvolí a kteří dovrší přesun svého ducha do nových fyzických těl, se umístí zpět na tuto novou planetu Zemi a pokračují zde ve svých pozitivních snahách následovat cestu duchovního progresu. Těm, kteří se nebudou chtít sem vrátit, bude dána příležitost zvolit si život a místo dle jejich vlastní libosti a potřeby. Tímto aktem skončí na planetě Zemi zvláštní lidská éra a začne Nová éra pravé duchovnosti a zbožných lidí.

7. Mezitím pokračuje snaha konvertovat všechny, kdo zůstávají v peklech, nyní uzavřených, izolovaných a oddělených od všeho ostatního. Do pekel již nepřijdou řádné nové lidské duše. Počet, který zůstává v peklech, se neustále snižuje a jedna oblast pekel za druhou se deaktivuje, vylidňuje, vyprazdňuje a nastalo zruší. Jen ti nejtvrdohlavější, nejzavilejší, nejnásilnější, nejhorší a nejnegativnější duchové zůstávají a vzdorují jakékoli snaze po konverzi.

8. Když vyprší doba vyměřená Nejvyšším k dobrovolné konverzi všech v peklech, všichni pozůstalí pekelní duchové budou staženi ze všech pekel a umístěni do přechodného, neutrálního rozpoložení, kde bude všem připomenuta původní dohoda a slib, který Nejvyšší učinil před aktivací negativního stavu, a bude jim dána závěrečná příležitost a možnost volby v souladu s touto počáteční dohodou. Z této pozice si buď zvolí konvertovat, nebo z nich, čili z jejich fyzických a duševních forem bude odňat život a přestanou být a existovat v této negativní a zlé kondici a formě (viz předešlé pojednání).

Tímto posledním krokem dojde veškerá typická lidská éra všude k věčnému konci a negativní stav bude plně aktivován a uveden do věčně dřímající kondice. Veškerá zóna vymístění, jak se ještě jednou opakuje, se stane neobydlenou a její prvky se již nebudou využívat k produkci jakýchkoliv živoucích zevních forem, které povedou k aktivaci, udržování a zvětčování negativního stavu.

Výše popsaný proces eliminace negativního stavu může být jen přiblížením pravé reality toho, jak se tento postup či proces skutečně provede. Toto je pouze velmi stručné nastínění - ve velmi obecných a povrchních pojmech – toho, co se odehraje. Navíc jsou tyto kroky pouze některými z mnoha možností, které Nejvyšší udržuje. V nejzazším smyslu určí závěrečná volba všech účastníků v negativním stavu, jaká možnost se dovede k účinku.

Avšak ať se využije jakákoli možnost, povede to k témuž žádoucímu závěru - trvalému zrušení typické a specifické lidské éry a věčné deaktivaci negativního stavu se všemi jeho ohavnostmi a ošklivostmi tak živě manifestovanými na této planetě.

Potvrzení některých výše uvedených výroků lze nalézt ve vnitřním smyslu Zjevení Ježíše Krista ve Svaté bibli, kapitola 20, verši 1-3 a 7-10). Nyní se zjeví jeden ohraničený aspekt vnitřního smyslu těchto veršů. V této kapitole (Nová verze krále Jakuba) čteme:

Verš 1:

„Pak jsem uviděl anděla sestupujícího z nebes, majícího ve svých rukách klíč od bezedné propasti a velký řetěz.“

Verš 2:

„Zmocnil se draka, toho dávného hada, kdož je satan a ďábel, a spoutal ho na tisíc let.“

Verš 3:

„A uvrhl ho do bezedné propasti a uzamkl ho a vložil na něj pečeť, aby již nikly nemohl svádět národy, dokud tisíc let neskončí. Po tomto ale musí být na krátký čas propuštěn.“

Ve verších 7-10 čteme následující:

„Až tedy tisíc let vyprší, satan bude propuštěn ze svého žaláře.“

Verš 8:

„a vyjde ven, aby sváděl národy ve čtyřech končinách země, Goga a Magoga, aby je shromáždil k boji, početné jako písek moře.“

Verš 9:

„Vyšli po celé šíři země a obklíčili tábor svatých a milované město. A sestoupil z nebes oheň od Boha a pohltil je.“

Verš 10:

„A ďábel, který je svedl, byl uvržen do jezera ohně a síry, kde je dravec a falešný prorok. A budou trýzněni dnem a nocí navěky věků.“

Většina lidí na Zemi (obzvláště křesťané) tedy doslovně věří, že to, co se zde popisuje, se na této Zemi stane. To jest, věří, že jedna osoba - princ temnot - kdož je nazýván ďáblem a satanem - bude uzamčen přesně tisíc let (počítáno dle pozemských časových jednotek), a že všechny následné události se odehrají ve vnějším čili doslovném smyslu těchto veršů, jak se zde popisuje.

Pravá duchovní realita obsahu shora citovaných veršů je však následující:

Verš 1: „Anděl sestupující z nebes“ znamená veškerou moc pozitivního stavu Stvoření Nejvyššího. (Veškeré Stvoření Nejvyššího se před Nejvyšším jeví jako jeden anděl či jedna osoba.) „Mající ve svých rukách klíč od bezedné propasti a velký řetěz“ znamená, že jedině pozitivní stav, Stav čisté Lásky a Moudrosti Nejvyššího, má schopnost chápat pravou povahu, strukturu, účel, obsah a důvod jsoucna a Bytí negativního stavu. Z této pozice jen pozitivní stav má schopnost, moc a náležitě prostředky k zmírňování negativního stavu a k převzetí veškerého panování a vládnutí od negativního stavu. Dá se tedy říci, že pouze pozitivní stav má skutečnou moc a může si náležitě podřídit, ovládnout a řídit negativní stav.

Verš 2: „Zmocnil se draka, pradávného hada, kdož je ďábel a satan, a spoutal ho na tisíc let“. „Zmocnil se draka“ znamená odejmout veškeré ovládnutí, moc, pozici, panování a vládu veškerého negativního stavu (draka) a jeho metodologických nástrojů a zbraní (dávného hada), což jsou všezahrnující zla (ďábel) a nepravdy (satan), a izolovat je od zbylého Stvoření a od veškeré zóny vymístění (a spoutal ho), dokud každému, kdo je lapen v negativním stavu a je v lásce ke zlům a nepravdám, není dána příležitost ke konverzi do pozitivního stavu (na tisíc let). „Na tisíc let“ neznamena doslovně tisíc roků, ale rozpoložení a kvalitu toho stavu, v němž je každému dána příležitost, aby konvertoval do pozitivního stavu následováním určitých duchovních postupů (vyznání hříchů, pokání, přijetí faktu, že pravý Nejvyšší je Pán Ježíš Kristus, požádáním o Jeho/Její milosrdenství a odpuštění a dobrovolný vstup do Nové školy pro duchovní obrození, opětovné poučení a uspořádání).

Verš 3: „A uvrhl ho do bezedné propasti“ znamená, že se odstraňuje vliv, dopad či vměšování negativního stavu na zbylé Stvoření v zóně vymístění. „A uzamkl ho“ znamená omezení pouze na pekla negativního stavu. „A vložil na něj pečeť“ znamená, že již nikdy nebude nikomu z pekel dovolen žádný další přístup ke zbývajícím lidem kdekoli a kdykoli. „Aby tak již nemohl svádět národy, dokud tisíc let neskončí“ označuje úplné uzavření všech pekel, aby z nich nic ze zel a nic z nepravd nemohlo uniknout a jakkoli ovlivňovat jakékoli jiné oblasti zónu vymístění a všechny ostatní stavy, rozpoložení a procesy ve Stvoření Nejvyššího, dokud každý v peklech, nyní separovaný a izolovaný od zbytku zóny vymístění, nedostane závěrečnou, plnou příležitost k osvobození se od pekel a ke konverzi do pozitivního stavu. „Po tomto ale musí být na krátký čas propuštěn“ znamená, že všechna pekla budou znovu otevřena, aby se oddělili ti, kdo si zvolili se osvobodit od negativního stavu a konvertovat do stavu pozitivního, od těch, kdo odmítli tuto příležitost, aby se tak připravila cesta pro naprostou a úplnou eliminaci veškerého negativního stavu a všech jeho pekel.

Verš 7: „Až tedy tisíc let vyprší, satan bude propuštěn ze svého žaláře“ znamená, že poté, co Božská prozřetelnost Nejvyššího vycítí, že každému v peklech byla dána veškerá nutná závěrečná příležitost pro konverzi do stavu pozitivního a že nastal čas natrvalo eliminovat negativní stav, všichni ti, kdo si zvolili lpět na svých

falešných systémech víry (satan) a pokračovat v nich, dostanou závěrečnou příležitost, aby vypověděli o svém případu a ukázali příčinu, proč negativní stav mohl pokračovat ve svém jsoucnu a Bytí a, konečně, předvedli zbylému Stvoření, zdali vůbec existuje nějaká realita a ospravedlnění jsoucnu a Bytí negativního stavu.

Verš 8: „A vyjde ven, aby sváděl národy, které jsou ve čtyřech končinách země, Goga a Magoga“ znamená poslední všemožnou snahu negativního stavu, aby přesvědčil všechny své dřívější i současné následovníky (Goga a Magoga) prostřednictvím nepravdy a hrozného přesvědčení, že negativní stav je jedinou možnou realitou a jediný k mání jsou způsob jsoucnu a Bytí, který se může plně ospravedlnit bez existence stavu pozitivního. „Písek moře“ značí úplný souhrn všech zel a nepravd, které byly vyprodukovány negativním stavem od okamžiku jeho aktivace až do samého posledního okamžiku jeho deaktivace.

Verš 9: „Vyšli po celé šíři země“ označuje poslední pokus negativního stavu ohodnotit veškerou zónu vymístění jako jedinou dostupnou realitu a jako jediné pravé Stvoření ve jsoucnu a Bytí. „A obklíčili tábor svatých a milované město“ znamená popření, že pozitivní stav, nebesa a jejich obyvatelé a všechny ostatní stavy Lásky a Moudrosti, Dobra a Pravdy, Dobročinnosti a Víry atd. mají nějaký význam, realitu a ospravedlnění pro jejich jsoucnu a Bytí. Taktéž to znamená závěrečný všeobecný výpad na Stvoření Nejvyššího a všechny jeho obyvatele. „A z nebes sestoupil od Boha plamen a pozřel je“ znamená, že Absolutní láska Nejvyššího prostupuje všemi pekly až po ta nejhlubší z nich, včetně pekel pseudotvůrců, a odstraňuje od nich všechna zla a nepravdy; které jim dávají jejich život.

Verš 10: „A ďábel, který je svedl“ označuje všechny zkušenosti, výsledky, následky a důsledky veškerého zamilování si zel, které poskytlo pseudoživot těm, kdo si zvolili být v takovém zamilování. „Byl uvržen do jezera ohně a síry“ označuje to, že všechny zkušenosti, výsledky, následky a důsledky aktivace a dominance negativního stavu jsou umístěny do části univerzality povšečnosti, která je Nejvyšším pověřena registrovat a obsahovat všechny zkušenosti negativního stavu za účelem poučení pro všechny. „Kde je dravec a falešný prorok“ znamená, že všechny produkty, dogmata, nesprávná náboženství, doktríny, filosofie, tradice, konvence, zvyky, kultury atd. negativního stavu (dravec) a jejich ospravedlnování, omluvy, racionalizace, funkce, projevy, metodologické nástroje, postupy, hry atd. (falešný prorok) jsou také umístěny v univerzalitě povšečnosti. „A budou trýznění dnem a nocí na věky věků“ znamená, že všezahrnující zkušenosti, manifestace, realizace, aktualizace, demonstrace, ilustrace a cokoli, co máme, každého, kdo se kdy zúčastnil v negativním stavu, se všemi ubohostmi a odpornostmi jeho povahy od samého prvního okamžiku jeho aktivace do samého posledního okamžiku jeho deaktivace a eliminace budou zachovány v univerzalitě povšečnosti navěky věků - na věčnost a do nekonečna. Zachování všech těchto zkušeností na věčnost je nutnou podmínkou k tomu, aby se každý ve Stvoření mohl v předchozích i následných časových cyklech poučit o pravé povaze negativního stavu.

Kdyby měla otázka „Jaký by byl život bez Boha a pravé duchovnosti?“ někdy v budoucnu opět vyvstat, odpověď na ni by se okamžitě zobrazila a předvedla živými příklady všech, kdo se zúčastnili na aktivaci, dominanci, zvětňování a pokračování negativního stavu v tomto časovém cyklu. Tento cyklus času, ve kterém žijeme, má za svůj účel shromáždění takových hrozných zkušeností, aby tak v budoucnu nikdy nemohla opět vyvstat žádná potřeba aktivace negativního stavu.

Takže každý, kdo se v budoucnu začne zajímat o záležitosti negativního stavu, bude s to se přímo spojit s touto částí univerzality povšečnosti, která obsahuje všeobsáhlé zkušenosti negativního stavu, a zkušenostně (prostřednictvím okamžitého ztotožnění se s dřívějšími účastníky negativního stavu, tedy prostřednictvím toho, že bude mít všechny jejich osobní pocity, vjemy, myšlenky, ideje chování, stavy myslí atd.) je znovu prožít tak, jako by žil v té době.

Toto aranžmá dle Božské prozřetelnosti Nejvyššího umožňuje, že typická lidská éra, která znamená aktivaci a dominanci negativního stavu, nikdy opět nevstoupí do Jsoucna a Bytí.

Jakmile je všem možným zážitkům typické lidské éry dána příležitost, aby přinesly své plody, a jakmile se umístí do univerzality povšečnosti pro věčné poučení, typická lidská éra se stane zastaralou a ztratí ospravedlnění pro pokračování ve svém Jsoucnu a Bytí. V tomto bodě je odstraněna nadobro navždy.

Z výše uvedeného vysvětlení se stávají zjevnými tři věci:

1. Negativní stav a všechna jeho pekla nebudou ani nemohou existovat věčně.

2. „Pekelná muka“ neznamenaají, že někteří lidé budou v peklech trýznění na věky věků. Spíše to znamená, že všechny trýznivé, strastiplné, bídné, ubohé, hnusné, ošklivé a ohavné zkušenosti, stavy a rozpoložení negativního stavu od doby jeho aktivace a dominance zůstanou na věky věků v té části univerzality povšečnosti, jež se ve Svaté bibli nazývá „jezero ohně a síry“, která přesně vymezuje zvláštní oblast ve Stvoření, která bude uchovávat všechna tyto výše popsané zkušenosti negativního stavu.

3. Pojetí milénia, jak je pojímá většina křesťanských církví, je deformací a falzifikace pravdy. Ti v křesťanském světě, kdo trpělivě čekají na to, aby doslovně vládli s Ježíšem Kristem po tisíc let, budou velmi značně zklamáni poznáním, že pojem „milénium“ nemá žádný vztah k fyzickému času, ale namísto toho pojednává v obecnosti o postupné eliminaci typické lidské éry, jak je definována a popsána výše.

Konec typické lidské éry také znamená konec všech deformací a falzifikací pravého významu Svaté bible - pravého Slova Božího. Čím dříve a náležitěji budeme rozumět pravému významu a obsahu Slova Božího, tím dříve a rychleji se odstraní typická lidská éra se všemi jejími ošklivostmi a ohavnostmi a tím dříve se také na této Zemi a v životě každého ustanoví pozitivní stav nebes.

AMEN